

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AŞK ÖRGÜTLENMEKTİR...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

cumartesi

KITAPLIĞI

“

Gariptir ki İstanbul'da ilk içki yasağını içkiye düşkünlüğüyle tanınan II. Selim koyar ama işler sandığı gibi yürümez. Yasakla beraber İstanbul sokaklarında kaçak, kurnaz ve cin fikirli yeni bir esnaf çeşidi ortaya çıkar: ayaklı meyhaneler. Bellerindeki koyun bağırsağının ucunda ufak bir musluk, cepkenlerinin iç cebinde de tas-ı arak ya da leylek boynu denen bir kadeh vardır. Bir tek rakı atmak isteyen müşteri ayaklı meyhaneyi zaten tanıyordur ama şayet tanımıyorsa, alametifarıkası olan peşkirinden rahatlıkla kim olduğunu anlar. Ayaklı meyhane kuşağının altındaki musluğu açar, vücudunun ısıısıyla iyice ılıklaşmış, bağırsak nedeniyle sapsarı kesilmiş rakıyı müşterisine sunar. Eğer kuytu köşede bir yerdelerse ve ayaklı meyhane kıyak bir meyhaneçiyse, cebinden bir iki leblebi çıkarıp meze niyetine verir, o da yoksa müşteri yumruğuyla ağzını siler, buna da yumruk mezesi denir.

”

www.cumartesikitapligi.com

cumartesikitap

cumartesikitapligi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Dominique Ingres, "Paolo et Francesco" (1819)

Eugène Delacroix, "Paolo et Francesco" (1825)

ÖPÜCÜK

Öpmek özünde bir başlangıç edimidir, bir ilk adım, kendini başkalarına tanıtmamanın ve simgesel biçimlerinden, bu yüzden nesnesine göre değişmeceğini sananlar aldanır.

Sonlanmak her başlangıcın yazgısı.

Yetkinliğe oranla başlangıcın ilkelliklerinden, çılgınlardan, karanlıktan dem vurmak da böyleleri umutsuzlukların beslediği eski bir alışkanlık.

Başlangıç demek hem umut hem hüsrana demektir çünkü.

Öpmek özünde bir başlangıç edimidir, bir ilk adım, kendini başkalarına tanıtmamanın ve simgesel biçimlerinden, bu yüzden nesnesine göre değişmeceğini sananlar aldanır.

Sözgelimi el öpmek, yönü küçükten büyüye doğru, çünkü bir saygı bildirimi, büyük almaya hazır olmanın ilk anlatımı, bir boyun eğiş tarzı.

Bir de alından veya gözlelerinden öpmek var ama bu kez tam da aksine yönü büyükten küçüğe doğru, bir onay göstergesi, bir tür ödül, topluluğa da ya yüreğe kabul edilmiş en coşkulu belirlilerinden.

Peki ya el-etek öpmek, belki de içlerinde en onursuzu, çünkü bir alçalışma ifadesi, ancak koşulların elverişsizliğiyle gerekçelendirilebilecek bir kölelik beyanı.

Öpücük ister istemez hep kendi dışına, el, göz, yanak, alın vb. bir başkasına yöneliyor olsa da daima birliğin en üst biçimini kendi zatında, yine kendisi gibi bir dudakta bulmak ister, tüm varlığını dudak dudağa deneyimlemek, kendince leb-o-leb olmak ister.

Başlangıç girişimleri -elbette taşıdıkları tehlikeleri bilenseler- cesaret isteyen bir iş olarak görülür, çünkü her başlangıç ilderide açığa vurmak üzere sonunu kendisinde saklar, üstelik odukdakı tekinsiz ve bedelce çok ağır bir sonu.

Öpücük de öyle, o da bir başlangıç, çünkü bir gü-

ışareti, bir başlangıç niyetinin ilk hamlesi, bu yönüyle de başlangıçların en zarif ve en içten olanı: Edilgin biçimde umut bekleyen değil, bizatihi umudu doğuran etkinliğin ta kendisi, aynı ölüde büyük hüsrana, hayal kırıklıklarının da habercisi.

Öpücük, dirimsel yapıyla mucoza'nın kendini arayışdır, bir mucos membrane arayış.

Bir busesdir, yanaklara veya dudaklara konan ve kondurlan, çünkü özü gereği ürktür, geri çevrilmekten, reddedilmekten, karşılık bulamamaktan o denli korkar ki başlangıç, iddiasından her an vazgeçecekmiş gibi durur, oysa sevgiliye yönelen her öpücüğün en büyük emvli iştislik (ortaklık) kipine geçmek ve sonunda bir öpüşme (dudak dudağa) olmaktadır, tüm varoluş nedeni eğilimden devinime, devinimden edimselliğe geçerek sonsuzluğa ulaşmaktır, biteviye anıyandan kendine yansıyarak daima başlangıçta son, sonra başlangıç olarak kalmaktır, işte tam da o noktaada zamanın kendisinde büküldüğü an olarak geçmişi ve geleceği hem de tümüyle hiçe saymaktır.

Sanat tarihinde öpücük ilişkini yapıtların büyük çoğunluğu, Dante Alighieri'nin hicivlisi "Tannısal Güldürü" (La Divina Commedia) ile ölümsüzleşen gerçek bir öykünün yeniden-üretimi olarak yorumlanabilir, özellikle Francesca da Rimini ile sevgili Paolo Malatesta'nın yasak aşkının

yeniledenlikçe çeşitlenen, çeşitlendikçe katmanlaşan bir anlatım-geleneğinin aşmaları olarak. Sözgelimi J.A. Dominique Ingres ve Eugène Delacroix gibi iki büyük sanatçının yapıtı, sadece başlıklarıyla değil içerikleriyle de bu oluşum sürecinin akla gelebilecek ilk örnekleri arasında sayılabilir: **Paolo et Francesca** (ilki 1819, ikincisi 1825).

Her iki yapıtta da ortak vurgu bir başlangıçta çok talihiz bir sonuca yöneliktir, izleyiciler kaçınılsı bir akıbet hakkında açıkça uyarılırlar. Öpücük gerçekte bir veda busesidir, daima bir hicran, bir kırak, bir ayrış nişanesidir, bir vuslat ve vısalın değil, aksine bir cürmün alametidir. Francesca'nın

öfkeli kocası Gianciotto Malatesta hep oradadır. Öykünün sonu o denli dehşet vericidir ki baş tarafının bu dehşeti içermemesi olanaksızdır: "biz ki kanımızla boyadık dünyoy" (noi che tignemmo il mondo di sanguigno).

Öpücük sahnesi bu yüzden doğal bir başlangıç olarak değil, hep bir cürm-i meşhurdun inkar olunamaz kanıtı olarak resmedilecektir, çünkü odakta tarıdan çok aldanab kocanın hinc ve öfkesi vardır.

Tannısal Güldürü henüz belirleyiciliğini yitirmemiştir ve Dante'nin anlatımına sadakat ardılınca hâlâ bir erdem olarak kabul de görmektedir ama öpücükün sonuçları her türlü eskatolojik ve metafizik anlamından sıyrılıms ve bir polistiyе gerilimine dönüşümü, salt bir öykuna.

grakta sadece bir ayrıntıdır.

**Öpücük
ebediyettir.**

Mehmet Ali & Akşamsefasi

Ücretsiz E-Kitap Arşivi <https://rantey.org>

Ary Scheffer, "Francesca da Rimini" (1855)

Bir sonraki aşama Ary Scheffer'in fırça darbeleriyle biçimlenecektir: **Francesca da Rimini**.

Sanatçı en az üç kez (1835, 1854, 1855) resmedeceği bu öyküden Giotto'yu hem de hiç umursamadan çerçeve dışına çıkarır ve Tannais Güldürü'ye uygun olarak onun yerine Dante ile Vergilius'u yerleştirir.

Tahmin düzeyinde de olsa yorumamanın katmanları artık iki şairin yüzlerinden okunmak zorundadır: "sen ki korkunç yazgımız yüzünden acıyorsun bize."

Burada küçük bir ara sokağa sapmanın tam da sırası: Birbirlerini sevdiklerinden habersiz iki insan ansızın birbirlerine vurgun olduklarını nasıl anlarlar?

Borges'in yorumuna göre, Dante'nin yanı sıra merak ettiği asıl soru budur: Matière de Bretagne'da bir öykü olmuştur, Francesca zaman zaman yüzlerinin kızırdığını söyler. Sonra da o soylu sevgilinin nicedir özlemini çektiği, gülümseyen dudakları öpüğünü okuduğumuzda, benden asla ayrılmayacak olan sevgilim de beni dudğımdan öptü, töü tremonte."

Aşklara verilecek en büyük ceza onları ayırmaktır gibi görünür. Oysa iki aşk cehennemde, kapkara bir kasırgınların burguncada umutsuzca dönüp durmaktadır, ama yine de birliktedirler! "Francesca bir şey anlatacağı zaman ikisi adına konuşmakta ve 'biz' demektedir; bu da birlikteliğin bir başka biçimidir."

Oysa zavallı Dante, sevgilisi Beatrice'e iki dünyada da kavuşamayacaktır.

Ne büyük haksızlık! Bu yüzden olsa gerek, Dante, adeta, cehennemde bile birlikteliği sürdürmek için sevgilisi kısınaktan kendini alamaz. "Bunları anlatırken ruhlarından biri, öteki ağlıyordu; hali öyle dokundu ki kendimden geçtim, ölüyordum sanki. İşte o an bir cesed gibi yıkıldım yere."

Sözün özü, biz de bu uğrakta Borges'i hatırlayarak Ary Scheffer'in Dante'nin abusu cehenneme konduğunu o

karamsar bakışları bir kuzğunluğın değil bir imrenişin belirlisi olarak okuyoruz.

Scheffer aşkları -hem de oldukça ironik biçimde- yüceltir. Paolo'nun aldığı o kılıç darbelerinin yüzüne yarın izi, sağ göğsünün üzerinden nedense zarif bir şehadet nişanı (stigmata) gibi duruyor, üstelik çarpmıyken İsa'nın sağ göğsünün altında açılan o kutsal mızrak (Lancea Longini) yarısıyla karşıtlık oluşturacak biçimde.

Çiftin çektiği sonsuz acının şiddeti acaba işledikleri günahın yüzüne açtığı bir vicdan azabından mı kaynaklanmaktadır, yoksa tanrısal güldürünün onları gerçek bedenlerden, dolayısıyla bedensel hazlardan yoksun birer gölgeye dönüştürmüş olmasından mı: "birlikte yürüyor, rüzgârda tıy gibi giden şu iki gölgeyle konuşabilsem keşke."

Oysa sanatçı, sırf birer gölgeden, sade birer esintiden ibaret olmalarına karşın yine de Paola ile Francesca'nın bedenlerini, tüm kıvrımlarına değin, hem de yoğun ışık altında, üstelik gayet diri ve yaşam dolu olarak resmetmekten çekinmez, ama yüzlerindeki hüznün ve kederi de tüm çıplaklığıyla yansıtmaktan kaçınmaz.

İki aşk sonsuzluk içinde göğün derinliklerine yüzükeler birlikteliği sürüklenip gitmekte ve fakat birlikteyken bile birleşmekten mahrum bırakılarak cezalandırılmaktadırlar. Beraberlikleri tek bir bedene dönüşmüş gibi olsa da sonuçta iki gölgenin beraberliği'dir. Yüzlerdeki nedamet ve kederin nedeni uzaktaki yakınlık değil, yakınlıktaki uzaklıktır, eşdeyışle gerçek bedenden, gerçek yaşamdan yoksun kalmıştır, ve dahası, hüznüleri sanki kendisini Hades'te ziyaret eden Odysseus karşısındaki yakınlık gölgesine dönüşmüş Akhilleus'un hüznü gibidir: "bütiün geçmiş günümüş ölümlere kral olacağıma el kapısında kulluk edeydim keşke, yoksul bir çiftçinin yanında rifat olaydım." (Homeros, Odyssea, 11.489)

Bu aşamada öpücükün zemini çelişkidir, olumsuzlanmaktasayazgısı.

Somuttan soyuta doğru başlanılan özgürleşme sürecinde öpücükün en önemli uğraklarından biri de hiç kuşkusuz Francesco Hayez'in beş kez boyamış olduğu o ünlü **Il Bacio** tablosudur (tarihleri kesinleşmiş üç versiyonu: 1839-1861-1867).

Birlik sancıları içinde kıvranan Garibaldi İtalya'nın romantik hülyalarının en çokluğın takipçilerinden biri olan ve dolayısıyla imgelemi tümüyle açık siyasal değinlerle yüklü bulunan Hayez'in, bu yapıtında, zorlukla ulaşılmış bir kavuşma anının olumsuzlaştırma istediği duyulduğu çok açıktır. Büyüklükle öpücük sadece siyasal bir anlam kazanmakla kalmamış, ister istemez öte dünyadan bu dünyaya seküler bir sıçrama da yapmıştır.

Öpüşme sahnesinin arka planında yer alan gizemli ve karanlık figür aracılığıyla Tannais Güldürü'nün imgelerinde gidermekle bulunulduğu varsayılabilir, zira, ünlü İngreş ve Delacroix'nın yapıtlarında olduğu gibi sanki burada da öpüşen çiftin arkasında onları cezalandırmaya azmetmiş bir Giotto'ya gölgesi gezinmektedir. Vuslat daima karşıtıyla yaşar, ayrılıkla, yani fık ve hicran'la.

Francesco Hayez, "Il Bacio" (1859)

Erkek kalıcı değildir, yoldadır; yapaçak işleri vardır, gitmek üzeredir, ama yine de sevgilisinin dudaklarına tutkulu bir veda busesi kondurmak kaçınılmaz. Her şey karşı bu öpücük yine de bir başlangıçtır; o denli de umut, sevinç ve kıvanç doludur, çünkü birliğe, bütünlüğe yönelik atılmış bir ittifakın ilk adımıdır, düşmana (Avusturya'ya) karşı direnişin simgesidir. Tehlikeli gerçeği tümüyle geçmemiştir ama bu birlik-beraberlik istemine zarar vermez, gücünden de yoksundur. Umutsuzluk bu sefer birlikteliğe (İtalya'nın birlik ve bütünlüğüne) düşman olanları payına düşmektedir, onların yapması gereken, daha fazla oyalanmadan arklarının dönüp usula oradan ayrılmaktır, çünkü hali kendi toprağın onu öperek sahip çıkma iradesi göstermektedir.

Öpücük artık yeterince siyasallaşmış, çalın ruhuna uygun biçimde toplumsallığın simgesi haline dönüşmüştür. Öpüşen kollaşan bundan böyle tümüyle halkın kendisidir.

XIX. yüzyılın en önemli uğraklarından biri de Auguste Rodin'in yapıtıdır, ilki **La Porte de l'Enfer** (1880-1890), diğeriye doğrudan **Le Baiser** (1882).

Ortaçağ eskato lojisi içinde varolur,

Auguste Rodin, "Le Baiser" (1882)

Tarınsal Güldürü bağlamında, cehennemde, ve fakat Adem ile Hava'dan Paolo ile Francesca ya değin insanlık tarihi boyunca günahın, yani erilişil kutupların birbirlerini iten ve çeken doğal devininin simgesi olarak.

Le Baiser (1882) ise tam da aksine mermer kütenin içinde ve gerçek bir kaya sertliğinde ölümsüzlükten edimin kendisi *öpmüş*medn çok bir sevmeye biçimi kazanır, başlangıçtan öte bir bitimsiz devinime dönüşür, öyle ki bedenlerin ikiliği bir kendinden geçiş, bir vecd u istigrak, bir extasis hali olarak öpmüşe'nin kendisinde adeta yok olur. Dünya bütünüyle öpmüşmede birliğe gelmiş, somuttan soyuta doğru gittikçe bağlamından özgürleşen öpücük ister istemez bir devimsiz-
edim, bir *hareketsiz-fil* (*évepyca* *akıvıçtaç*) olarak tanınışlığını, yani mutlak anlamıyla durağanlığı ilan etmiştir: huzur ve sükunu.

Öpücük artık bir eriyiştir.

Öpücüğün son durduğunda iki önemli isimle karşılaşırız, iki büyük sanatçıyla:

• Gustav Klimt, **Kuss** (1908)

• René Magritte, **Les Amants** (1928)

Klimt'in yapıtı bu belirginler dizgesinin tamamlanışını ve öpücüğün her tür bağlamdan özgürleşmesini simgeler: *modernite*'ye geçiş. Buna karşın Magritte'in yapıtına dizgenin yetkinleştiğini en görkemli kanıtları, geçiş tamamlanmış, artık yeni bir dönem başlamış ve yeni bir dünya, yeni bir eskatoloji ortaya çıkmıştır: *modernite*.

Klimt, öpücükle gerçekleştiren tinsel devimini doğrudan bir göğe yükseliş, bir ünceli, bir miraç olarak yorumlar, bir ascensio *domini* olarak.

Söylemeden geçemem: Batı sanatında İsa her yerdirdir.

Tablonun arka planında ışıl ışıl parlayan engin ve sonsuz bir uzay yayılırken, aşkların ayaklarının dibinde kendileriyle birlikte göğe yükselen sınırlı bir toprak parçası vardır. Sağ taraftaki derin boşluk göğün kuşatıcılığı kadar yerin sınırlarını da vurgular. Erkeğin tablonun üst tarafına durdurulan başının göğe değmesi açıkça devininin yönünü imlerken, yanısıra, figürlerin heybetini artırarak bakışların figürlere odaklanmasına da yardımcı olur, özellikle genç kızın ayaklarına sarılan zarif sarmaşıkları oluşturan küçük üçgenlerin yönlerinin aşağıya doğru olması, (kadının üzerindeki dairesi bezemelerle karşıt olarak) erkeğin göğsündeki güçlü dikey çizgilerle birlikte yükseliş (miraç) algısını iyice güçlendirir.

Kısaca, bu, tinsel olandan tinsel olana doğru bir yolculuktur, bedenden ruha, yerden göğe, çiçeklerden yıldızlara.

Klimt bu yolculuk esnasında, öpücük anını o denli odağa koyar, o anı öyle yüceltir ki onu sadece ölümsüzlüştirmekle kalmaz tümüyle bağışsızlaştırdır bağışsız hale de getirir. Kadının gözleri kapalı ve dizleri üzerinde teslimiyetle duran bedeninin

**Öpücük
işte o andır,
hem başlangıç
hem sondur,
çünkü öncesiz
ve sonrasızdır...**

zarif ve kırılın hatlarına karşın, erkeğin başının, göğsü ellerinin sert kavrayışına denk bir tutkuya kadının üzerine eğilmesi ikisini bir anda yekpare bir kaya kütesine dönüştürür, bir yüreğe, yani insana, sadece insana.

Erkek tutkuya kendisine sarılıp kadının gözleri kapandığında dünya devinmez olmuş, zamanın akışı durmuş ve gündelik yaşam o anda, bir anda soluk bir düşün haline alvermiştir.

Öpücük işte o andır, hem başlangıç hem sondur,

Gustav Klimt, "Kuss" (1908)

René Magritte, "Les Amants" (1928)

çünkü öncesiz ve sonrasızdır, geçmişten ve gelecekten azade olandır, öyle ki gerçekte aşkların ayaklarının dibindeki doğayı bile yeşerten, canlandıran, rengarenk kılan bitimsiz devininin ta kendisidir.

Öpücük ebediyettir.

René Magritte de Klimt gibi aynı izleği sürdürecektir ama o da bu izleği kökten müdahalelerle değiştirmekten kaçınmayacaktır, öyle ki göğsülerinin kendi toplumsal ve devimsel kimliklerini (disiplin ve erillikleri) açıkça dışavurmasına izin verirken, aşkların yüzlerini, yani kişiliklerini tümüyle bir örtünün ardında saklı bırakacaktır: ölümün, tıpkı Francesca'nın dediği gibi "sevdayı bizi ortak bir ölüme götüren" (amor condusse noi ad una morte).

İnsan bu, daima ölümler yaşardır.

Kimlik ve kişilik karıştığından ortasında aşkların kendiliği bir öpücük olarak tezahür eder, üstelik onları yaşamla ölümler arasında sıkışıp kalmaktan kurtaracak biricik çare olarak.

Keskin hatlarla yanları düz duvarla, üstleri tavanla sınırlanmış olsa da arka planında kocaman bir gökyüzü kucakları açmış halde onları beklemektir: sonsuzluk.

Bedenin, kimliğin ve kişiliğin ölümlü yanına karşın, ruhun ve kendiliğin sonsuzluğa bakan yanı insan yaşamının en temel çelişkisi olarak onun tüm edimlerini etkiler, ve insan aşk olmadıkça hangi yanına neyin düşeceğinin bilgisini edinemez.

İşte öpücük bu noktada aşkın başlangıcı değil kendisidir, çünkü varlığını birliğidir. Karşıtla el ele bitirilmeye ulaşmaktır. Bir tek anda donup kalmaktır. Uykuya dalmak ve hiç uyanmamaktır, çünkü mekânı ve zamanı unutmaktır. Yaşamı bir anın içine sıkıştırmak ve hiç bırakmamaktır.

Tüm kötülükleri inat, öpücük, şu kısacık yaşamın hakkını vermektir, çünkü insanı başkasında değil kendinde tanımlar: ♣

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteoy.org>

Mehmet Ali & Akşanşefası

İnşaat ve makine mühendislerinin, tabiilerin, fizikçi, kimyacı ve matematikçilerin işsiz olduğu ve sonraki mezunların çoğunun da muhtemelen işsiz kalacağı ülkemizde, gençlere pek bilinmeyen bazı kariyer dalları önermek istiyorum.

GENÇLERE KARIYER FIRSATLARI

Gençliğimde rahmetli anne-babama ressam olacağımı söylediğimde, "Oğlum, sen geçerli bir meslek seç, boş zamanında bile resim yaparsın." demişlerdi. Durum değişmedi ve resim için yarıkırın yıl aynı şeyi söylüyor. Hayatımın bir iller yıllarına yaşadığım hayal kırıklığını gençlerin yaşamaması için, onlara aileleri ve çevrelerinden gelen, "Doktor profesör ol.Vali kaymakam ol. Bankacı mühendis ol." gibi baskılar üzerinde tekrar düşümlerini, ayrıca benim yazdıklarımı da fazla ciddiye almamalarını tavsiye ederim. İnşaat ve makine mühendislerinin, tabiilerin, fizikçi, kimyacı ve matematikçilerin işsiz olduğu ve sonraki mezunların çoğunun da muhtemelen işsiz kalacağı ülkemizde, gençlere pek bilinmeyen bazı kariyer dalları önermek istiyorum. Bir alanda başarılı olmanın tek koşulu elbette tek olmanız ve o dalda bir yedeğinizin bulunmaması. Öyleyse aklıma gelen alternatif etmek kapılarını şöyle sıralayabilirim:

Zehirli yılan-örümcek sağıcılığı:

Panzehir imal eden ilaç firmalarının talebini karşılamak için, bilindiği gibi rağbet az olduğundan giriş puanı düşük olan biyoloji-zooloji bölümünü bitiren genç, gerekli ek eğitimi de aldıktan sonra, bir kral kobrandan grami 250 Dolarlık, eğer ev taksitini yetiştirmek zorundaysa şerhli yaşa yılanından grami 380 Dolarlık, çocuğu yeni araba istiyorsa Macrochel Raueni denilen örümcektten, grami 1350 Dolarlık zehir sağabilir. Alperde süt sağan çizgi film karakteri Heidi'nin o anki mutluluğu ve ülkemizde yeni başlayan 'gönüllü sağım' akımının tersine bu işlem, hem sağan hem de sağılan için gönülsüzdür, bu yüzden iki taraf da birbirleri için iyi şeyler düşünmezler.

İllüzyon mühendisliği:

Ailesince kendisine, inşaat, gıda, endüstri, kimya, makine veya başka bir alanda mühendislik önerisi getirilen genç, bunlara sırt çevirip sihribazlar için numaralar tasarlayabilir. İnsan denilen en

zeki yaratığı yanıltmak, taşıdığı bu özelliklerin dolaylı hem çok kolay hem de fazlasıyla zor olduğundan, bu meslekte ilerlemek ve ev geçindirip taksit ödemek için, kişinin zihinsel kapasite ve hayal gücü iddiası olması gerekir.

(Ayıptır söylemesi) Uşaklık: Özellikle İngiltere'deki uşak okullarının iki ay gibi sıkı bir eğitimden sonra mezun ettiği uşaklar, genellikle ezilmiş ve efendimsi insanların yaşadığı ülkelerde, gazete ütülemek, hizmetkarları organize etmek, çay servisi yapmak için çok yüksek ücretler alsa bile, biz de böyle bir ülkede yaşadığımız için, bu meslekte kariyer yapmayı elbette hiçbir genç istemeyecektir.

Prens-Prenses olmak:

Bu mümkündür. Doktora tezi ile veya tez yazmaksızın bir genç, 'doktor' unvanına sahip olarak saygınlık kazanmak ve bunun semeresini yemek için girişimde bulunabilir. Devlet üniversitelerinde bu iş, ücretsiz veya çok düşük maaşla olsa da, özel üniversitelere ödenek miktarı (herhalde) 20 bin kadar olsa gerektir. Ama fen veya sosyal bilimler gibi tuhaf ve saçma konularda araştırma yapmak saygın bir insana yakışmayacağından, böyle bir unvan yeterince değerli olmayacaktır. İşte yükselmek isteyen genç, bunun için internetten (sitinin adını vermemeyeceğim) online olarak, cüzi bir ücret mukabilinde tescilli bir asalet unvanı alabilir. Azimli bir genç, babasından lüks araba istemek

yerine, 1000-400 bin İngiliz Sterlini ödeyerek 'falanca lort veya filanca leydi' olabileceği gibi, bizzat kendi babasını, halen satışta bulunan bir Prenslik unvanını satın almaya ikna ederek, pederinin vefatını müteakip yine bu unvanı ondan tevarüs edebilir. Tıpkı benim gibi Yozgat doğumlu olduğumu varsaydığım bu talihsiz babanın ödeyeceği miktar, prens unvanı için 160 bin Sterlin, prenslik madalyonu için 2000 ve altın taç için de 2500 Sterlin olarak listelenmiş. Mühür yüzüğü ve kadife pelerini için ayrı ücret gerekiyor. Elbette bu babanın, İngiltere'deki 1000 yıllık bir şatoda düzenlenecek taç giyme merasimi de ona 595 Sterline patlayacak. Prens olmak için bankadan tüketici kredisi de alınabilir. Bu ticaret de, iki asır önce Afrikalılara incik buncuk satan Avrupalılara akla getiriyor.

Elvenip yuva kurduktan sonra ekmeğini kazanıp aile geçindirecek, çocuk okutup onları evlendirecek ve hatta ileride onları ev sahibi yapma azmindeki gençlerin, hemen gayri ciddi olduğunu anladıklarına inandığım bu yazıyı sadece, dünyanın umulandan biraz daha geniş olabileceğini göstermek için yazdım. Özgürlüğünüzün ne kadarını kullanabileceğinizi belirlemekte özgürsünüz. ✱

Siz, Dünya'da güvenliğinizi sağlayana kadar
buradan çıkmayacağız. Teslim olmayacağız.
Çünkü yeni beraat ettik.

HAYAT KISA

KOBAYIN OLAYIM

Kaderde hayata yeniden gelmek de varmış. Önceki hayatımda Türkiye'de doğduğum için hayıflanıyor ve neden diğer insanlar gibi birer kuzey ülkesinde doğmadım ki diye Allah'a tavrı alıyordum. Şimdi İsveç'te bir bilim merkezinde Guinea domuzu olarak çalışıyorum. Tıkırım yerinde. Tüm gün, küçük bir fanusun içindeyim. Beleşe yaşıyorum. Yediğim önümde, yemediğim arkamda. Sarışın kadınlar tepeme eğilir bana bazı sıvılar enjekte ediyorlar. Suç psikolojisi üstüne, insanlık için önemli bir adım atmaya çalışıyoruz. Sıvıyı kanıma zerk ettiklerinden birkaç dakika sonra sanki insan oluyorum. Elime bir Sniper geçse, hepsini yere indiririm. Sonra hayvan oluyorum. Geçiyor.

KAÇ TAKSİT?

Evlenmemize bir hafta kala ayrılmıştık. Önümüzde ödenmeyi bekleyen 24 aylık kredi ve 12 aylık beyaz eşya takımı borcu vardı. Kombi henüz açılmamıştı. Yeni kiralandığımız evin ortasındaki kolonin üstüne oturup bir bira açtım, ki normalde bira içemem. Ama aşk acısı çekmeyi kitaplardan öğrenmiştim ve o adamların hepsi de bira içiyordu. Bir bildikleri vardır diye düşündüm. Varmış. Bir saat sonra, yatak odasının çift kişilik yatağına sızdım. Allah'tan dedim, yatak odası takımı "kız tarafı" almış.

DUYMAZ OLAYDIM

İki katlı pastaneden simit almış parasını ödüyordum. Kasadaki adam, muhtemelen her sabah aynı masaya oturan müşterisine dert yaniyordu:

- Böyle durumlarda ilk önce kasadaki gonderiler abi. Hazırlıklıyım ben.
- Hazırlıklı değilsin. Deneyimlisin.

Aşk acısı
çekmeyi
kitaplardan
öğrenmiştim...

buradan çıkmayacağız. Teslim olmayacağız.
Çünkü yeni beraat ettik."

YAKTIYSA BU

DÜNYAYI,

ZALİMLER YAKTI

Evimiz sıcaktı. Polisler, babamın en yakın arkadaşının evini basmıştı. Sıra bize geliyordu. Bütün akşam raflardaki kitapları sobaya taşımıştık. O gece sesler arasında uyuduk. Sesler azalınca, annem benim yanımdan kalkıp sobaya kitap atıyordu. "Sanırsın bomba atıyorlar!", demişti babaannem içerden. "Hiroşima nere kardeş?" deseler, "Aha!" derdim. Sobayı gösterirdim. Evimiz sıcaktı. Sahi, nedendi?

BU VAHŞİ, VAHŞİ DÜNYA...

Olaylar kafamın içinde geçiyor. Sanki Red Kit'im ve bütün insanlara gölgeyen daha hızlı silah çekmeyi kanıtlamak istiyorum. Nendese küresel ısınma mevsimleri değil de gündüzleri varmış. Tam iki yıl, altı ay, beş gündür gündüz yüzü görmedim. Gölge ortalarında yok. Oturup Güneş'in doğmasını bekliyorum. İşte o zaman gökyüzüne saydıraçacağım nermilerimi.

OBSEFİK KARINCA

Ne halt edeceğimi inan ki bilmiyorum. İkiz kardeşim olduğunu öğrendim bugün. Obsesif bir karınca varmış. Bir buğday tanesini bulur, yuvasına taşır, sonra da o buğday tanesini bulduğu yerle yuvası arasında gidip gelirmiş, aldım mı almadım mı diye. Ömrü böyle gelip geçermiş. Şanslı bir insan olsaydım, bu karıncayı bulurdum. Daha şanslı bir insan olsaydım, bulduğumda ona bir çift laf ederdim. "Seni anlıyorum dostum," derdim. Daha da "şanslı bir insan olsaydım, "Seni anlıyorum," dediğimde, obsesif karınca ona ne dediğimi anlardı. Sonra kendisine eşlik ederdim. Yuvarımızda bir kırıntı kadar buğdayın varken, yolda açıklıkta ölürdük. Bence birinin derminden ortak olmak budur. Bir de benim var: Ben şanslı biri değilim. ✨

DÜNYA TEHLİKELİ BİR YER

İki kızımı da yanıma alıp şehir kütüphanesine girdim. Çocuk kitaplarının olduğu rafların önüne ikisini de bıraktıktan on dakika sonra geri döndüm. Binanın etrafına çektiğim emniyet şeridini gören beğci beni ihbar etmişti. Çok geçmeden bir polis ekibi şehir kütüphanesinin önüne geldi. İki kızımı birden yanıma alıp kapıya çıktım. Ellerimi kaldırmadım. Merdivenlere oturdum. "Olay yerindesiniz menur bey," dedim. Siz, Dünya'da güvenliğinizi sağlayana kadar...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://irantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

**WEAR IT
WITH
ANYTHING**
#FOREVERCHUCK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

SAİT FAİK

Alemdağ: "Sevmek, bir insanı sevmekle başlar her şey" dedikten sonra "Burda her şey bir insanı sevmekle bitiyor" dediği öykü: "Alemdağ'da Var Bir Yılan" (1954).

Birtakım İnsanlar: 1944'te Medani Majset Motoru adıyla yayımlanıp, açıkça söylenemese de komünizm propagandası yaptığı için toplatılan, bazı bölümler kaldırılınca 1952'de Birtakım İnsanlar adıyla yeniden basılan roman.

Ceylani Bahriye Medani Majset motorunun adı da Birtakım İnsanlar romanında Ceylani Bahri olur. **Ceylani:** Ceylende bu kadar farklı insan bulunamaz yazdır. Adalı bakkıllardan köprüaltı çocuklarına, edebiyatçılarından yoksullara, garsonlardan esnaflara herkes hem ahbabı hem de öykü kişileridir.

Deniz: Ne kara ne ada, Sait Faik'in asıl üslûsü denizdir. Sanki ondan doğmuş, bu yüzden bunca mavi bir yazı ve mavi bir yazar olmuş, Ruhü denize batmış.

Eleni: Havada Bulut (1951) kitabındaki "Eleni ile Katina" hikâyesinden iki sevgiliden biri. 1944'te yayımlanmış hikâyede, "İnsanoğlunun huylarının ta gözlerine kadar sinisine mi şaşardım, nedir?" der Sait Faik.

Filozof: Birtakım İnsanlar'da kendine "filozof" diyen köy öğretmeni Fahrettin Asım. Günlükleri su kırsında gazete, roman okumakla geçirir.

Grafomon: Mahalle Kahvesi'ndeki (1950) "Grafomon ve Yazı Makinesi"nde "Grafomon, başlı başına bir fikirdir" der. Yazı makinesi ise "harflerin imzası gibi bir şeydir".

Grenoble: 1931'de Fransızcasını ilerletmek için gitmiş, üç dönem edebiyat fakültesine devam etmiş. İhan Berk "Çalkı" şiirinde: "Bir çocuk Grenoble'da İtalyan Mahallesinde bir çocuk görüyor ilk" der.

Havuz Başı: 1946'da yayımladığı hikâyesinin başlangıcında mektup seslenisi vardır: "Herkesler geçti, siz geçmediniz. Yüzünüzü göremedim. Bayramım, çocukluk bayramım salıncaksız geçmiş gibi gözümde yazı doldu."

İşık: Sait Faik öykülerinde ümit ve iyimserlik, yanıp sönen bir fener ışığı gibidir, göz kırpar. Bazen de gece salınırına bata çıka gelen bir küçük kavgın ışığıdır bu.

İpekli Mendil: İlk yayımlanan öyküsü (Varlık, 15 Nisan 1934). Semaver'de (1936). İnsanın elinden su gibi fışkıran, iyi ve halis ipekli mendiller için yazmış.

Joconde: "Louvre'dan Çaldığı Heykel" de (1934) Leonardo Da Vinci'nin "Joconde" heykelinin önünde durduğunu söyler, yani ünlü Mona Lisa'nın.

Köprü: "Şimdi Sevişme Vakti"ndeki (1953) müthiş şiir. Cemal Süreya'nın "ONlar İçin Minibüs Şarkısı"yla birlikte okunursa daha iyi gider: "İnsanlar köprüden geçmediği zaman/ Acaba köprü düşünür mü?"

numaradaymış 1940'larda! Abidin Dino, Sait Faik, Bedri Rahmi, Orhan Peker, Cahit Irgat, Turan Erol, İhan Berk Lambo Meyhanesi'nde içkilerini. Olsa da, olsalar da içsek!

Marikula: "Marikula Doğur" şiirinde "Bana bir taze dişin, yazın kumsalda kızarmış Tüylü altın bacağın yeter" diye seslendirdi "Balık yalnız tutulmaz Marikula" dediği kadın.

Nâzım Hikmet: Bursa Cezaevi'nden iken, ressam Balaban'ın işlediği kendi portresi olan çakmağı gönderdi Sait Faik'e, "büyük hikâyeci, büyük şair" der. **"Ormanda Uykulu":** Sonuçta (1939) yer alan tipik bir Sait Faik hikâyesi: Deneme, öykü, şiir, yorum hepsinden oluşan bir yapı: "bir çarşı içi Müslümanı kadar erken uyanmışım." Oylesine: Sait Faik hikâyelerini 'oylesine' yazmış gibi gelir bana hep. Sanki anlatısa da öyle anlatmış gibi. Alemdağ'da Var Bir Yılan'daki "Öyle Bir Hikâye"yi okuyunca, bu dedim gibi iyi anlaşılır.

Panco: Sait Faik'in öykü kişilerinden biri Kimi öykülerde Panco ile uzun diyaloglar vardır. Yazar, bir kez değil, iki kez seslenir ona hep: Panco, Panco!

Radioaktivite:

"Radioaktivite, Raporatırlı Hikâye"si Son Kujlar'dadır (1952). Müzik tarzını çok iyi yansıtan bir örnek olduğu adından da bellidir.

"Salt'e Ağır":

"Ölmüş Salt'deniz mavisinden erken- bunca sevğiden sonra/ ölmüş annesini öperken." (Dağlarca'nın şiirinden)

Şimdi Sevişme Vakti: İçinde 'Garip'e benzeyen şiirlerin yer aldığı tek şiir kitabı (1953): "Meydanlarda

bağırırım/Sokak başlarında sazımı çalsam/ Anlatam su kiraz mevsiminin/Para kazanmak maksamı değil/Sevişme vakti olduğum..."

Takı: Sağlığında yayımlayan isimsiz şiirlerinden biri: "Takam bir gün Trabzon'a gidecek Trabzon'dı yuku koştı helvası, çukolata, İstanbul yaz kahveleri, çay fincanları/ya/Ordan Trabzon hurması, fındık yüklenecek."

"Uçurtmalar": Sait Faik'in 1929'da Milliyet gazetesinde yayımlanan ilk yazısı, şiirane: "Gök bahçeleri, rüzgar kıskanc, güneş harekete dolu; uçurtmalar, birer çocuk ruhudur;"

"Üçüncü Mevki": Semaver'de (1936) yayımlanan bu hikâyede, trenle Kayseri'ye yolculuk eden bir kompartıman dolusu insan anlatılır. Kısa diyaloglar ve garipçi tepitlerle örülmüş bir hikâye.

Vapur: Sait Faik deyince akla ilk gelenlerden. Her vapur yolculuğundan bir öykü çıkarır biri o. Bir de diyor ki: "Sana koşuyorum bir vapurun içinde/Ölmek, delirmek için..."

Yazmak: "Yazmamam deli olacaktım!" Bunu yalnızca Sait Faik söyleyebilir, yalnızca o söyleyebilir.

Zengin: En zengin öykücümüz. Konular, temalar, mekânlar, kişiler, insanlar, hayvanlar, doğa, deniz, kalkanlar, uçurtmalar, deniz, deniz...

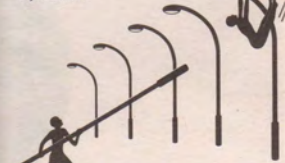
LEKE OYUNLARI

Cemil Cahit Yavuz

Savaş tetiklemek

Biçim vermek

Tatil keyfi

Sağlam kafa

Doping

LEYLA DURMUŞ ve MERAL ALTINTAŞ. Burgazada'nın eski sakinleri. Babaları, Said Faik'in yakın arkadaşymış. Çocukluklarında, büyük hikâyeciyeye "Sait Abi" derlermiş. Hâlâ öyle diyorlar.

“SAİT ABİ, BABAMIN ARKADAŞIYDI”

SAİT ABİ, HEP O DEMİRLERİN ÜSTÜNDE OTURURDU

[MERAL ALTINTAŞ:] Onu açık renk bir pantolon, üstünde toprak rengi kazak, başında şapkasıyla hatırlıyorum. Hangi vapurla gidersen git, hangi vapurla gidersen gel, Sait Abi hep o demirlerin üzerinde oturuyor olurdu. Şimdi şimdi anıyorsunuz ki, insanlar köşemliyor ve böyle böyle yazıyormuş.

“BABAMLA, SAİT ABİ BERABER BALIGA GIDERDİ”

Babamla Sait Abi balığa giderlerdi. Bizim evin önüne gelip, “Beraber gidelim Ahmet!” derdi babama. Babam birkaç saat sonra sinirle eve dönerdi. “Baba n'oldu!” dedimizde, “Yahu lile balığa gidelim” diye diye tutturuyor, gidiyoruz, bu defa da hiç konuşmuyor. Ben ağzımı açacak olsam ‘Dur, marulın dınılmıyor’ diyor!” Bir gün babam sinirlenip Sait Abi'yi kayıtkı kurekle kovalamış. Kayıtkı kurekle kovalamak nasıl olursa işte!

Şimdi şimdi düşünüyorum da, Sait Abi aslında sürekli düşünüyör, hep hikâye kurguluyormuş.

AYTEN ABLA, SAİT ABİ'YE ÇOK AŞIKTI

Ayten Abla vardı. Ayten Çetiner. Sait Abi ile yaşıtı. Çok aşıkı Sait Abi'ye. Ayten Abla'nın ilk aşkıydı Sait Faik. Hatta kitap yazdı ona: “Konuşam Sait Faik.” Kitapta da bahseder ona olan aşkıdan.

BİZİM SAİT MEĞER YAZARMIŞ

Adada onun yazarıyla ilgili hiç kimse hiçbir şey

bilmezdi. Hiç anlatmazdı. Yazarlğından bahsetmezdi. Babam da bilmezdi.

Sait Faik öldüğünde, babam cenazesine gitmişti. Geldi, “İnanmadım” dedi. “Kimseyle konuşmayan o Sait'in cenazesi niye öyle kalabalıktı?” Meğer Sait Abi büyük yazarmış. Vefat edince anladık. İnsan mahcup oluyor. Acayip bir durum. Babam o cenaze törenini anlatırdı hep...

BAHÇEDEKİ ÇOCUK

[LEYLA DURMUŞ:] İki köpek vardı Sait Abilerin bahçede. Bir de güzel piriç, mangal, köşede. Ben köpeklerle oynamak için bahçelerine girerdim. Masada durum lokumlardan alırdım. Ya köpek seveceğim ya da lokum yiyeceğim. Çocuk akımla o ev bunlar demekti benim için. Makbule Hanım Tezde (Sait Faik'in annesi) bana bir şey demezdi. Uyum gibi yapar, hiç ses etmezdi. Ama Sait Abi beni o bahçede gördü mü, tati bir kızması vardı: “Yine mi buradasın, başımın belası!” der gülerdi.

KİMSEYLE KONUŞMAZDI

Sait Abi başka bir insandı. Kimseyle konuşmazdı. Bizimle de konuşmazdı.

Parktan biraz ilerleyin, üçüncü sokak. Çok karıştırdıyordu o dar sokakta. İsterse selam verir, isterse vermezdi ama aslında can istemek değildi o. Kim bilir kafasında ne hayaller kurguluyordu da bizi görmüyordu. Yazdığı hikâyeleri düşünüyordu belki de.

BİZİMKİ AYLAĞ AYLAĞ GEZİYOR

Makbule Hanım Tezde ile annemlerin günleri olurdu, toplanlarırdı. O günlerde Makbule Tezde, oğlu Sait'ten şikâyet ediyordu. Bir gün abim, balık ağı çekmeye gitti. Babam ona çok kızmıştı. Makbule Hanım Tezde de anneme demiş ki “Ya niye kızıyorsunuz? Çocuk iş öğreniyor ne güzel, piyasa öğreniyor, bırakın. Bizim Sait'e baksanız aylak aylak geziyor, grip bir işte çalışıyor...”

AH... DAHA 48 YAŞINDAYDI.

Bakin, yaşından artık, hastayım. Tıp beni zorla yaşıyor. Keşke tabliler zamanında Sait Abi'yi yaşatabilsen de, erkenden, 48 yaşında bu dünyadan geçeseydi. Daha birçok hikâyeler yazabilirdi.

Leyla ve Meral Hanım ile vedalaşış iskeleye doğru giderken Sait Faik'in sokaklarında yürüyorum.

Üstat bir zamanlar buradaydı.

Bir şehirden Sait Faik' gince, Dağlarca'nın dediği gibi “Uşur balıklar hikâyeleride.”

Ve... Anıyorum ki üşüyen sadece balıklar değil.

Saygı ve minnetle. ✿

MARK TWAIN ONUR İYELİĞİ

Mark Twain Derneği 1993'te, modern edebiyata yapsı katkılardan dolayı Sait Faik'e onur iyeliği veriyor. Sait Faik, Mark Twain Derneği'nin, Atatürk'ten sonra ikinci Türk onur iyeliği. Bir bu iyelikten, sırf bu nedenle memnun olduğuna söyler. Hatta Yazar Kemal, bu iyelik sonrasında Sait Faik'le bir röportaj yapıyor. Ona iyelik hakkında ne diyeceğini sorduğunda Sait Faik “Eyzallah!” diye cevap verince, “Yazar Kemal şu başlığı atıyor: ‘Eyzallah Mark Twain!’”

Mehmet Ali & Akşamsefası

EN YAKIN ARKADAŞI ORHAN VELİ

Orhan Veli'nin sırdaş yapmış olduğu yeniliği, Sait Faik hikâyelerinde yazmış. Onun benzetme sanatındaki eşsiz becerisi, sade anlatımı, dönemin yazar ve şairlerinin de etkilemiş. Burada Melih Cevdet'in, Ahmet Hamdi'nin, Orhan Veli'nin, İlhan Berk'in Sait Faik adına imzaladığı kitapları görülebilsiniz. Orhan Veli, Sait Faik'in en yakın dostu. Mekup odasında da ona yazdığı bir mektup var. Sait Faik'e şöyle diyor bir ıhtifadın: “Kitabımın 58. sayfasını kendisine mektup olduğum hikâyeye yazmışsın.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kitapci.org>

SAİT FAİK MÜZESİ

Sait Faik Abasıyanık. Modern Türk hikâyeciliğinin en önemli ismi. Ölümünün 64. yıldönümünde, Burgazada'da yaşadığı ve pek çok hikâyesini yazdığı köşkçeye. Köşk, 1959'dan beri müze. Müze yetkilisi Gürkan Sarıkaya rehberlik ediyor. 2009'da restorasyon için ziyarete kapatılan müze 2013'te yeniden açılmış. Müzenin küratörlüğünü akademisyen-yazar Sevengül Sönmez üstlenmiş.

YAZAR HER AN GELEBİLİR

Sait Faik'in eşya ve belgeleri, el yazmaları, fotoğrafları, okul çantası, okul defteri, yazı takımı, mektupları, kitaplarıyla dolu bir müze burası. Sait Faik'in evine enikonu misafir oluyorsunuz. Yazar şu kapıdan gelecek, size “Hoş geldiniz!” diyecek sanki... Yaşar Kemal, Orhan Veli, Leyla Erbil, Özdemir Asaf gibi edebiyatçılara birlikte çekilmiş fotoğrafları yanı sıra da vardır. Müze, Türkiye'de en sık ziyaret edilen fotoğraflar galerilerinden biri. 18 bin kişi ziyaret etmiş.

Gabonluyum aslen. Mokoko yöresinden. Bizimkiler, Muğla'nın Foro Köyü'ne göçmüş. 1880'de mi ne? Çetrefilli hikâye.

KUNTA KİNTE

İNSAN SALÇASI

Yağmurun yağı fazla kaçmış. Yerler kaygan, duvarlar zıppak. Balık değilsen sokaka adım atma.

İşte bir sarhoş müsveddetsi. Sırsıklam oldu dakikasında. Ayakta duramıyor. HAH! HAH! HAH! Duvarı tutunmuş. PEEHH! Ellerini kayıyor. HİH! HİH! HİH! Gören der ki kulaç atıyor asmanına. Sarlo'dan maraz kapmış kaşalot. KİH! KİH! KİH! Sokak lambasının dibinde sendeliyor. Biletsiz, beleş sessiz sinema. OOOOOH!

ŞOPPA! Bizimki yere yapışverdi. Şırl şırl dökülyor kanı çamura. Geceye renk kattı insan salçası.

Saçığın altında dikiliyorum. Kapının tam önünde. Pavonun gedikli fedasıyım. Düşmanlarım bana 'Kunta Kinte' der. Dostum yok. Siyahım. Katranla sıvanmış derim. Ah! tırsar benden. Tepeğözü tepeler, hanzoYu hacamatlar, firışenin façasını bozarım. Kızlar gülüşme hastadır. HAH HAAA!

Gabonluyum aslen. Mokoko yöresinden. Bizimkiler, Muğla'nın Foro Köyü'ne göçmüş. Fİ tarihinde. 1880'de mi ne? Çetrefilli hikâye.

TERS TAKLA

Üç bitirim çıkageldi karanlığın içinden. Biri fular takmış, biri gözlük, öbürü şapka. Alkol bulutu serpe serpe yatıyor. Sinsice üstüne eğildi şapka. Bizimkinin ceplerini yıkladı. Cüzdandı, saatte, ne bulsa cukkaladı.

Tek gözüm var, seçemedim tam. Avazım çıkıncıka bağırdım: "HİYEETTT!" Üçüsa geçti les kargaları. Yetiştim peşlerinden. Herifleri öyle patakladım ki, yağmur isidi. Fuları elimde sıkı doladım. Ağır tonalı bir yurnuruk açtım. Ağzının ortasına. Ağız dışı kıpından fırlayverdi. Gözlüğü, sırtımı fiskeledi. Pençeyi indir. Kulagi elimde kaldı. Tekmeyi geçirdim hayalına. Ters takla atarak döndü havada. Camı çerçevesi dağıldı iten. Kulagını kafasına fırlattım. Şapkalı yakindim. "Kaçarım" sandı. Eteğini tuttum. Hoop çökiverdim. Girdiğini bir iki sıkıp gevşettim. Gözleri uğradı yuvalarından. Ördük gibi ottu at kadar adım. Cüzdanı saatı çıkarp verdi. Aldım harcalem ganimetleri. Cebellezi yaptım. Kalktım ayağa. Zırt da doğruldu. Kafayı gömdüm. Burnu kanlı tuzla buz. Hülasa paramparça. Süriye sendeleye sıkır oldular. Tarlaşağı da geceler boyle geçer. Üç beş kemik kırılmadan kapnımız defter.

CİNALİ SALAHİYET

Çağanoz iki seksen yattı yoru. Ayağımla dürttüm. Cereyan kesik. Caraycı çekti zahir! Bögürne tekmeyle bastım. Kanla kanışık kustu. ÖGGGUUUURRRRR!

Sırsıklam kozmonotun ensesine yapıştım. Sırtlayıp içeri,

hole fırlattım.

Kader Kardinal sahnedi idi. Son şarkının nihai nakaratında: "İste kolen olayım / İstersen öldür beni / Başkasını seversem / Bil ki yatıttım seni..."

Kader yufka yürekli. Hayıflandı bizim ayaş aylağa. "Vah vah yazık. Astarı terslyş olmuş."

"Kacallar soydu garibli" diye salladım. "Tığ-i teber şah-i merdan kaldı ortada."

"Kunta Kinte sen bunu otomobile taşı. Çaresine bakalım. Yazıkıdır. Günahır. Pek feci görünüyor."

Kucakladım hurdaşaş serseriyi. Mezardan yeni çıkmış gelin misali. Arabanın arkasına yatırdım. Kader gazı kökledi. 58 model Ford vinilyap uzaklaştı. Yağmurda eriyip gitti bir anda.

Ehliyet almış tek vesikalı.

Dünya ahret bacım olsun, hakikatlidir. Çok canlar yakmıştır. Her iki anlamda da.

Cinali salahiyet sahibi dilber. Dünya ahret bacım olsun, hakikatlidir. Çok canlar yakmıştır. Her iki anlamda da.

KÖLELİK TEDAVÜLDE

Kader, pestil çıkmış oğlani apardı da... Benim oğlum ne âlemde acaba?

Kayzer daha altıbuçuk yaşında. Zerrin Zerova'yı duymuşsunuzdu. Yuva Yıkanlar'ın sahibesidir. Öksüz yavrum onun himayesinde. "Çocuk beledi kalir" demişti Zerrin. "Bakar, besler, okutur, yetiştiririm. Sen de kapıyı bekler. İnkıyımın. Maasla, bahşişle dümeni doğrultursun."

Çaresiz kabul ettim. Zerrin çocuk istemisi, vermemisi Huda. Kayzer'i pek sevdi. Çizgi film bebesi oğlucğumşu. Gözler yüzün yarısını kaplıyor. Gür saçları kıravıc, sık saçıyor. Çok sevinli kerata. Bu yaştaki halen tedavüldedir. Kayzer'i görüyorum ayda yıldı bir. Gün gelir evladımı geri alırım. Zerrin'i cehenneme yollarım elbet. "Bok ile dikilen çikle yıkılır." Dedeğim rahmetli, böyle söylerdi. Pavon patroniçesi de er geç düşer. Kellesini HART diye koparverir, buyundandan içeri işerim bir gün.

Bodrumdayım. Ganimeti masaya yaydım. Saatı taktım koluma. Roma rakamı Omega. Kurdum. Çalıyor. Tikir tikir. Sahane. Suçgörmez. Daha ne! Cüzdana baktım. Eh. 215 lira. Bereket versin. Fakat bir dakikal! O da ne? Buradaki kimlikte "Polis" yazıyor! Bizim sarhoş synasızmış! Çattık belaya! Adı da Ke-mal... Kemal Ka-lib-ne!

DEFTERLER

ELİF ŞAFAK

SANMA KI
YALNIZSIN

Türk Edebiyatı / Deneme

Çünkü sevmek yeni bir dil inşa etmek demek...

Sana kelimelerden kaleler yaptım. Hendekli, balkonlu, eflatun bayraklı,
girişi saklı kaçaman kaleler. Bir odasında bıraktım yüreğimi.
Merasimsiz, habersiz, tantanasız ve beklentisiz usulca düşürürdüm
elimden, olur da bulursan belki sevinirsin diye, öylesine.

DOĞAN
KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Fenomen dizi 'Leyla ile Mecnun'un yazarı BURAK AKSAK, dizi ve sinema filmi projelerini, kurucusu olduğu Küsurat Yayınları'nı ve yeni 'Leyla ile Mecnun' kitabını OT'a anlattı.

'LEYLA İLE MECNUN', ANA HABER BÜLTENİNDEN DAHA ABSÜRT DEĞİL!

'Leyla ile Mecnun' kitabı, eski dostların yeni hikâyesi: "Mecnun olmak senin kaderine, sana bir şans daha verişe sen yine çok düşürsin" diyor. Diziyi başladığı kadimda bir final vardı, ancak ilk sezonun sonunda, Leyla, Arda ve Zeynep gibi üç önemli karakter ayrılınca o finali yapamadım. İçimde kalmıştı, kitaba kısmet oldu.

Diziyi izlemek keyifli de yazarın, hakikaten çok sıkıldığını, bunaldığını anlar oldu. 104 bölüm az değil, haftanın her günü yazıyordum. Tıkama yazdığım, "bir bölüm de olmasın" dedim, hatta arada koltuk tekmeledim zamanlar bile oldu... Ama kitabı yazarken o dönemi özlediğimi fark ettim. Yeniden Kireçburnu'nda yaşamak gibiydi. Bir de çok fazla diyalog var kitapta, çünkü onlarla olmayı çok özlemişim!

'BABA'DAN UZUN DİZİ VAR

Yeni projeler var kafamda. Sonbahara doğru sinemaya ilgili bir kitap planlıyorum, anlatı tadında. Üç bölümünü yazdığım bir dizi projem var. Ama görüştüğüm kanallar 150 dakika diyorlar. 150 ne? O uzunlukta dizi yapmam mümkün

Korkulacak bir şey yok, en fazla batarız, nedir yani!

değil. Keşke herkes birleşse ve "Yapmıyoruz!" dese. Senaristler, kostümcüler, çalışanlar hastanelik oluyorlar o tempoda. Baba'dan uzun dizi var. Olacak iş değil.

İMKANIN OLMASINA DA FİLM ÇEKERİM

Yazmaktan başka bir şey bilmiyorum. Dizi, kitap, sinema... Okulu değilim, dolayısıyla en iyi yolla, deneyip yanlıklar öğreniyorum. Ben senaryo yazabilmeyle Leyla ile Mecnun'a öğrendim. Tabii senaryo yazarlar, film çekerek öğrenmek, büyük bir avantaj! Ama bu avantajım olmasaydı da yine uğraşdım. Uzun değil de kısa film çekerdim herhalde... Kamu yönetimi mezunum ama kamu yönetimini istemedim hiç. Geyiğini yapmazsam olmaz! Çok öğretim mezunum ama diploma açık öğretim yamıyor!

AYARSIZ ELEŞTİRİ

Türkiye'de eleştiri, olumsuz bir şey olarak algılanıyor. Bir eleştiri kültürü yok. Tanıyorsun ayıp olur diye olumsuz bir şey söyleyorsun, anonsinden de istediğini gibi sallıyorsun, ayarı yok. Eleştiri değil ki o! Eleştiri olsa kabul edip faydalanabilirsin ama sosyal medyada, yazılan bir söz üzerinden yüklemek, eleştirdiğin ziyade kırıcı bir şey. Bu da seni giderek duygusuzlaştırıyor. Artık o eleştiri mekanizmasını takipten çıkıyorsun, almamaya başlıyorsun. O nedenle artık sadece çevremdeki insanların eleştirisini dinliyorum.

Örneğin kadın karakter yazmadığım söylediler. Onun üstüne iki ana karakteri de kadın olan 'Sen Kiminle Dans Ediyorsun'u çektim,, e, onurla da kimse ilgilenmedi!

ASİL MEVZU AT

Çok eleştirilen "çay edebiyatı", biraz da 'Leyla ile Mecnun'dan gelen bir şey aslında. Ama biz çay üzerine bir dizi yapmadık! Ya da bazen at konusunu geçirdi ama 90 dakika boyunca at şakaları yapmıyoruz ki didize! Bir bütünden parçayı alıp değersizleştirmeye çalışmak hoş değil. Kimseye de bir faydası yok. Hatta yeni yazdığım bunlara dalgasını da geçtim. Bu durum bu kadar bana adanmıştı, dalgasını geçmek bana da düşer dedim.

BİR YAYINEVİ KUR DA ORADAN ÇIKSIN

Yayınevi kurma fikri bir süredir vardı kafamda. İçimde kalan o finali yazmak istiyordum. Başka yayınevileriyle de anlaşamadık, çünkü yayınevi inisiyatif alıyor bazı noktalarda. Ama bu hikâyeye dar her inisiyatifi kendim almak istiyordum çünkü 'Leyla ile Mecnun' benim biricğim. Selçuk (Aydemir) da 'Liseden Arkadaşlar'ı bitirmek üzereydi o dönem. "Haydi bir yayınevi kur da oradan çıkaralım" dedim. "Gerekirse 5 değil de 3 satısın ama bizim olsun her şeyiyle" dedik ve kurduk. Küsurat Yayınları'nı.

MAL MI BİRİM FİYAT?

Yayınevi, genel yayın yönetmenliği filan kulağa romantik geliyor ama aslında bildiğin esnaf! 'Leyla ile Mecnun' benim için çok değerli, ama matbaadan geldiğinde üstünde 'mal birim fiyatı' yazıyor.

MİSYONUMUZ DAHA ÇOK 'İLK KİTAP' BASHAK

Yayınevinin misyonunu "daha çok ilk kitap baskılar" olarak belirledik. Yazarlara şunu söylüyoruz: "Sizin ilk kitaplarınız muhtemelen düştüğünüz kadar satmayacak ama satış kısmıyla ilgilenmeyin ve ikinci kitabınızı yazın." Çünkü o çok kıymetli bir şey. Daha ilk kitabı bir yayınevi tarafından reddedilen kişinin el ikinci kitabı gitmez çünkü. Biz böyle bir alan açmak istedik. Ticari anlamda riskli, evet, ama gerekirse gider dizi yapar, film yapar, yine aynı misyonu sürdürürüm.

BATARIZ EN FAZLA, NEDİR YANİ!

Küsurat bir değer yoktur, yuvarlarsın ya, bizim hayattan ilgili de biraz öyle bir durum var o yüzden çok yakıştığını düşünüyorum. Herkes bizi yuvarlıyor, görmeyenler diye düşünürken, öyle bir isim çıktı. Yılmaz Erdoğan, 'Küsurat' dedi! Buna Masal Anlatma' ve 'Sen Kiminle Dans Ediyorsun' filmlerinin adını da Yılmaz Erdoğan koymuştu. Hatta "Muhtemelen çocuğunun ismini de ben koyacağım" diyor...

Yılmaz Abi akıl verdiğini ismilerden biri. Selçuk Aydemir öyle. Her şeyden önce beni yazmaya başlatan isim. Rahmetli Erdal Tosun da öyle biriydi benim için. BKM'den Necati Akınlar'ı da danıştım. Çünkü yaptığın her iş ticari anlamda bir risk. Ama o, iki cümle söyleyip beni rahatlatıyordu. Daha önce kaç kez batmış, çıkmış biri. O anlatınca "Tamam" diyordum, "korkulacak bir şey yok, en fazla batarız, nedir yani!"

O KÜFRÜ DE ETMESİN

'Leyla ile Mecnun'u, tam olarak istediğim gibi yazdığımı söyleyemem. İster istemez "O karakter de küfür etmesin" ya da "O küfrü de etmesin" diyor insan. Ama mesela karakter sevgilisinden ayrıldı, ne yapar bu adam? İçki içer! Toplu üzümlü yeme fikri öyle çıktı mesela. Zaten senaryonun absürtlüğü de buna alan açtı o anlamda, çok da göze batmadı.

TRT'ye özel bir kısıtlama hissetmedim yazdığım süre boyunca. Hatta biz TRT'deki işiyle, birçokkrat duruma bile dalga geçtik. En korktuğumuz bölüm de o oldu. Acaba yayınlanır mı filan derken, izleyen kurdakiler "E çocuklar doğru söylüyor" deyince direkt yayınlandı. Bir ve birçok şeyi belki de özel bir kanalda yapamayabiliriz.

"SEVDİM BE TOSUNUM..."

Bu aralar en çok Show Haber izliyorum. Özellikle bültenin sonuna doğru yayınlanan haberlerden besleniyorum. Dolandırılan teyzeler, o kadar gerçek ki, durup izliyorsun. Damadına şaşk olan kaynepeder mesela... 'Leyla ile Mecnun'da daha absürt! 'Sevdim be tosunum' diyor adam, sevmiş sahiden...

EVLİLİĞİM DE ABSÜRT

Evlilik, hayatım değiştirdi elbette. Eşim yayınevinin editörlerinden biri. Bir sabah uyanmışım bilgisayar da ilgili ilgili bir not bulup sonra mutfaka buluşmak makinesinin üstünde "makineyi boşalt!" notuyla karşılaşıyordum mesela. Evliliğim de absürt! Bir de kilo aldım. Damatlık pijamasıyla birlikte evlilik kıloları da geldi. Eskiden Samatya'da yaşıyordum. Şimdi de Gümüşsuyu'nda. Samatya ya benzeyen bir sokakta yaşıyorum.

Mehmet Akşemsefasi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://irantey.org>

Bi bölüm daha gömelim yatarız
diye diye ortalama uyku süremizin
4.2 saate düştüğünü biliyor muydunuz?

Pis diş mihraçları dişileriniz
yüzünden isimize gücümüze
bakamaz olduk, dolar molar
kep arttı!! Uyan Türkiye'm!

İhtidarcın
iz casa de bapeli
denegi

SPOR
SALONU
HOCALARININ
EN ÇOK
GÖBEĞE
MARUZ
KALDIKLARI
AYIN
MAYIS
OLDUĞUNU
BİLİYOR
MUYDUNUZ?

10 SPOR
HOCASINDAN
7'Sİ GÖBEK
MARUZİYETİ
NEDENİYLE
CİNSEL
SORUNLAR
YAŞIYOR!
BUBİR
DRAMDIR!

her gün
yaşanacak
güçsüzm velet
geline
denegi

10 LİRALIK SELFİ ÇUBUĞUNA 4000 LİRALIK
TELEFON EMANET ETTİKLERİNDE ERKEKLERİN
%43'ÜNÜN FOTOLARDA KÖTÜ ÇIKTIĞINI
BİLİYOR MUYDUNUZ?

KÖÇİMİZ ÇUBUKLA ÇEKİLEN
FOTOLARDA KÖTÜ ÇIKIYORSA
PARAGÖZ PÜSTÜN TEKİ OLABİLİR!
Bir daha düşünün!

at, avat,
telefon
denegi

Mehmet Ali & Akşamşafası

Mesele rivayetin gerçek olup olmadığı değil. Gerçek olan her şeye inanıyor musun, inandığın her şey gerçek mi? Bir şeye inanırsan, onu gerçek yaparsın.

SER HIVDE

A natıyla göre Sahabe Muaz Bin Cebel, adığınının yapılmasını birkaç gün önce hazreti Peygamberin istegi üzerine Diyarbakır civarına bir sefer yapar. Yaşlı annesinin bu gödepe pek gönlü yoktur. Yanna gider ve ona şöyle der: "Ey Muhammet, canım sana feda olsun fakat öğlüm damatır, düğünü yakındır. Gitemisini isterim fakat bilirim ki yürecim kaldırmaz bunu." Bunun üzerine Peygamber ona bir söz verir: "Muaz dönünce ona bir hafta düğün yapacağım;" der. Muaz, sefere çıkar. Diyarbakır'ın Silvan ilçesi sınırlarında pusuya düşer ve şehit olur.

Dört bir yandan gelen insanlar mart ayının son haftasından (Ser HIVde) Silvan'da, Muaz'ın şehit edildiği yerde, mezarının olduğu yerde toplanıp ona düğün yaparlar. Hem düğün hem anma denebilir buna. Daha önceleri bir hafta boyunca yapılan düğün, son zamanlarda güvenilir nedeniyle üç güne indirilmiş. Kurulan standartları her türlü ihtiyacı karşılanabildiği için düğüne gelenler çadır kurup üç gün boyunca orada kalırlar.

Kii zawaaa, kii zawaaa, Muaz zawaa halaa halaa heeyi! *

Asırlardır yapıldığı söylenen bir düğün bu. Düğüne katılan herkes damat tarafından, herkes düğün sahibi..

Yüzlerce araç, binlerce insan düğün için akyor Murat Ovası'na. Tefler çalınıp halaya duruluyor. Düğün alayının ruh hali karışık, halayda ağlayan da var, türbe başında şarkı söyleyen de. Goztaşları, dualar, yakarmalar, kasideler, ilahiler, şarkılar halaylar... Çünkü bu bir düğün ama yaşlı bir düğün.

Şeyhms Dede de Murat Ovası'na gelen binlerce kişi gibi bin dört yüz yıl önce İslam Peygamberinin verdiği sözün yerde kalmaması için orada... Sırtında tefi, elinde

tesbih, dilinde tesbih, her adımda salavata varıyor türbeye. Yanna Nuriye Tezeye var, boğan düğün, fistan rengarenk. Genç oğlenlerin topağı bu topraklar. Muaz'ın annesinin yerine açığı yakan her anne kendi çocuğu, komşusu, yeğeni için yakyor. Bu bir gerçek ortaklığı.

Türbeye yaklaşıpca coşku artıyor. Şeyhms Dede çkılıyor tefini. Dalyor kalabalığın arasına:

Nur Muhammed Salallah!

La ilahe illallah!

Başlıyor devran. Dönüyor govend. Murat Ovası üç gün boyunca düğün sesleriyle yankılanıyor. Muaz'ın adı üstünde öldürüldüğü yerde süslü atlar koşturuluyor.

Bir şey, içindeki acıyı hafifletiyorsa ona inanırsın.

Dinle ilgili bütün yorumlardan uzak, güncellemelerden habersiz, yarmı kalmış bir işi bitirmek için oradalar. Yüzlerce yıldır, mart ayının ilk haftası, günlerce süren bir şenlik. Bu düğün o yapılmamış düğündür. Damatsız, gelinesiz düğün.

Kına tepsinde dikilmiş mumlarla, kadınlar Muaz'ın kabrinin etrafında dönüyorlar. Bildikleri en güzel Kırtçe şarkıları söyleyerek el çrpıyorlar. Son gecedir o... Ellere yakılan kınalarla son görev de yerine getirilmiş oluyor.

Yazlı tarihe göre Muaz, Irak'a yapılan bir sefer sırasında Urdu civarında hastalanıp vefat etmiş. Ama buna, öglü gençcekle yaşta öldürülmüş Nuriye Tezeye'i inandırabilir misin? Yağmurlu bir bahar günü, ayakakbalarına yapışmış kilolarca balıkla düğüne katılan ona insani, onca anneyi! Bu hikayeyi onların aklından silebilir misin?

Mesele rivayetin gerçek olup olmadığı değil, Gerçek olan her şeye inanıyor musun, inandığın her şey gerçek mi? Bir şey, içindeki acıyı hafifletiyorsa ona inanırsın. Bir şeye inanırsan, onu gerçek yaparsın. *

* Damadın kim olduğunu duymamak için söylenir.

Kalplerini rindeleyen sıkıntı geçmek bilmiyor. Çalışmadıkları ve eğleniyor görünmedikleri zamanlarda ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

TAŞ

Sabahları erkenden kalkıp işe gidiyor, öğlenleri plazanın dibindeki restoranda elli liraya yeşil salata yiyor, bütün gün eşek gibi çılgıntan sonra akşamları yorgun argen eve varıp, masalarının yarısını gömdükleri şık dairede sıvı uyuyakalıyorlar.

Hafta sonları trend mekânlarda kahvaltı yapıyorlardı. Vakiyele anneannelerinin evinde kokuyu diye yemedikleri peynir çeşitleri, kendileri elverişli zehir sokmayacakları malanın tabaklara konup dağılıyordu masaya. Bu otantik manzara önünde fotoğraf çekirip, filtresini filan ayarlayıp Instagram'a koymaları otuz dakika, öğle yemekleri zamanı verdiği alışılagelmiş kahvaltı yapıp bitirmeleri on beş dakika sürüyordu.

Sonra biraz sıkılıyorydular. Boş durmaya alışkın değillerdi. Hafta sonu geldiğinde canları ne isterse yapabilişler diye, hafta boyu harıl harıl çalıştıkları sonra, hafta sonunda o kadar yorgun ve bezgin oluyorlardı ki, hiçbir şey yapamıyor istemiyorlardı canları.

Gene de spora yazılıyor, dönemin modası neyse artık ona göre dalış yapıyor, aşık kur sunsa gidiyor, at biniyor, kılıç kuşanıyorlardı. Her birinin fotoğraflarını çekmek, filtreslerini ayarlamak ve sosyal medyaya yüklemek de epeyce vakitlerini alıyordu. Sonrasında yine yorgun düşüyorlardı. Hafta sonu etkinliklerinin bitmesini ve nihayet biraz dinlenebilmeyi işle yapıyorlardı.

A dam bunalmıştı, kadın sıkılmıştı. Hayattan ve hayatın anlamsızlığından yorgunlardı.

Tatilci çıkmaya karar verdiler.

İstikameti belirlerken gidecek yerin fotoğraf çekimine uygun olup olmadığının, daha önce kimlerin gittiğine kadar pek çok hususu göz önünde bulundurmaları icap ediyordu. Hem dinlenmeleri hem ne kadar eğlendiklerini göstermeleri gerekiyordu. Son dönem trend olduğu halde henüz görmedikleri için bir süredir kendilerini mahcup hissettikleri destinasyonlardan birini seçip, abhplarına "Ay orası da çok bozuldu ama yılların alışkanlığı, her sene bir kere gitmezsek rahat edemiyoruz, ne yapalım" diyerek yolu koyuluyorlardı.

Gittikleri sahil kasabası minik bir hediye paketine benziyordu. Enafin böyleli turistlerin ilgisini daha çok çekiyor diyerek işe yaklaşık iki yüz yıldır kimsenin kullanmadığı yerel köy kuyafetleri giyip geldiklerini; merkezdeki organik pazarda, şehrin halinden gelen sebze ve meyvelerin satıldığını fark edemediler.

Gördükleri bütün fotoğraflarda pırl pırl parlayan deniz çamurı gibiydi, kaldıkları butik otelin havuzunda senilemeyi tercih ettiler.

Kadın yüzüne yaptırdığı lazerli bakımdan sonra güneşe temas etmemesi gerektiği için, adam da onca para dokuz girdiği solaryumun ideal rengi bozulmasın diye, fazla güneşlenemedi. Gölgede oturup son dönem herkesin elinde gördükleri kitapla birer fotoğraf çektiler. Kadın kitabın yanına çilekli smoothie koydu, adam bir bardak buz gibi bira. Ama sonra biray indirip onu yerine bir dilim karpuz bıraktı. Ne olur ne olmaz diye düşündü içinden; şirketteki farklı hassasiyetleri.

gözetin bir demokrat olduğundan, en doğrusu kimseyi incitemeyecek karpuzlu fotoğrafı kullanmaktı. İkisi de kendilerini aşırı özgürlüğe hissedip ince düşünceleriyle gurur duyuyorlardı.

Bir süre sonra yine sıkıldılar.

Kalplerini rindeleyen sıkıntı geçmek bilmiyorlardı. Çalışmadıkları ve eğleniyor görünmedikleri zamanlarda ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Hafta üçüncü günü, marketten güneş kremi alırken rafta gördükleri bir yaşam gurusunun, hatırı güzelleştirmenin on yolu isimli kitabını da kasadan geçirdi. O gün biraz okudular. Kitap pozitif düşüncenin öneminden bahsediyordu. Bir süre, yaklaşık on dakika kadar pozitif düşündüler. Sonra geçti.

Yine sıkıldılar.

Tatilin dördüncü günü, sıkıntından birbirlerini boğazlayacak vaziyete geldiklerinde, abhplarından birinin Instagram fotoğrafında görünce, kasabanın yakınındaki ören yerini ziyaret etmeye karar verdiler.

Tarihi yerlere özel bir alakaları yoktu.

Güneşin altında pişecekleri için biraz da söylenerek gittiler yolu. Vardıklarında fotoğrafı rengarenk atmosferin aksine, etrafı kahverengi taşlardan başka bir şey olmadığını görünce moralleri bozuldu.

"Filtreye renklerini değiştirmişler, ben de ona göre kıyafet giyip gelmişim" diye söylendi kadın.

"Düzenbaz herif, bir de nofiler diye hashtag koymuştu! Boş boş bakmaya mı geldik?" diye sızlandı adam.

Çaresizlikten taşların arasında bir müddet dolanmak zorunda kaldılar. Adam sonra okurum diye, ören yerinin girişindeki tabelanın fotoğrafını çekti. Kadın da ilk satırını okuyup geçti. "Mılatın önce 6000 yılında" diye başlayordu açıklama. Kadın ilkin önemsemedi. Taşların arasında sıkıntıyla yürürken tarih aklında dönmeye devam etti. "M.O. 6000 yılında." Derken ta o zamandan birer taşların aynı yerde durduğunu fark etti birden dehşete.

Saç diplerine kadar ürperdi. Kafasında hızla hesap yapıp "Sekiz bin senedir buradalar" diye mırıldandı. Taşlardan birine yaslanarak umutsuzca selfie çekmeye çalışan adam, kadının ne dediğini duyamadı.

"Sekiz bin yıldır sıkılmadan aynı yerde durmuşlar" diye mırıldandı kadın yine. Kendisine olmuyor o taşa olan şeyi çok merak etti. Ne yaparsa yaparsın, ne kadar yer değiştirirsin değiştirsin kurtulamıyordu içindeki sıkıntıdan. Taşa birlerce yıl aynı yerde sessizce durarak çirçimşti. Zamana sığınip parçalanmaya filan da girişimisti üstelik. Kadının aklından sık sık geçiyordu oysa ölmek.

Sonrasında neyle karşılaşacağından

emin olabile, çoktan bu dünyadan çekip giderdi.

Taşa baktı ve kendinden büyük, kudretli bir şey karşısında duruyormuş gibi ediş başını, çökerti omuzlarını. Korka korka, önce parmaklarını ucunu değdirdi. Derken ellerini, avuçlarını, ayaclarını. Böylece müthiş bir akım hissetti tüm vücudunda. Birlerce yılın uzun bekleyişine ait bir ateş, topraktan sökülüp, taştan dokulup avuçlarına, oradan da bütün vücuduna ve ruhuna yayılıp alev alev yanmaya başladı. Ya da kadın böyle sandı. Boğazında sıkılmış bir düğüm açıldı, nefesi ferahladı ve en nihayet gözlerinden yaşlar boşandı. Tüm bedenine müthiş bir rahatlama yayıldı.

"Sekiz bin yıldır" diye fısıldı kendi kendine. "Sekiz bin yıl." Öyle hissetti ki, hayatın anlamını bulmaya yakındı.

Sonra kocasının sesini duydu.

"Gülümse, çekiyorum." 📸

-ÜÇÜNCÜ NÜKS-

Sana hayranlık besliyorum

Besler gibi bir kuzu

İçimdeki sızıyı

Göynümdeki kazıyı

Allah değilim lakin

Atlatıyordum pusuyu

Sana kendim' yaratıp

Kurtulurdum mevzudan.

Kapanmıyor bu mevzu

Kapanmasın kapanmaz

Geberiyorum aşktan

Deme Allah gebermez

Sana ateşli sözler

Sıkıtm polis anlamaz

Tüfengi kapıtırarak

Vaz geçmem bu mevziden.

Bu mevzi bir cehennem

Bir cehennem yaşamak

Mümkünse sana bakıp

Titremediğim yerde

Redkitler kadar şakrak

Çekip gitsem diyorum

Yakarak cehennem

Cehennem

Yakarak.

"Feminist Felsefe Kitaplığı nasıl kurulur?" diye sorduk, ZEYNEP DİREK sizler için önerdi. İşte Feminist Felsefe Kitaplığı düzenlenken olmazsa olmaz kitaplar:

Bell Hooks, Feminizm Herkes İçindir; Tuzkulu Politika, BGSTaynvevi, 2016. Feminizmi araştırmaya başlamamın ilk adımı feminizm hakkında genel geçer hale gelişmiş tanımlardan ve ön yargılardan arınmaktır. Feminizmin aynı olmayan varlıkları beyhude bir biçimde anımsatmaya çalışan bir düşünme biçimi olmadığını, eşitliği siyasi ve etik anlamı olduğunu, feminizmin herkesi etkisi altına alan "cinsiyetçiliği, cinsiyetçi sömürüyü ve baskıyı sona erdirmeye bir hareket" olduğunu gösteriyor. Feminizmin ne basitçe bir "erkek karşıtlığı" nu ne de kadınların erkeklerden daha üstün varlıklar olduğunu savlar. Bell Hooks'un kitabı başlangıç olarak şahane.

Sarah Ahmed, Feminist Bir Yaşam Sürmek, Sel Yayıncılık, 2017. Çok yeni bir kitap. Yazarı Sarah Ahmed duygulanım politikaları üzerine çok önemli eserler vermiştir. İğneme, korkma, sevgi, nefret gibi duyguların iktidar dinamiklerini ifşa eden bir çözümlemesini yapmıştır. Bu kitapta ise feminizme bir yaşama, var olma tarzı olarak yaklaşıyor. Feminist siyasetin gündelik deneyimlerden nasıl doğduğunu, feministlerin hayat deneyimlerinden neler öğrendiklerini ve sorunlara nasıl yaratıcı çözümler bulduklarını ele alıyor. Feminist gündelik yaşam antropolojisi.

Catherine A. MacKinnon, Feminist Bir Devlet Kuramına Doğru, Metis, 2015. Radikal bir feminist Catherine A. MacKinnon, heteronormatif düzenin en ciddi eleştirmenlerinden birisidir. Bu kitapta devletin ne olduğu, kadınların devlete nasıl ilişki kurdukları sorgulanıyor. Devlet, kadınların ezilmesi üzerine mi kurulmuştur? Liberalizm ve Marksizm kadınların devlete ilişkilerini yeterince açıklamıyorsa, feminist kuram bu ilişkiyi nasıl görüyor?

Judith Butler, Cinsiyet Belası, Metis, 2016. Kuir kuramı varlığı getiren metindir diyebiliriz. Simone de Beauvoir, Irigaray, Kristeva, Foucault ve Derrida ile biraz tanışmadan okumak kolay olmayacaktır. Yine de ele aldığı düşünceleri sırsarı bir biçimde eleştirerek feminizmin ötesinde, toplumsal cinsiyet üzerine yeni bir düşünüm başlatıyor. Feminist Kuram Eleştirisi ve Kuir Kuram açısından önemi var, zorluğuna rağmen kütüphanenizde kesinlikle bulunmalı diyorum.

Judith Butler ve Athenea Athanasiou, Mülksüzleşme, Metis, 2017. Bir söyleşi kitabı olduğu için kolayca okunabilir. Günümüz demokrasilerinin çöküşü, otoritelerin ve erklerin yükselişine geçmesi, mülktaşların ve dışlanmışların muhaliflerin hak öznesi olmasından çıkarılması, mülksüzleştirilmesi gibi konular ele alınıyor. Kuir kuramın çağın deneyimleriyle ilişkisini kurarken ve yeni direniş imkanları ararken elinizin altında bulunabilir.

Seyla Benhabib, Ötekilerin Hakları, İletişim Yayınları, 2018. Liberal feminizmin temsilcisi olarak okuyabileceğimiz Seyla Benhabib bu eserinde Hannah Arendt'in "haklara hakkı olmak" kavramından yola çıkıyor ve hakka hakkı olmayan ötekilerin hakları için mücadele edenlerin siyaset kuramı açısından önemini ortaya koyuyor. Habermas, Rawls ve siyaset felsefesinin başka-önemli figürlerine feminist bakış açısıyla yaklaşıyor.

Julia Kristeva, Simone de Beauvoir Aramızda, Sel Yayınları, 2018. Simone de Beauvoir'ın temel eserlerinin tam çevirilerine çok ihtiyaç var, ama ne yazık ki bunlar şu an piyasada yok. Yetmişlerde ve seksenlerde başlan kitaplarla bile artık ulaşamıyoruz. Asıl eserlerin yokluğunda ikincil kaynaklar önem kazanıyor. Bu kitapta Julia Kristeva'nın bakış açısından Simone de Beauvoir'ı tanıyoruz. Psikanalist gözüyle kadın dehasının takdir edilmesi projesinin bir parçası bu kitap da.

Josephine Donovan, Feminist Teori, İletişim Yayınları, 2013. Bize çeşitliliği içersinde feminist kuramın eleştirel bir tartışma zemininde nasıl geliştiğini anlatıyor ve çeşitli feminist konuları tartışıyor. Feminizmin tek olmadığını öğrenmek için çok iyi bir kaynak.

Alison Stone, Feminist Felsefeye Giriş, Otonom Yayıncılık, 2016. Kitap Beauvoir, Butler, Gilligan, Irigaray gibi önemli feminist kuramcılarının düşüncelerini tartışıyor ve Arendt, Foucault, Freud, Lacan gibi düşünürlerin feminist felsefe üzerindeki etkilerini ele alıyor. Tükennmiş görünen bu kitap yeniden basılmalı bence.

Clarissa P. Estes, Kurtlarla Koşan Kadınlar, Ayrıntı Yayınları, 2016. Bir felsefe kitabı değil, ama felsefi düşüncelerle dolu bir kitap. Deneyimler ve gücüler üzerine derin çözümlemeler içeriyor. Felsefeye deneyimlerden ve anlatılardan yola çıkarak gitmek için harika bir eser. 🐾

Edebiyatın sosyolojikle birlikte ele alındığı, bu iki disiplinin birlikte çalışmasının ürünü olarak niteleyebileceğimiz eserler yazan Hans Fallada'nın eserleri bu bağlamda dönem Almanya'sını ve geniş bir ölçekte Avrupa'sını anlamamız için birer belgesel-roman niteliği taşır.

FAŞİZM YANSIMASI ALTINDA BİR 'KÜÇÜK ADAM': HANS FALLADA

Edebi metinlerin amacının içinde oluştukları toplumu yansıtmaya çalışmak olup olmadığı yahut misyonlarının topluma ayna tutmak olup olmamaklığı üzerine çokça tartışılır. Tarihini Platon'a kadar götürebileceğimiz tartışma dönem dönem küllense de teveccüh gösterilen her mezvudur. Stendhal'ın, romani, "yol boyunca gezdirilen aya" olarak tanımlaması, Marksist kuramcılar eser-toplum ilişkisini maddi güçle açıklar, azı üretim olan sanatı altı üretim olan ekonominin belirlediği sınırlarını bu zavıyeden bakışta gözetirler. Fallada'nın, fakat hemen bu noktada Marx ve Engels'in edebiyata dair başı mamur açıklamaları gerçektir: sadece yapıldıkları değil, bazı değişimlerden hareketle eseri oluşturan unsurun ekonomik ilişkilerle ilintilenileceğini savunduklarını da belirtmek gerek. Fakat her şeyi rağmen Marx'ın kurduğu bu ilişkinin her zaman güvenilir sonuçlar vermediğini, Tolstoy'ın örneğinde söylesek; zengin bir aileye mensup yazının da ekonomik olarak altı zümreye mensup insanları ele alan olağanüstü edebi metinler yazılabileceğini de kabul etmek gerekir.

Bu bağlamda irdelendiğinde edebi eserlerin toplumsal hafızaya hizmet eden, ele aldıkları, yazıldıkları dönemi yansıtan ya da en azından anıtsan metinler olarak da okunabileceğini iddia etmek mümkündür, tabii ki bunun her metin için, özellikle postmodern metinler için geçerli olamayacağı parantezinde de aşar. Bilhassa Nazizm gibi belgin ve baskın dönemleri yaşayan bir toplumun ürünü olan metinler tarihte tanklık kışkırtıcı katabilecek konuma sahip olabilir.

ÇİLELİ BİR ÖMÜR

Nazi döneminde yaşayan, başı Nazizm'e hiç de hoş olmayan yazırlardan Hans Fallada'nın eserleri bu bağlamda dönemin baskıcı ortamın gözleri önüne serer. Ömrü boyunca çile çekmiş bir adamın, toplumun en derbeder dönemine tekabül eden yazantısı, eserlerinin de hareket noktası olur. Henüz gençlik bir çocukken geçirdiği kaza ve hemen akabinde geçirdiği tifo onu ağır kesicilerle müptela eder ve ağır kesicilerin de kilyafet göstermediği raddede yitürücü kullannya başlar. Pek çok kez intihara teşebbüs eder, sanatsal yolda yazar. 1932'de yazdığı "Küçük Adam, Ne Oldu Sana" adlı romanı 1935 yılında Yahudi yapımcları tarafından filme çekilir ve bu da onu Nazizm için tehlikeli yapılarca safına katmaya yeter. Eski eşine ates geçmesi nedeniyle Nazilerin alık hastanesine kapatılır ve 1947 yılında ölür.

Fallada'nın özellikle "Küçük Adam, Ne Oldu Sana" "Herkes Tek Başına Ölü" ve "Ayyas" adlı meşhurları biz Türk Mehmet Ali Akşemsafı

okurları için ön plandadır. Otobiyografik öğeler içeren 'Ayyas'ta alkole olan düşkünlüğünden dolayı tükenen bir adamın hikâyesi anlatılır ve denebilir ki bu metin Fallada'nın en kişisel metnidir. Fallada'yı yazının başındaki merakımız uygun haline getirense "Küçük Adam, Ne Oldu Sana" ve "Herkes Tek Başına Ölü" adlı metinleridir.

KÜÇÜK ADAM PINNEBERG

Kronolojik olarak öncelikle olan "Küçük Adam, Ne Oldu Sana" adlı romanında Fallada, Rus edebiyatının "gereksiz adam" tipine de özdeşleştirilen sunan "küçük adam" tipini oluşturur. Dönemin eserleri ve yazarları göz önüne alındığında bürokrasiye ve ulus-devlet erkine mağlup olmuş karakterlere sıkça rastlanır. Bunlardan biri de Johannes Pinneberg'ur. Dönemin işsizlik, yoksulluğa boğuşan milyonlarından biri olan Pinneberg hayatta kalma, yaşama tutunma çabası verir sürekli. Fakat onun bu çabası kendisinin

esinlenerek bu kavramı "küçük adam" olarak kullandığı iddia edilebilir. Goethe'nin "Faust"undaki Homunculus gibi Fallada'nın kahramanı Pinneberg de geniş bir yaşamı özler fakat daima darlık, kıskınlık ve yoklukta yaşamak zorundadır. Goethe'nin Homunculus'u şişesinde yazılabilen yapı bir insandır ve kendisini gerçekleştirirken, özgürlüğe kavuşması ancak hayatından vazgeçmesiyle mümkündür. Fallada'nın Homunculus'u olan Pinneberg de özgürlükten, kendisini çepecever saran etmenlerle nediyet - ki bu etmenleri evlilik, baba okulu, işsizlik ve annesinin neden olduğu olumsuzluklar olarak sıralayabiliriz - uzaklar ve bunlardan kurtulması ancak hayatı pahasına gerçekleşebilir. Hülâsa, Fallada modern bir Homunculus'u, 20. yüzyıl Almanya'sına yerleştirerek bireyin kendini gerçekleştirilmesi meselesini ele almıştır.

GESTAPO İLE SAKLAMBAÇ

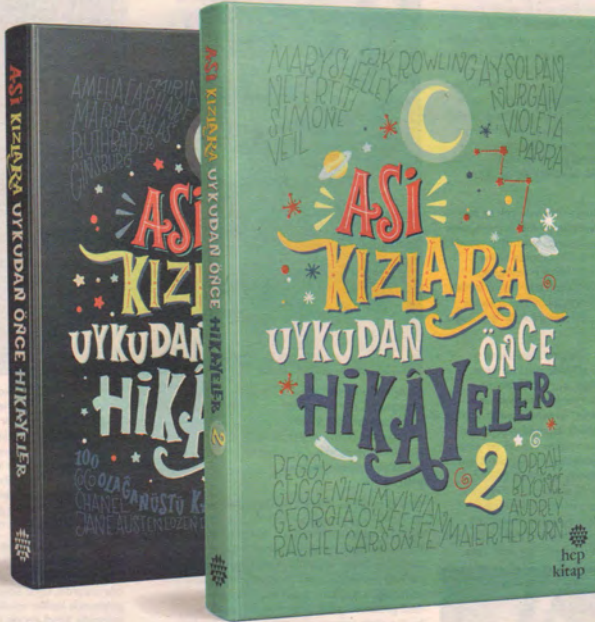
Yazar, ölmeden hemen önce yazdığı "Herkes Tek Başına Ölü"de ise II. Dünya Savaşı'nın vahşi yüzünü ve Nazi zulmünü gösterir. Yoknesak bir hayat sürün Quangel çifitinin yaşamını ele alan metnin gerçek bir öyküye dayandığı iddia edilir. Fabrikada işçi olarak çalışan Otto ile Nazi Partisi kadın kollarında çalışan Anna'nın hayatı cephedeki oğullarının ölüm haberini Almanya'da temeldin sarılır. Bu haberi aldıktan sonra savaşın ve inandıkları değerlerin saçmalığına kanaat getirir ve çevrelerindeki insanlarla da gözlerini açmak isterler. Berlin'deki pek çok evin kapısını altından attıkları mektuplara onları savaşa ve Nazizm'e karşı çıkmaya davet ederler. Aslında bu noktadan sonra onların yaşamında bir kovalamaca baş gösterir. En yakınlarında yer alanlar, gestapoya bir saklambaç oyunu oynarlar adeta. Fakat maalesef bu kovalamaca bir gün kütü bir sonla biter.

Bu ki eserden hareketle, Fallada'nın yaşadığı dönemin toplumsal, ekonomik ve politik meselelerini eserlerine yansıtmaya çalıştığını söyleyebiliriz. Edebiyatın sosyolojikle birlikte ele alındığı, bu iki disiplinin birlikte çalışmasının ürünü olarak niteleyebileceğimiz eserler yazan Fallada'nın eserleri bu bağlamda, dönem Almanya'sını ve geniş bir ölçekte Avrupa'sını anlamamız için birer belgesel-roman niteliği taşır.

Ülkemizin de içinde bulunduğu coğrafyanın yaşadığı ve yaşamakta olduğu acı hepimizin malumu. Bu noktada edebiyatçılara düşen en büyük görevlerden biri de çağın taşıyıcı olduklarını unutmamaları ve sorumlu bir vakânivüs gibi yaşanan acıları unutturarak, çocuklarımızın ve dünyadaki tüm çocukları ayna açları yaşamaları için bu olup bitenleri sadece sosyolojinin değil, edebiyatın da kaydı hafızasına

Çünkü bu ülkede kadın olmak asilik gerektirir...

İkinci kitapta da yepyeni 100 olağanüstü isim,
ilham vermeye devam ediyor.

hep_kitap
hep_kitap
hepkitapp
hepkitap.com.tr

Genel PUNT

hep
kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

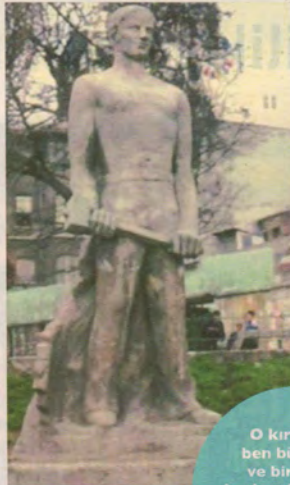
Bu kentteki en değerli anıt "İşçi"dir. Onu, o paramparça haliyle AKM'nin geride bıraktığı boşluğa, yüksek bir kaideye dikmek gerek. Bu ülkede emeğin ne kadar kırılğan ve kırılmış olduğunu anlatan bir bellek olsun diye...

VANDALSIN SEN VANDAL KAL

1973'te, Cumhuriyet'in 50. yılı kutlamaları için, 20 kadar sivil heykel ve anıt yapılmasına karar verildi. Bunlardan sadece ikisini hatırlıyorum. Biri Galatasaray Meydanı'ndaki malum eser, ikincisiye Almanlara ithaf edilmiş, dünyanın en gariban anıtydı. "İşçi" isimli heykeli ilk gördüğümde ilkokul son sınıftaydım. Tophane Parkı'nın ucunda duran, çelimsiz beton insan, hemen önündeki set boyunca İŞ ve İşçi Bulma Kurumu'nun kapısına dizilen işçilerden biri gibi ürkek ve silikti. Rüya gibi kırılğan; olmakla olmamanın sınırında kalan heykel, çok ilgimi çekmişti. Heykel kendini sergilemiyor da, bir ağacın altına sığınmış gibi izliyor gibiydi. Elinde bir balıoz tutsa da beden ve yüz ifadesi gevşek, dirençsiz ve galiba biraz çocukskuydu. Muzaffer Ertozan aslında heykelcâğızı başlangıçta daha dinamik tasarlamış, derler. Balıozunu havaya dikmiş, bir yerlere indirmek üzere olan bir işçi hayal etmiş ama politik nedenlerle oyleyi güçlü, atak bir işçi, devlet geleneğine uymayın olacak ki daha pasif bir figür tercih edilmiş.

Kıscası heykel tuhaftı. Dünya üzerinde çok az şey tuhaflığını uzun süre koruyabilir, çünkü bir şeyin tuhaf oluşu, iki algı kutbu arasında yerini bulamayışındandır. Tuhaflıklar, önünde sonunda iki kutuptan birine yaklaşıp ortadan kalkar. "İşçi" isimli o heykel, iki kutup arasında varlığını sürdüren nadir "tuhaftı"lardan biri olarak kalabilecekti. Sarıcağ gibi iki uç arasında salınıp duracak bir tuhaftı... Ben büyüdükçe "İşçi" başka anlamlar kazancaktı.

Lise yıllarında, yeni solları olduğum zamanlarda o cılız figür, DISK'in 1 Mayıs afişinde zincirini kıran işçisinin gölgesinde, tuhaflığını olumsuz kutubuna kayarken, kudret ve iktidarı yeniden sorgulamaya başladığım yıllarda, hayatımın "iki tuhaftı"larından birine dönüşecekti. Her iki durumda da, oradan geçenler işçiyi göz atmadıkları zaman yoktu. Çünkü kır bir yanım, işçi'nin ancak çile anlatılabileceğini biliyordum. Bronz, mermer, çelik bir malmelden yapılmış, sahlanın, dinamik bir işçi figürü, içinde yaşadığımdan dünyanın sahici resmi olamazdı. Bizim emekle ilişkimiz bu değildi. Böyle baktığında işçi, dünya üzerindeki en samimi heykeldi. Bu yargıya varınca kadar sadı sayıyız kez o eserin kırılıp parçalanışına ve yeniden onarılışına

O kırıldıkça ben büyüdüm ve bir şeyler kırılmadığı zaman büyüymeyen varlıklar olduğumuzu anladım.

yüreğim daralarak tank olmuştum. O kırıldıkça ben büyüyecektim. Ben kırıldıkça o ufalanacaktı. Dünya değişecek ve işçiyle bir yavaş yavaş ve sızlayarak bu dünyaya ait olmadığımızı anlayacaktık.

Çok iyi hatırlıyorum iki seferde parmaklar, ardından balıoz, kısa süre sonra kollar parçalanmıştı. Beton gövdenin içinde inşaat demirleri görünüyor. Ben liseye başladığımda işçi onarılışına da, işe bitmeden birkaç kez daha parçalandığına, göşüne bir kalp oyulduğuna, üç hilal çizildiğine, yüzünün boyandığına, kafasının koparıldığına ve sırtına "Sev dedi gözlerim" yazıldığına tank oldum. Bütün bu hasarları rağmen görünmez bir el, o heykeli sürekli yeniliyordu. Tanırsal bir güç, parçalandıkça ona dokunuyor, sağlıyor; incitilmiş emeğe saygı göstermeye çağırıyordu bizi. Kentin hayrat güdülerini sinayordum o heykel.Ya da o bizi sinayordu. Dünyanın uzun süren sosyal duyarsızlığı testiydi. Görevimiz çok zordu. Onu korumayı öğrenmemiz gerekiyordu. Kırılğan olanı kuruma terbiyesi telkin etmek işi vardı işçi. Bunu en iyi anlayın elbette ki Muzaffer Ertozan'dı çünkü onarımı o yapıyordu. İşin arkasında İİİ bir bir güç ya da bir kurum falan yoktu. Adam eserin kırılan yanlarını onarmayı iş edimimiz meğır. Çok uzun yıllar sonra öğrenecektim bunu. Giderek nasıl saldırgan, tahammülsüz, kırıcı olduğumuzu en iyi Muzaffer hoca anlatıyordu. Her onarım daha büyük gaba gerektiriyordu artık. İşçiyi verilen hasar vahşilik sınırını aşmıştı ama adam ısrarla, sebatla, inatla işçiyi onardı ve bir gün yorulup öldü. Ben onu izlemeyi sürdürdüm. Onun

komutan, lider, bürokrat, ecdat heykeli kadar değer vereceğimizi bir zamanın geleceğine inanamaya çalışarak, umutlu birini taklit ederek beledim. Bu yüzyıllarda mutlu insanı taklit etmek çok zor artık. İhtıyâz anında yüzümüze çizdiğimiz eğreti gülüş bizi bile ürkütür anırsın ve bir yermize işne batmış gibi kederli yalnızlığımıza geri döneriz. Gülümsemek ne hadimimiz!

Muzaffer hoca o heykeli ilk tasarladığı şekilde yapsa bulamaz olamayacağı beki de. Balıozu yukarı dikmiş, iri kaslı, sert bakışlı bir heykel olsa, gölgesinde oturmaya bile ırkardı. Oysa onun sekteleşmiş gövdesinin gelişinde kediler uyudu bir zaman. Sonra işçi kayboldu. Şimdi geride ağır bir boşluk kaldı. Sancılı, görünmez bir heykeldir o boşluk. Kedilerin uzandığı çimlerde solan incinmiş bir ruhtur işçi. Bu kentteki en değerli anıt "İşçi"dir. O bizim kırık anıymızdır. Sırı dökmüş ve kederli... O kırıldıkça ben büyüdüm ve bir şeyler kırılmadığı zaman büyüymeyen varlıklar olduğumuzu anladım. Onun için bence işçiyi nerede kaybettilerse orada bulmak ve onarmadan, o paramparça haliyle AKM'nin geride bıraktığı boşluğa, yüksek bir kaideye dikmek gerek. Bu ülkede emeğin ne kadar kırılğan ve kırılmış olduğunu anlatan bir bellek olsun diye... Ofikenzin resmi olsun ve binlerce yıl sonra merak edenlere bizi fısıldasın diye."Bu âlemde kudrete boyun eğmemiş birileri de yaşadığı diye tanımız olsun diye.

Çünkü yaşadığımız da hiçbir iz kalmadı bu kentte. Bizi oyle çok kırdıkları ki buralı olduğumuzdan bizi bile bir gün şüpheye düşebiliriz. Doğup büyüdüğümüz topraklarda gurbetçiyiz artık. İşçi kırıldı, büyüdü...

Mehmet Ali & Akşamsefasi

DİRSEKLER

Patlama anında bile kimse kaçmıyor. Herkes olduğu yerde kalıyor, etrafına bakıp önce telefonlarını çıkarıp bombanın nerede patladığına bakıyor. Patlama Sultanahmet'teymiş. Bir çift Japon turist hemen az önce üst geçitte kendilerini yaralamış, bağırıyorlar. Ben koştumuş ve onların birkaç metre uzagında yağmuru istatüti sokakta ayağım kaydı. Neyse ki kimse umursamadı. Yeniden ayağa kalktım, güldüm, metronun işi girdim. Düzim kanıyordu. Kahrretsin. Kalabalıkla beraber terliyoruz. Diğerlerini hiç görmüyormuşum gibi yapıyorum ama herkesi görüyorum ya da güvenilmez görünümlerine, bana bakmalarına ya da tuhaf hareket etmelerine göre inceliyorum. Şimdi dikkat etmeliyim. Olabildiğince hızlı eve dönmeli, kendimi görünmez kılmak için ne yapabileceğime dair bir plan hazırlamalıyım.

En azından kabuslarımı bir son verebilirim. Artık her şeyi açkça biliyorum, kara kara düşünmeme gerek yok. Ölü. Kaza bile olsa, öğrencinin bedeni metronun altına girmiş, hem bu arada artık bunlar hiç de tesadüf gibi gelmiyor. Durup dururken tüm hayatımın beni buraya getirdiği imeni kaplıyorum. Bu tek aşkama her şey anlam kazandı. Utanım, endişelerim, Hazıya. İçime, zehirli, solucan gibi bir şey kaçtı. Tüm dünyaya duyurma arzusu: Evet, onu ben öldürdüm. *Dear Future: I am ready!* Sadece çok geçirin bütün o yüzleri görebilemek için. Solucanı bir biçimde kontrol altına almalıyım.

Arkamdaki kapıyı kapatıyorum. Ev boş görünüyor, Amy Winehouse şarkıları çalan köşedeki bardan gelen sesin yankısı dışında bir şey duymuyorum. *Wake up alone.* Sandaletlerim dizimdeki yarayı ykamak için gittiğim banyoya giden yola ufak yağmur birikintileri bırakıyor. Hall'in odasına, sonra mutfağına bakıyorum. Kimse yok. Mehmet'in odasına gittiğimde çantam elmden düşüyor, ufak bir çığlık atıyorum. Mehmet yatakta uzanıyor. Çarmlıha gelmiş gibi kolları iki yana tamamen açılmış. Paskalya öncesi yuvada yaptığımız, kendimle gurur duyarak eve, anıme getirdiğim çıtı pıta aşpattan baş akıma gelmek zorunda. Tek bir el hareketiyle onu kiye ayırmış ve parçaları mutfak çöpiğine çöke çarpmayacak şekilde karıştırmış. Mehmet tuhaf, ölü gibi bir uykuya dalmış, gözlerinin üçü biri görünüyor. Horlamıyor. Ve saat öğleden sonra dört, aslında işten sekizde filan dönmeli. Yatağına tırmanıp titrek elini burnunun birkaç santim üzerine tutuyorum. Nefes alıyorum. Sonra gözlerimin açık kısmına doğru elimi sallıyorum. Tepki yok.

"Mehmet?"

Yatağına yanındaki çirkin plastik masanın yanına içinde ufalanmış küllerle saf hâlde sarılmış bir ciğarının zıvanası bir fıncan altlığında duruyor. Ve ufak kahverengi bir kum yığını. Koklayabilir miyim diye kısa bir an düşünüyorum, sonra bunun yerine göğz pencereyi açıyorum. Nemli sıkı hava içeri giriyor, pencereyi kapatıyorum. Dudaklarımla üzeri minik damlalar şeklinde terliyor. Mehmet bir daha uyanmayacak olsa ne olurdu? düşüncesi beynimde zonklor. Bu fikirle bir an kalakalıyorum. Yüzümdeki terleri silip yeniden dikkatle yatağına gidip ona el

Dear Past,
thank you for
all the lessons.

Dear Future,
I am ready.

sallıyorum.

"Mehmet Beni duyuyor musun?" Sessizlik. Yavaş yavaş yere bağdaş kurup düşünüyorum. Gözde bana bu aşkım görüşmek ister miyim diye soruştuş. Bir iş varmış. Mehmet kalkmazsa kesin odasını ben alabilirim. Bence Halli kiraylı ödediğim sürece buna karar kılmaz ve ben de Halli'le yaşamaya ıtırız etmem. Benden Mehmet'ten daha çok hoşlanıyor, bunu gözlemlerden okuyorum. Olsa olsa Gözde bunu sorun eder, gerçi muhtemelen o da etmez, sonuçta kız hipp. Yeniden Mehmet'in üzerine eğilip yüzünü

inceliyorum. Güneşin bej renk verdiği kâfide teniyle köşeli çenesi. Sonuçta her gece onu kokusıyla uyumaya alıştığım için kesin birkaç gün ağ-lardım. Ama bir süre sonra onu unutup kendi işime bakardım. Bir süre sonra herkes onunı demisti anem, on dördüncü doğum gün-nüme çok az zaman kalmışken bilekleriimi kesmiş, kana bulanmış ve hıçkırarak ağlayan beni banyoda bulduğunda. Hepimiz unuttuğumuz. "Belki birkaç hafta ya da ayağladım ama sonra her şey normale dönerdi," demisti o zaman yine anem. Mehmet'i kolundan sarsıyorum. Kımıldamıyor. Bu sabah kemikli vücuduyla benimki üzerinde debelenmeden önce beni nazikçe okşasaydı ne olurdu peki? Gözlerim doluyor, timsah gözyaşları. Gözlerimi yumup hıç-kırıklardım bastırıyorum. Önce gizlice İstanbul'a uçuyorum, sonra Mehmet'in yatağına sığıyorum

ve sonra tahmin ettiğim gibi gitmediği için ağlıyorum. Bu ne eziklik! İlk gecedin onunla yatmam gerek-meyseydi her şey başka türlü gelişirdi. Daha yumuşak, daha dikkatli. Belki daha aşk. Tek istediğim gayet normal bir sevi. Bu arada sabahları ondan biraz daha erken kalkmaya başladım.

Üzerime oktuğunda uyanmış oluyorum ve yeniden başladığını biliyorum. Ama gözlerimi acımayorum ve sanki uyumaya devam ediyor gibi yapıyorum. O tuhaf his ve tuhaf ağrı gözlerimi yırtarak açana: sert, başka yerlerdeki, terli, üzerimde gıdip gelen yüzünü görüne dek. Belki hoşuma gittiğini düşünüyordur? Neden bana nelerden hoşlandığımı hiç sormuyor?

Yatağı çıkıyorum, düşmüş gitarın üzerinden tırmanıp Mehmet'in yanına duran eskimiş yastığına alıyorum. Yastığı yüzünün üzerine tutuyorum, böylece yalnızca başının altındaki bedenini görü-yorum. Dikkatle yastığı biraz aşağı indiriyorum. Bekliyorum. Hiç kımıldamıyor, kendini korumuyor. Tek yaptığı yastığın içine nefes alıp vermek. Mehmet'in benim için tek yaptığı nefes almak. İnsan geceleri yanındaki birinin nefesini duyduğunda daha az yalnız hissedeceğini düşünեbilir.

Ama bu doğru değil. Bunun tek anlamı insan bir krizin ortasındayken bile başka bir ruhun huzurla uyuyabildiği. Tek anlamı चाहil bir orospu çocuğu olması. *And I wake up alone.* Az önce yastığı almak istediğimde ve bunu yapabileceğimi, bunu zaten yaptığımı düşündüğümde, kendi kendimden korkuyorum ve o şeyi uzağı, kende fırlatıyorum. Kollarımda hiç derman yok, güçsüz hissediyorum. İki büyük damla gözyaşı yüzümden aşağı uyanırlıyor. Onları elimin tersiyle siliyorum. Yalnızca suşlu olduğumdan ağlıyorum. *Dear Future: I am not ready.* Öğrencinin bedenini yol yatağına ben ittim, artık sadece zaman meselesi, tüm dünyanı... ✨

FATMA AYDEMİR

Deizm, çürüyen bir dinden imanı kurtarma hamlesi olarak her dinin ilkyardımcı çantası gibidir. Kadının bilinmesi gerekir.

DEİZM YERLİ AMA GAYRİMİLLİDİR

Deizmin yeşerdiği yerde iki şeyin varlığından emin olabiliriz: Çürüyen bir ortodoks ve sönmemiş vicdanlar. Bu iki unsur dışındaki şeylerin bu bahiste fazla bir önemi yoktur. Deizmin duygusal bir tepki olduğunu söyleyenler yanlıştır. Deizm, adı ve vicdanı tartışılmaz noktada ortaya çıkan bir tepkidir. Peki ama neden tepkidir? Bir şeyi tepki göstermeden deist oluşturmaz mı? Olunabilir. Ona İslam diyorlar.Ama durum; İslam'ın kendisi de bir tepki değil miydi? Deizm bir "yanlışlan geri çekilme" olarak görünüyor.

KONYA İMAM HATİP LİSESİ'NİN BAĞİŞİNDEKİ AĞAÇ

Deizm tartışmasındaki en büyük sorun, neredeyse bütün eleştirisi ve analizlerini hayattan ve hakikatten hareket etmek yerine etiket ve tanımlardan hareket etmesidir.Voltaire'den Locke'dan başlanılan deizme varamayan bu bakış açısı problemidir. Deizmi yabancı bir ürün olarak görüyoruz. Konya İmam Hatip Lisesi'nin bahçesinde yetişen ağaç ile İskonya'nın bir köyünde yetişen ağacın aynı Yaratıcı'nın eseri olduğunu düşünmüyoruzlar. Çöle Rabbinin arayan insan ile kutuplarda Rezak'ın soran insanın aynı Varedici'nin muhatibi olduğunu düşünmüyoruzlar. Çünkü bunların dini, millî bir dindir. Millî bir dine inandıkları için kendileri dışındaki hakikate karşı inkar etme zorundadırlar. Onlar dine hak olduğu için değil, kendilerini alt olduğu için inanırlar. Onun için tamamen organik ve yerli olduğu halde millî olmayan bir hanif inanca küfür ve sapıklığı ye saldirmaya mecbur hissediler. Bu meydana deizm, yerlidi ama millî değildir.

HAKİKATTEN DEĞİL, KENDİLERİNDEN DEĞİL YANILAR
Bir insanın kendi kalp ve vicdanından hareketle, kendi fikir ve muhakemesi ile bunların millî dinlerini eleştirip onun ötesine geçebileceğine ihtimal veremiyorlar. Sanıyorlar ki onlardan değişen meşru olamazsın. Çünkü aslında hakikatten değil, kendilerinin yanları. Deizm işte bu tipler açısından yabancı, bakıldır!

HAKİKATTEN DEĞİL, KENDİLERİNDEN DEĞİL YANILAR
Bir insanın kendi kalp ve vicdanından hareketle, kendi fikir ve muhakemesi ile bunların millî dinlerini eleştirip onun ötesine geçebileceğine ihtimal veremiyorlar. Sanıyorlar ki onlardan değişen meşru olamazsın. Çünkü aslında hakikatten değil, kendilerinin yanları. Deizm işte bu tipler açısından yabancı, bakıldır!

Mehmet Ali & Akşamsefasi

tehlîkeli ve sapkın bir durum olarak algılanıyor. Misyonerlere, komplolara mühtaç hâle gelmeleri boşuna değil. Ama vicdanları çok iyi biliyor bu açıklamaların doğru olduğunu. Çünkü bahis konusunda gençler kendi konularını. Ona sürüklerli yalana kendileri bile inanıyorlar.Ama yüzelemekten kaçınmaya yarıyor resmi yalanlar.

SÜRÜDEN AYRILIŞ

Deizmi nasıl anlamalı? İmanın üstüne bağlanışın din kabuğunun beşerî ve tarihsel olduğu ortaya çıkıyor. Neden? Çünkü aratan temas, bilgi ve mukayese bu gerçeği saklamayı imkansız hale getirdi. Bu fark edişin neticesi olarak yeni bir inanç yeşeriyor. Alak, fıtrat ve vicdana dönüş... Taklitten ve sürü olmahtan çıkış... İradî olduğu için sahih, çıkarsız olduğu için hanif bir inanç. Deizmi seçen bir insan kendi dinini seçen hanif bir imanın sahibidir ve evet gayrimillî bir Müslümandır. Peki, dinin resmi bir şey, imanın vicdana rağmen bir tercih olduğunu kim söylerdi?

DEİZM, İMANI KURTARMA HAMLESİ

Bir açından deizm geçicidir, çünkü her inanç gibi bir süre sonra o da kabuk bağlayacaktır.Ya ortodoks akıntıya teslim olacak ya cemaatsizlikten bunulacak ya da mümfertir bir içtihat (bireysel bir hak din) olarak kalacaktır.Ancak bunu deizmin yanlışlığına delil saymak büyük bir hata olur. Deizm, çürüyen bir dinden imanı kurtarma hamlesi olarak her dinin ilkyardımcı çantası gibidir. Kadının bilinmesi gerekir.

DİNE İNANMAK vs. ALLAH'IN İNANMAK

Fıtrat ve vicdan yapay ve yalan olanı reddeder. Sorun, mezhebinin din, dinini de iman sanan sadıklıdır. Çünkü dinin, üstüne bina olduğu temel, iman ve hakikattir.Hakikat açısından ne mezhebin ne de dinin kendi başına bir değeri vardır ve olmaz. Din, evrensel olabilen bir hakikati kabuk bağlamış hâli olduğu ölçüde meşru ve muteberdir. Din, yavaşan bir din olmaldır. Olduğund e cenezasını kaldırmassını bilmieli. Her kim ki dine inandı, bîsin ki o ezberlediği hâyle din olmuş olabilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitap.com>

BUGÜN SÜNNET

Gençler dinden uzaklaşıyor. Özellikle de dindar ailelerin çocukları.

Bir insanın hayatının temeli olan inançlarının yıkılması, büyük bir trajedidir. Omurgasının ÇATI' diye kırılması gibidir.

Kimse, gençlerin bu müthiş acı tecrübesine, hayal kırıklığına bakmıyor.

"Aman çocuğum dinimizden uzaklaşmasın" diyerek gençleri esya konumuna indirilen... İnci, kalpten tasdiklenen bir kabul değil de, kurallara uymaktan ibaret görenler...

"Deizm sapıklıktır" diyen din görevlileri...

"Oh oh, bu iktidarın topluma faydası da gençleri dinden uzaklaştırmak oldu" diyenler...

Hiçbiri, gençlerin samimiyetini, ıstısrabı göremiyor, meramını anlamıyor.

Gençlere "sapık", "bozuluş" veya "uyandı" diyenlerin, önce kendi anormalliklerini görmelerini beklemek belki boşuna galiba.

Gençlerin deizme, ateizme yönelmeleri konusunda uzmanlara, entelektüellere sorduk.

Cevapların, tartışmaların zihin açıklığıyla bakma imkanı verdiğini düşünmüyoruz.

GENÇLERİ DİNDEN SOĞUTAN DINDARLAŞMA HİDAYET

Sıfatlı Tuksal

Gençleri dinden soğutmak çok kolay. Her yer imam hatiplerle doldur; oyun çağında çocukları, anlamadıkları bir dini teslimiyet sorumluluğuyla karşı karşıya bırak. Süretiler "din, din, din" diyen insanları televizyonlara çıkar ve onlara aklî hiçe sayan şeyler söylet. Dürüstlük, adalet ve hakkaniyet duygularını her fırsata yarala.

Sonra da oturup, gençler neden deizme kayıyorlar diye hayıflan! Neden olacak, bizim gibi olmamak için işte...

MUCİZEYİ CEVAPLAR GENÇLERİ TATMİN ETMİYOR

Yasin Ceylan

Gençlerimiz inandıkları, çevrelerinden doğrusu budur diye duydukları bilgilerin süphe etmeye başladılar. Tanrı,Allah, evreni yaratanı, peygamber göndermiş, doğru yolu göstermiş... Peki tanrı insan ilişkilerine müdahil oluyor mu? Oluyor. O zaman bu kadar adaletsizlik neden? Bunu neden engellemiyor? Böyle düşünmüyoruz. Bu rasyonel bir düşüncedir. Teologlar bu düşüncelere verdikleri cevaplar atıkları gençleri tatmin etmiyor.

İman Hatiplerde daha fazla tanrı vurgusu var. Bu yoğun eğitim o öğrencileri daha fazla düşünmeye sevk ediyor. Sadece biz değil, tüm dünya seküler bir kültüre doğru gidiyor. Dinler kamusal alanda etkilerini kaybettiler. İnsanlar artık düşünmeye başladılar. Bu nedenle Türkiye'deki gençlerin deizme kaymaları biraz da küresel bir cereyanın etkisindedir.

YARIN DEİZM

BU BİR VICDANI RET İhsan Elibağcı

Yıllar önce "Kendilerine anlatılan dini bilgileri bakarak çelişkiler ve tutarsızlıklar gören ve işin içinden çıkmayan akıllı İmam Hatipliler ateistiğe kayıyor" demiş, "hurafelere bakarak insanların ateizme ve deizme kayması muhtemeldir" diye uyarılarda bulunmuştum. Bu uyarılarla daha çok dini cemaatlerden tepkiler gelmişti. Şimdi bunun doğru olduğu ortaya çıktı.

Allah, peygamber ve Kuran adına söylenelere insanlar tepki gösteriyorlar ve isyan ediyorlar. Bu tepkiye ve isyana "deizme ve ateizme kayış" diyorlar. Bu bir çığlık, bir tür vicdani reddir. Onlar, Allah adına kesilen kafalara, kız çocuklarının peygamber adına 9 yaşında evlendirilmelerine bir tepki gösteriyorlar. İnsanlar "iyi insan" olmak istiyor. Bu bana göre hayırlı bir gelişmedir. Hemen deist ya da ateist damgası yapılmamalıdır. Aslında, Allah da bizim iyi insan olmamızı istiyor. Mevcut bozulmuş din anlayışı, iyi insan olmayı mümkün kılıyor.

Benim anlatıklarına bakarak bana da deist, ateist diyorlar, dinden çıkıyor diyorlar fakat ben deist ya da ateist değilim. Kuran'ın, İslam'ın gerçek yönünü anlattığını düşünüyorum. İslam'ın özünde bir iyilik, güzelliği var, onu yakalamak lazım ama bu şartlar altında onu bulmak oldukça çaba sarf etmeyi, akıl kullanmayı ve önyargılardan arınmayı gerektiriyor.

DİNDEN UZAKLAŞAN BABAANNE Levent Gültekin

Deizm dinden çıkmak değil. Gençler, inançlarında netlik ve samimiyet istiyorlar aslında. Gençler günümüz dindarlarına bakıp da ateist oluyorsa AKPIller şükretsin. Dindarların bakıp da ateist oluyorsa AKPIller şükretsin. Dindarların alına "Hırsız" yazdılar. Dindar demek AKP sayesinde hırsız, ahlaksız, yobaz, bu ülkeyi düşünmeyen bir insan türü haline geldi. İnsanlar o dindar görünümlerine kayıyorlar. "Ben hırsız, tecavüzçü, çakarcı değilim" demenin yoludur bu.

Bir arkadaşım söylemişti, babaannem yaşlı kadın, ben bildim bileli namaz kılar, oruç tutardı. Evkim ikisini de bırakmış. Sordum "Ne yapıyorsun babaanne?" "Baktım bunlar Müslümanına ben değilim" demiş. Budur! Aslında o kadın Müslümanlıktan çıkmıyor. Onlar gibi görünmekten uzaklaşıyor.

Bir insanın neye inanıp neye inanmayacağına belirlemek devletin işi değil. Deizm tartışması saçma sapan bir tartışmadır. İnanç bireyseldir bir meseledir. Kimilerinin karakteri, kişiliği, kalbi, inanca yatırdı; kimilerinin kişiliği değildir. Bu kadar basit.

Mevcut dindarlara bakarak gençlerin din mesafe koymasını çok sağlıklı buluyorum, Türkiye'nin lehine olabilir. <http://www.kitaparsivi.org>

Eğiticilerin evrensel bir korkusu vardır: Gençleri henüz "yaşken" eğemsenzenz elinizden kaçabilirler.

YAŞAYARAK ÖĞRENİLEN DEİZM

KÖRÜLTİCİ ŞİDDET

Bu ülkede birtakım adamlar, "talim ve terbiye" adını verdikleri birtakım yerlerde ellerinde çekikler, gençleri yontarak adam etme derdindedir. Çekici ele geçiren, öncekinin verdiği şekli beğenmiyor, yeni bir insan yontmaya soyunuyor.

Burada bir şiddet var. Bu şiddetin en iyi ifadesi "ağaç yaşken eğilir" olsa gerek. Ağacı eğmek, boyun eğdirmek yani. Eğiticilerin evrensel bir korkusu vardır: Gençleri henüz "yaşken" eğemsenzenz elinizden kaçabilirler. Kendilerini gelemeden, dünyayı tanımadan, edindiği az büyük tecrübeleri aklından ve kalbinden süzdürmeden üzerine cullamalı, bu melekelerini behemhal korumak istesin.

Gençler bu şiddete karşı bir bilinç kazanırlar, kendilerini korumaya çalışırlar. Bir kısmı kendilerine asılan "değersiz" kabulleniş gibi yapar. Bu kabulleniş "zoraki konformizm" olarak da görülebilir. "Tam olmamışlar" grubu eğiticilerde huzursuzluk yaratır. Bunlar ucmayı öğrenirlerse çekip başka mahallelere gidebilirler.

AZINLIKTA KALAN REDDEYİCİLER

Bir de genellikle azınlıkta kalan reddedyciler vardır. Maruz bırakıldıkları şiddete tepki olarak en zıddı yönelirler. Kemalist belletmenlerin komünizm karşıtığının birkaç nesli komünizme sevdalandırmış misali...

Müktebri lerin en çok korkutan, zoraklı konformistlerin reddedycilerin cazibesine kaplılardır. Bu gidişat sert bir kuşak çatışması yaşanacağı anlamına gelir.

KUŞAK ÇATIŞMASI

Deizm tartışmaları, İslamcı deveyenler ve çocukları arasında yoğunlaşmış ama bir kuşak çatışmasının işaret fişği olabilir. Deizme kaydışı söylenen gençlerin tavrı, sadece kurumsal, örgütlü dine değil, popüler dindarlık biçimlerine karşı da bir protesto olarak okunabilir.

Galaib kravatı ylema açısından asıl önemli olan, bu tartışmanın evrensel bir korkusu vardır: Gençleri henüz "yaşken" eğemsenzenz elinizden kaçabilirler.

rağmen muhafaza edilmek istenilen bir inanca arzusunu burada. İnanç adına reel İslamcılığın sorulama hali burada mı kalır, başka yerlere mi yönelir, bilemeyiz. Söz konusu olan şimdiki sarı kart göstermekse, çekilmez kırmızı kart da mümkündür.

MUKTEDIRLEŞTİKÇE SİRADAŞLAŞMAK

Eskiden İslamcılar, reel hayata irtiraz etmek için yaşanan tarihi, İslam'ın asıl mesajının bir tahrifatı olarak okur; tarihten ütopyaya kaçma teklisi verirlerdi. İslamcılar İktidar "Başkanlık genelrimizde var" türünden konuşmalar yapmaya başladılar. Daha önce sasma olarak görüldükleri tarihle barıştılar. Muktedirleştikçe sıradaşlaştılar, tıslamları kayboldu.

Ama bu tartışmada unutulun bir unsur var: Bazı dindar gençler de bu duruma karşı protestolarını

selefişleme yoluyla gösteriyorlar. Bizim iddiamız deizme yönelmenin de selefişmenin de özünde aynı hayal kırıklığından kaynaklandığıdır: Hem kurumsal dinden (devlet dini) hem de popüler din yorumlarından (halk dini) duyulan büyük bir tatminsizlik.

DENEYİMSEL SEKÜLERLEŞME

Deizmi deneyimsel sekülerleşme olarak da görülebilir. İslamcılar en büyük korkularından olan sekülerleşme, bizzat onların yaratığı hayat tarafından gücendiriliyor olabilir. Gençler deneyimledikleri, tecrübe ettiklerinden yola çıkarak dinden uzaklaşıyorlarsa, bu kitabı sekülerleşmeden çok daha güçlü bir dalga olabilir. Kaynağını gündelik hayattan alan deneyimsel sekülerleşme, kitapla asılanmaya çalışıldan çok daha kuvvetli olacaktır.

Diyanet İşleri Başkanı'nın meseleyi sapıklık olarak görmesi ve böylece çözüldüğünü ilan etmesi mevcut "meseleyi" yaratan zihniyeti ve bu zihniyetin donanimsizliği, donukluğunu ele vermesi bakımından hayli iğnecidir...

Bu tartışmalarda keskinleştirici neticelere varmanın cazibesi yüksek. Ama ne olursa olsun tartışmakta yarar var.

Mütemadiyen aşırılıklar, hiç tadından sevilmeyen baklalar... Keşke şeylerin görüntüsüne değil içine baksak, azın güzelliğinden büyülsenek.

KAPLANLAR, AŞIRILIKLAR VE ZEYTİNYAĞLI BAKLA

A dını anımsayamadığım bir kitapta okuduğum şu diyalogu hiç unutmadım.

Arkadaşı, yazara şöyle soruyor: Kaplanlarla dolu bir odada olduğunu farz et. Ne yapardın?

Yazar cevap veriyor: Bilmem, ne yapardım acaba? Herhalde kaçmaya çalışırdım ya da hareketsiz kalırdım. Hareket etmezsem saldırmazlar öyle değil mi? Sen ne yapardın?

"Farz etmeyi bırakırdım."

'Harry Potter ve Ölüm Yadiğerleri' kitabında, Harry, Hermione ve Ron, Goblinler'i atlatıp, hortukluğu çalmak için Bellatrix'in kasasına girdiklerinde onları ilginç bir kara büyü karşılar: Çoğaltma büyüsü. Bu büyüye göre dokundukları her şey iki katına çıkar. Hareket ettikleri her an etraftaki taşlar, küçüçük kasanın içinde pıtır pıtır patlayan patlamış mısırlar gibi artarak çoğalır. Ta ki hiç boşluk kalmayana kadar. Bazen her şeyin, paranın, yemeğin, mülkün, eğlencenin, sevginin, hep en çoğunu isteyen insanları görünce aklıma kitaptaki o sayfalar geliyor. Söylesen, "Olur mu öyle şey" derler. "Büyük müyü yok."

Var halbuki, gerçek. Üzeri toprak kaplı bir patates yumrusu kadar gerçek. Ya da el dikimi bir pamuklu yorgan kadar gerçek. Mavi, saten... Bir köpeğin kulığı kadar gerçek. Bir bebeğin ayacı kadar

gerçek. Bir rüzgarın sesi kadar gerçek. Bir suyun tadı kadar gerçek.

Büyüler, elmalar, yapıklar, yorganlar... Hepsi gerçek. Hepsi güzel.

Fark ediyor musunuz günümüzde en çok kullanılan sözcüklerden biri de "aşırı". Herkes "aşırı yorgun", "aşırı aç", "aşırı mutsuz". Ve günümüzde en yaygın hastalıklardan biri kanser. Yani hızla çoğalan hücreler... Bellatrix'in kara büyüünün tesiri gibi her şey...

"Çok" her zaman iyi bir şey değil, dillere pelesenk edilecek bir söz ise hiç değil. İsveçliler'in en sık kullandığı sözcüklerden biri "karanında, kıvamında" manasına gelen "lagom" mesela. Zaten güzel şeyler hep, aşırılıklardan, çokluklardan, çılgin kalabalıklardan uzakta...

Sonra masada şöyle bir konuşma:

"Bakla alır mısın?"

"Ben hiç sevmem baklayı, ağzıma koymadım."

"Nasıl? Hiç mi tatmadın?"

"Hayır hayır asla!"

"Nasıl biliyorsun sevmediğini?"

"Ne bileyim... Görüntüsünden..."

Odalar dolusu kaplanlar, mütemadiyen aşırılıklar, hiç tadılmadan sevilmeyen baklalar...

Keşke şeylerin görüntüsüne değil içine baksak, azın güzelliğinden büyülsenek, bir de farz etmek artık, fark etmek... ✱

**Farz
etmesek
artık,
fark etsek...**

BAZI EVLER ZOR ISINIR!

471

Ne zaman bir camda

ypırnmış bir kıralk ilanı görsem içim sıkılır

Bilirim; sadece insanlar değil,

uzun süre yalnız kalan evler de üşür.

472

Bir gün dönersen, diye muhafaza edilen odan

Olur da gelersen, diye alınmış dış fırçası ve terlik

Umut, elle tutulabilen bir şeydir bazen.

473

Ederinden kaybetmesin, diye susmak ile

unutmamak için sürekli anlatmak arasında

gidip geliyorum. Yoruludum!

474

Hasta değilim, üzgünüm

Vadideki yankım kaybetmiş gibi üzgün.

475

Sen ölürsen ben de ölüyorum, değil ki sevmek

Sen yenilirsən ben de yenilirim. Kalk!

476

Şimdilerde pek azımız hatırlıyor olsak da

bir zamanlar hepimiz mutluyduk.

477

Değil mi ki giz,

bulunma isteğinin süslü pelerini dir!

478

Her şeyin bir medeni hali var

Mevsimlerin, günlerin, hatta seslerin bile

Yaz akşamları, balkonlardan yükselen

çatal bıçak sesleri; evli

Pazar sabahı, salondaki

kahvaltı masasının sessizliği; bekar.

479

Biri, karlı gösteren TV'de netlik arayan

anten gibi başını sürekli sağa sola çeviriyor

Diğeri, arkasına yaslanmış; neşeli ve konuşkan

Masada, gece ne olacağını bilen tek kişi kadın!

480

Yastığı kuru uyanandan hayır beklemem

Ne de olsa pışmanlık, ıslak bir şeydir

Kendimden biliyorum!

BAŞAK BUĞDAY

ANADOLU EFES

TİYATRO AJANDASI

DOSTLAR TİYATROSU

BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ

10 MAYIS PERŞEMBE - 20.30
TRUMP KÜLTÜR VE GÖSTERİ
MERKEZİ
GİŞE: 0312 218 00 53

21 MAYIS PAZARTESİ - 20.30
LEFLA GENÇLER OPERA VE
SANAT MERKEZİ
GİŞE: 0312 572 30 70

24 MAYIS PERŞEMBE - 20.00
25 MAYIS CUMA - 20.00
SINASI SAHNESİ (ANKARA)
GİŞE BİLGİLERİ: 0312 467 17 44

OYUN ATÖLYESİ

HANSEL VE GRETEL'İN ÖTEKİ HİKAYESİ

4 MAYIS CUMA - 20.30
5 MAYIS CUMARTESİ - 20.30
6 MAYIS PAZAR - 17.00
25 MAYIS CUMA - 20.30

26 MAYIS CUMARTESİ - 20.30
27 MAYIS PAZAR - 17.00
OYUN ATÖLYESİ
GİŞE: 0216 343 39 39
about:oyunatolyesi.com

OYUN ATÖLYESİ

KUNDAKÇI

10 MAYIS PERŞEMBE - 20.30
11 MAYIS CUMA - 20.30
12 MAYIS CUMARTESİ - 20.30
13 MAYIS PAZAR - 17.00

OYUN ATÖLYESİ
GİŞE: 0216 343 39 39
about:oyunatolyesi.com

DOSTLAR TİYATROSU

YAŞAMAYA DAİR

8 MAYIS SALI - 20.30
ATAKÖY YUNUS EMRE
KÜLTÜR MERKEZİ
GİŞE: 0312 561 38 94

17 MAYIS PERŞEMBE - 20.00
18 MAYIS CUMA - 20.00
VAN DEVLET TİYATROSU (VAN)
GİŞE: 0452 208 41 01

26 MAYIS CUMARTESİ - 20.00
SINASI SAHNESİ (ANKARA)
GİŞE BİLGİLERİ: 0312 467 17 44

29 MAYIS SALI - 20.30
TRUMP KÜLTÜR VE GÖSTERİ
MERKEZİ
GİŞE: 0312 218 00 53

FİZİKSEL TİYATRO ARAŞTIRMALARI

ŞATONUN ALTINDA

20 MAYIS PAZAR - 17.00
30 MAYIS CUMARTESİ - 20.30
OYUN ATÖLYESİ
GİŞE: 0216 343 39 39
about:oyunatolyesi.com

Das
Das

ANADOLU
EFES
MAVİ
SAHNE

#AnadoluEfesMaviSahne

B PLANI

İSTİLA!

2 MAYIS ÇARŞAMBA - 21.00
DasDas
GİŞE: 0216 343 39 39

PLATFORM

BERLİN ZAMANI

16 MAYIS ÇARŞAMBA - 21.00
DasDas
GİŞE: 0216 343 39 39

B PLANI

YUVA

9 MAYIS ÇARŞAMBA - 21.00
23 MAYIS ÇARŞAMBA - 21.00
DasDas
GİŞE: 0216 343 39 39

* İktisadi gözetiminde sadece üniversite öğrencilerine bilet satış yapılmaktadır.

Anadolu Efes Mavi Sahne perdelerini genç tiyatrocular için açıyor,
tiyatroseverler kültür-sanat için Anadolu Efes Mavi Sahne'de buluşuyor.

www.AnadoluEfes.com.tr

AnadoluEfesTR

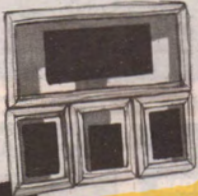

AnadoluEfes

1992'den bu yana Türkiye'de tiyatrorun hem destekçisi, hem de seyircisi olmaya devam ediyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

ANADOLU
EFES

Buraya bakın, burada, bu kara mermerin altında
Bir teneffüs daha yaşasaydı,
Tabiattan tahtaya kalkacak bir çocuk gömülüdür
Devlet dersinde öldürülmüştür.

(Meçhul Öğrenci Anıtı)

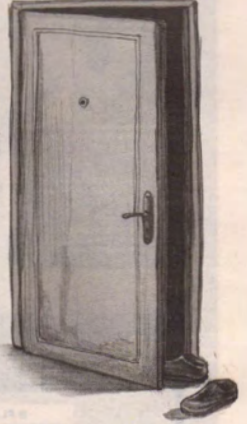
**O sahibinin sesi gramofonlarda çalınan şey
incecik melankolisiymiş yalnızlığının
intihar kararı bir faytona binmiş geçerken ablam
caddelerinden ölümler aşkı pera'nın...**

(Fayton)

Kıvanç duyuyorum bu akçalı güneşten
çürümüş bankalar borsalar
birazdan açılacak yeryüzüne
ayaklarımız altında kezlerce deniz çayımızı içerken
(Akdeniz Pencereleli)

Bilmem şu uzakta odaların
Pancurlarını açmışlar
Açmışlar mı açmışlar
Denize karşı
(deniz yoktur ya)
İçerdekiler içerlerde
Dışardakiler dışarlarda kalmışlar...

(Anahıtarlar)

Atlasları getirin!
Tarih atlaslarını!
En geniş zamanlı
bir şiir yazacağız...

(Yarın Sarı)

Açık kalmış atlası, deniz taşmıştır, darılmasın Fırat ama

Hayatın orta öğretmeni sustu, dondu gülmeleri çocukların
Bir cenaze töreninde daha ölümlü karşılamaya götürüleceğiz

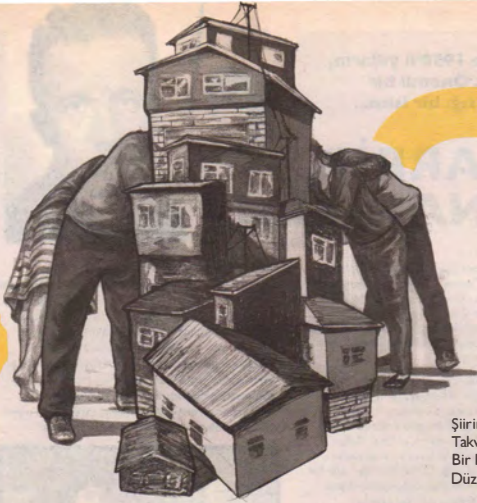
**Efendiler! Eşekler susabilirler
Ne yani çocuklar hiç gülmeyecekler mi?**

(Açık Atlas)

Denize atılmış şiirdir bence
Yurtsayan, yurdu bilinmeyen bir yıldız

**Şiirin deniz kıyısındaki sesine bırakılmış ölümdür
yanacak sarayların kestiği bir, yarım ay.**

(Şiirin Deniz Kıyısındaki Sesi)

Bir gemici tanırım
Kalbini bir limanda bırakmış
Ya kaybolursa?
Ağlar çocukluğundaki gibi
Kalbini almaya gidecek hâlâ...

(Uç Gençin Kalbi)

Şiirimiz kentten içeridir abiler
Takvimler değiştirilirken bir gün yitirilir
Bir kent ölümünün denizine kayar dragomanlarıyla
Düzayak çivit badanalı bir kent nasıl kurulur abiler?

Aşk örgütlenmektir bir düşünün abiler...

(Mor Külhani)

Rakı içilir mi hiç çiçeksiz
çiçeksiz ölürüm dükkânları
hem kim olsa ölür ispatının ebesi
zulmü ilan edilmiş sokağa çikar
yalnızlığının ut sesi bir fonograf
tanzimat fermanında unutulmuş hacivat
gelip kakhahalar tarafından iğne ister...

(Ut)

Velhasıl onlar vurdu biz büyüdük kardeşim

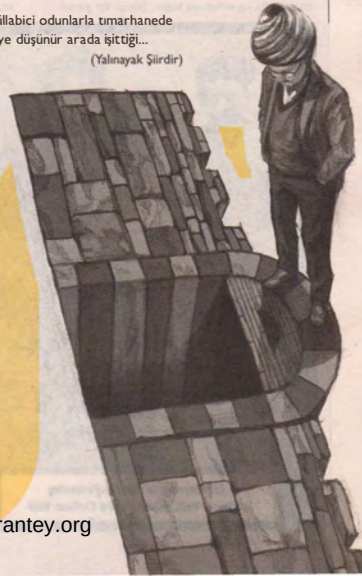
Babamız dövlüdü güllabici odunlarla tımarhanede
Acaba halk nedir diye düşünür arada içtiği...

(Yalınayak Şiirdir)

Ne zaman elleri zambaklı padişah olursam
Sana uzun heceli bir kent vereceğim
Girilince kapıları yitecek ve boş!

**Azizim, güzel atlar da güzel şiirler gibidirler
Öldükten sonra da tersine yarışırlar, vesselam!**

(Zambaklı Padişah)

Orhan Veli'nin kardeşi Adnan Veli, özellikle 1950'li yılların, ilginç bir edebiyatçısı. Çarpıcı bir kalemşör. Önemli bir mizah yazarı. Edebi çevrelerin gıptayla baktığı bir isim...

MİZAHÇI, MUHARRİR, MACERACI: ADNAN VELİ

Yazın dünyasını yakından izleyen herkes bilir:

Orhan Veli'nin Adnan Veli adlı bir kardeşi vardır. 1950'lerde tanınmış bir gazeteci-yazar. Yani "muharrir." Hayatı ilginç maceralarla dolu. Orhan Veli'nin hayatı, o "garip" ölümünü saymazsak, kardeşi Adnan'a oranla daha makul, daha anlaşılır gelir bana.

Adnan Veli, özellikle 1950'li yılların, ilginç bir edebiyatçısı. Çarpıcı bir kalemşör. Önemli bir mizah yazarı. Edebi çevrelerin gıptayla baktığı bir isim. Başta, Akbaba olmak üzere o dönemin pek çok mizah dergisinde öyküler yayımlamış. Yazarın, mizah yanında fantastik metinleri de bulunmaktadır. Ancak Adnan Veli'nin asıl mesleği gazetecilik olduğundan, Vatan gazetesinde çalışan röportaj-hikâyetleri diyebileceğimiz tefrikalarıyla yankılar uyandırmıştı.

MAPUSANE ÇEŞMESİ

Unleşişinin ilginç bir geri planı var. Yazarın İtalyan kız arkadaşısı casus çıkınca, kendisi de tutuklandı. Hatta idam cezasıyla yargılanıp yedi yıl cezaevinde kaldı! Çok iyi bir gözlemci olan Adnan Veli, cezaevi ortamını, orada yaşayanların hikâyelerini yer yer mizah da katarak gazetede taktına adna yayımlamaya başlar. Büyük ilgi gören

bu metinler, daha sonra bir tür öyküler toplamı olarak "Mapusane Çeşmesi" adıyla yayımlanır. Büyük yankılar uyandırır bu kitap. Yaptı bu tür "roman" gibi algılanabilir bile olur. Çünkü orada yaşayan insanların hikâyelerini anlatırken, kendine has bir dramatik dil tutturmuştu. Sadece gözlemci değil, edebi çarpıcılığı da olan bir metinidir bu.

Orhan Veli'nin hayatı, o "garip" ölümünü saymazsak, kardeşi Adnan'a oranla daha makul, daha anlaşılır gelir...

1950'lerin Adnan Veli'si, popüler bir yazardır. Bu değindiğimiz mizah ve fantazy öyküleri 1957'den itibaren kitaplara dönüşecektir. O dönemde, kardeşi Orhan Veli'nin ölümünün ardından yazdığı "Orhan Veli için" adlı bir derlemesi de yayımlanmıştır. Yazarın tüm bu yapıtları sonraki yıllarda da tekrar yayımlanacaktır. Ancak 1960'lardan sonra hiçbir ürününe rastlanmaz.

İSTİKLAL CADDESİ'NİN "ÖTEKİ"LERİ

Geçmiş günlerde Adnan Veli'nin "İstanbul Batakhaneleri" adlı kitabını okuduktan sonra, yazarın hep sahip çıktığım özel yetileri apayrı bir anlam ve duyguyu dünyasına taşıdı beni. Bu da bir röportaj-hikâye kitabı. Adnan Veli 1957'de, hapishanedeki mahpusları yerine İstanbul kültürü ve özellikle de İstiklal Caddesi'nin "ötekî"lerine dikmiş gözünü. Ama özellikle de kumarci ve fahişelere. Tüm yasakları delip gici kumarhane ortamlarından genelev, bar, pavyon ve randevuvelerine kadar tüm bu "ötekiler" in dünyasını, yaşam biçimlerini tutkuyla izliyor, yaşıyor. Bu insanların hayat mücadelesine ve duygularına kadar nüfuz etmeyi başarıyor. Gelişkin teknoloji ve iç dünyasına dair tahlil ve ikilemeleriyle okuru yalnız şaşırtmıyor, bugün de sürmekte olan bu hayatlara, yetkin bir edebi üslupla tankılık ediyor. Kumarbaz ve fahişelerin sıkışık kaldıkları hayatlardan çarpıcı kesitler aktarırken, onların geçmişine, çaresizliklerine sıkı tutuyor. Bu hayatların uçlarında gezinmeden de yapamırsınız. Komisyoncular yolsızlığı tanıyıyor, pazarcı ve seçim yapılabildiği sokak fahişelerinden, son derece lüks, eksantrik, mizansenlerle dolu değişik dekorlarla süslümiş evlere kadar ulaşmış. Hem de, kaçılmaz olarak, her gittiği evde kimliğini saklı tutmakla kalmayıp, bambaşka kişilere bürünerek. Bu hikâyelerden birinde, kendini bir Fransız turist olarak tanıtmış. Bir zaman sonra karşılaştıklarında, Türkçe konuşarak o fahişeyi epey şaşırtmış.

DIŞLANMIŞLAR VE ÇARESİZLER

1957 Şubat'ında tefrika edilmeye başlayan bu hikâyeler tam 83 gün sürüyor. Önemli

Çeviker titiz bir çalışmayla bu tefrikayı kitaba döndürmüş. Artık eskidiği düşünülen sözcükleri daha parantez içine alıp yenilerini koyarak veya dipnot düşerek, "Batakhane İnsanları" adıyla yayımlanan tefrika, kitaplaşma "İstanbul Batakhaneleri" adını almış. Bu caba gerçekten ukumuzu açtı. Adnan Veli'nin edebiyatçı kimliğinin fazlasıyla pekmişine neden oldu. Ama, daha da önemlisi, İstanbul'un toplumsal dokusunda bugün de tüm canlılığıyla yaşayan her türden dışlanmaların, çaresizlerin niye yarılarında olmamız gerektiğini hatırlattı bize.

Orhan Veli'nin babası Bando Sırfı Elindop Mehmet Veli Bey, Annesi Fatma Nigâr Hüsnü, erkek kardeşi Adnan Veli ve çocuk Orhan Veli... 1920'li yıllarda hep olmuş, gülmüş kızı 1924 doğumlu Füzûn'un yok fotoğrafı.

"İstanbul Batakhaneleri"nin hikâyelerine ayrıntılı girmedikten dolayı çok üzülüyorum. Onu da okuruna bırakmak belki daha iyi olacak. Kitap o kadar ilginç, o kadar insanı geren, şarptan kesitlerle dolu ki... İnsan tabloları ve ruh hallerinin, yaşam biçimlerinde sıkışıklıkların irdak edilemesini sağlar. En çok da, kadınların bugün de yaşadığı trajedilerle yüzleştiriyor okuru.

Kitapta, tefrikanın yayımlandığı süreçte aldığı olumlu veya olumsuz tepkilere de yer verilmiş.

Adnan Veli'yi çoğu kez cüretkâr ama bazı ortamlarda tutuk, hasta "oyuncu" olarak da görüyoruz. Öte yandan hatırlatmamız gereken önemli nokta bugün bile günlük gazetelerde yer almış çok zor olan öykülerini 1950'li yıllarda uzun süre tefrika halinde yayımlanması.

Adnan Veli'nin oluşturduğu dil, üslup ve anlatım yer yer okuru bir kurguya baş başa bırakıyor. Bir "ötekî" mi edebiyat metni mi, birbirine karışmış. Karışık değil, ölmüşü. Onu saygıyla anıyoruz.

Üç kardeş sandal sefasında; Adnan Veli, Füzûn ve Mehmet Ali

Mehmet Ali & Akşamsefası

ENGİN TOPUZ Şimdi Uzaklardasın

Edebiyatın Haziran Mezarlığı kitabıyla tanıdığımız Engin Topuz, ilk romanında idealist bir öğretmenin yaşam çizgisinde geziniyor... İlk aşk, dost ihaneti, dayanışma, sahiplenilme... İnişli çıkışlı uzun bir çizgi...

Pupa Yayınları / roman / 184 sayfa

İstanbul'a geldim. Sene henüz 7 yaşında bile değildim. Doğduğum, yürümeye başladığım hasta okuma yazmaya sokup kırmızı kurdelyayı göğüsime taktığım kentte deprem olmuş, biznikiler apar topar taşınma telaşına girmişlerdi. Babamın taşınma gerekçesi sadece depremin yıkıcı etkisi ile sınırlı değildi aslında. İstanbul eğitim ve taşınmanın anahtar kentiydi ona göre. Bütün olanaklar taşu toprağı altın denilen İstanbul'daydı ve bir devlet memuru olarak kıt kanaat geçinirken, bu kentte tutunmanın aynı zamanda çocuklarına da faydası dokunacağına inanıyordum.

Önce babamın tayini çıktı. Çağaloğlu'ndaki Muhakemat Başdurluğu'nda hazine avukatı olarak çalışmaya başladı. Deyim yerindeyse her gün, henüz kargalar bokunu yememiş evden çıkıp trenle İstanbul'a geli, gece geç vakit dönerdi. Artık kullanamayacağına düşündüğü için Çek yazıyı baskıkleini satı ve bu yüzden biz de evin bodrumunda gizlice her yanını kurcaladığımız sahane bir oyuncaklara mahrum kalmış olduk. Sonra annemin tayini işi hallolunca son bağlarımızdan da kurtulduk ve eşyalarımızı kamyonla yıkıyıp 1968 yazında İstanbul'a taşındık.

'68 İSYANI

O sene dünyanın neredeyse belli başlı bütün kentlerinde adı konulmamış bir isyan başladı. Şu da sonra öğrencimektir. İstanbul'da o kentlerden biriydi ve bunun sonuçları olacaktı elbette. Üniversite öğrencilerinin bir gazoz markasından esinlenerek Fruko adını taktıkları toplu polisleri, her firsatta öğrencilerin üzerine saldırıyordu. Pek gazete okumadığım ve radyodaki ajans haberlerinin verildiği saatlerde evde görülmü yapmaktaki meşgul olduğum için dünyada ne yaşadığını ancak babamın ve annemin yüz ifadelerindeki değişikliklerden anlayabiliyordum.

Elverin, öğrenci yurtlarının otomatik silahlarla taranmasına, patlayan bombaların kulakları sağır eden gümürçüsüne, polislerin adım başı arama tarama adı altında sürdürdüğü sokak terörüne rağmen babam, İstanbul'a taşınmış olmanın hiç pişman görünmüyordu. Biz pek küçükük ve büyükelimiz ülkede zamanla her şeyin düzeleceğine ilişkin inançlarını henüz kaybetmemişlerdi.

Oyle ya, burası bir hukuk devletiydi ve eninde sonunda hukukun üstünlüğü sağlanacaktı. Biz büyüyip üniversiteye gideceye kadar ülke yoluna girecek, bu salgırganlık son bulacak, öğrencilerin, işçilerin, öğretmenlerin hakları teslim edilecek, hayata bayram olmasa bile hiç değilse yakın bir gelecekte insanların enlenselerinde boza pişirilip kan kurturma huynundan vazgeçilecekti.

ŞİDDETİN MAYASI

Asla öyle olmadı. Şiddet, şiddetin mayasıydı ve kaçınılmaz olarak hayatta kalanlar için her şeyin iyileşme hızı gemesinde de müsebbibi olacaktı. Dahası, sanki mevcut zorbalık yetmezmiş gibi sivil milleti gruplar kurulu, kollandı, beslendi. Komando diyorlardı asla. Devletin gözde silahli eğitimcileri, hesap veremeycek olmanın

**Ne yaparlarsa yaparlarsa,
hangi zulüm çapsini
devreye sokarlarsa
soksunlar, hakikat
gizlenmiyor, haklı olan
ise asla yenilmiyordu.**

DEVLET

konforuna sığın, cinayet işliyordı. Devlet beslemesi bu kullanışlı katiller, daha sonra da farklı görünüm ve isimler altında tekrar tekrar sahneye sürüleceklerdi.

Nihayetinde biriken şiddet bardağı taşırıldı ve cehennem yüzüne indi. Mahkemeler, hapishaneler, Ziverbey köşkeri ve neredeyse her mahallede kurulan işkencehaneler devreydi. Çıgırtkanlar 'hukuk devleti'nden dem vuruyorlardı fakat mahkemeler her nasılsa 12 Mart Muhtırası'nı gerçekleştiren generallerin emir kulu oldu, bol bol kalem kırmaya ant içmişlerdi.

Gençleri yüzzer biner hapse tıkmak yetmedi. Giderek daha da saldırganlaşıp, sokakta kısırdıklarını, evlerini bastıklarını

**İtirazın
olduğu her yerde
şiddet de
kol geçer.**

acımasızca öldürdüler. Yetmedi, idam sehpaları kurdular ve memleketin şirazesini tamamen kaydı.

Ve bu zulümlerle elde ettikleri sonuca bakarak çok başanlı olduklarını sandılar. Oyle ya, büyük bir isyan bastırılmış, kimseye herhangi bir hak tanınmadı, yükselen itiraz dalgası kısa süre içinde derdest edildi.

Fakat hayat, çok geçmeden yanıldıklarını yüzlerine vuracaktı. Çünkü derdest etmekle yemmek ya da yok etmek arasında büyük bir aç vardı. Ne yaparlarsa yaparlarsa, hangi zulüm çapsini devreye sokarlarsa soksunlar, hakikat gizlenmiyor, haklı olan ise asla yenilmiyordu. İşte bu gerek, kısa sürede, yine bir öfke patlaması halinde sokaklara çıkacak ve işlere, üniversitelere, fabrikalara, mahallelere, köylere kadar yayılacaktı.

Fakat itirazın olduğu her yerde şiddet de kol

gezer. Acilen komando kampları kuruldu ve şu da zaten belki de hiç kapınamışlardı. İşte bu kamplarda yetiştirildikleri yoksulları, haklarını isteyen, adalet ve özgürlük arayan diğer yoksulların üzerine saldılar. Birkaç yıl içinde ülke yeniden kan deryasına döndü. Bu döneme ait olan ne 1 Mayıs 77, ne 16 Mart 78, ne Çorum, ne Malatya, ne Sivas, ne Maraş, ne Bahçeçevler, ne Yıldız, ne Balgat ne de diğer katliamlar unutuldu.

Lise yıllarımız bu ateş çemberinin tam ortasında, geride binlerce farklı meşgul bırakarak geçti. Hayatta kalmak hepimiz açısından neredeyse tesadüf eseri idi. Tüm bunlar da itirazları durduramayınca bir önceki dönemden öğrendiğimiz zoru yöntemlerin çok daha sofistike bir biçimi yürürlüğe girdi.

Sokaklar, caddeleri, meydanları tanklar doldurdu. İşkenceciler ve katiller fazla mesai yaptılar. Yargılar diktorinin önünde yakıldı, cüppelerinin onlar yüzdemeleri illikeme telaşındaydılar. Onlar sayesinde eşitlik, özgürlük, adalet, demokrasi isteyen kim varsa yıllarca hapishanelerde çürütüldü. Ve yine sehpalar kuruldu, imlekler yağlandı, gençcek boyunlar kırıldı. Sanki bir ülkeyi daha ölmeden cehennemin kapısından içeri yuvarlamışlardı. Oyle ki, sonraki dönemlerde de artık itikarda kim gelineş gelsin, o cehenneme fazladan birkaç odun atmaktan başka bir şey yapmadı.

Oysa devlet nemetek, Timur İmparatorluğu Hakanı Emir Timur'un "Tüzikât-ı Timur" adı minnacık eserindeki kocaman tespidelerdeki gibi, zulmetmeyi

değil, hukuka bağlı kalmayı gerektiriyordu. Timur, 14. yüzyıldan bugüne şöyle seslenmişti:

"Tercübelerim bana gösterdi ki, hukuka bağlı olmayan bir hükümete, uzun müddet ayakta kalamaz. Böyle hükümetler, çıplak olup kendini goren herkeşe karşı gözlerini yere diken ve kiminin yanında hümmet ve itibarı olmayan birine benzerler. Halka böyle bir hükümet, tavani, kapısı, avlu duvarları olmayan ve her önüne gelenin içeriye daldığı eve de benzetilebilir."

O yüzden ne başımıza bugün gelenler bir tesadüfün izaret, ne de her gün gözümüzze sokulan ölümlerin, sakat kalanların, aklını yitirip canına kıyanların, yoksulluğun, çaresizliğin, ez cümle tüm kötülüklerin biriktirdiği öfke sebeptir.

DEPREMDEN BETER

Velhasıl depremden kaçarak derken, devletin ardi arkası gemesine şiddetine tutulmuşuk. Adaletle güvenini tamamen yitirmiş bir hukuku olarak babamın artık bu ülkeden beklenmesini kalmadığını anlıyoruz. Gözü arkada, hayati ve bizi terek emeden kisi bir süre önce, "Bacı azılar vardır, deler geçer. Bizim yaşadıklarımız ırtıyör ve yarasi hiç illeymiyor" diye başladığı sözleri, Yaşar Kemal'e de inceden salın göndererek şöyle tamamlamıştı:

"Demirin tuncuna, devletin püstuna kaldık. Onlar her hukuk ya da adalet dediklerinde olan gençcek çocuklara oluyor. Ben kendi çocuklarını depremden kaptırdım sandım. Eğitimcileri tamamlasınlar, büyük şehrin olanaklarından mahrum kalmalarını istemedim. Düşünüyorum da, yıllardır yaşadıklarımızın yanında depremin yarattığı tahribat dedikde kulak kırılmaz. Meğer deprem, ocakları yıpe geçerek, her kez

her bir ölümün, devletin cebrut olanı, hayat zehredip her bir öldürmü..."

Mehmet Ali & Akşamsefasi

HANGİSİ, NİÇİN?

Rap mi, Rock mı? Hangisi? Niçin?

Moduna göre, o an hangisi iyi geliyorsa o, playlist'im girer. Arabesken rock'a oradan, jazz'a geçebiliyor. Niçin? Çünkü neden olmasın?

Angara'nın bağları mı, İstanbul'un denizi mi? Hangisi? Niçin?

Yanımda sevdiğim varsa Angara'nın bağları, en az İstanbul'un denizi kadar huzur verir. Ama Angara candır!

Televizyon ekranı mı, sahne mi? Hangisi? Niçin?

İkisinin de tadı, zevki başka. Oyunculuk esas olduğundan mecrada öncelik seçerim.

İnadına özgürlük mü, sessiz kalmak mı? Hangisi? Niçin?

Her zaman özgürlük. Çünkü özgürlüğün olmazsa sessiz de kalamazsın. Mecbur bir ses verdinler hem de hiç istemedi sesler...

Futbol mu, basketbol mu? Hangisi? Niçin?

Sarı-lacivert cubuklu olsun, sahada olsun, salonda olsun. Hiç olmadı sokakta olsun, kaldırımda desteklerim.

İlk aşk mı, son aşk mı? Hangisi? Niçin?

İnsan ömründe bir kez buluyor bence aşkı. İlk aşkın, son aşkın değil mi zaten?

Kedi mi, köpek mi? Hangisi? Niçin?

Kesinlikle köpek. Hiç kedim olmadı diye herhalde ya da kedilerin kafasına göre takılmasını çok sevmediğim için.

Dükkan mı, AVM mi? Hangisi? Niçin?

Dükkan iyidir. Esnaf muhabbeti bi' başka.

Şiir mi, roman mı? Hangisi? Niçin?

Amma hep seçmesi zor şeyler. İlla seçeceksem birini, şiir olsun. Ben altındaki hikâyeyi düşünürken şiir, roman olur.

İntikam mı, affetmek mi? Hangisi? Niçin?

Kin beslemedim hatta besleyemedim hiç kimseye. Affetmek iyidir. Bir kez geliyorduz bu hayata.

Evlilik mi, sevgililik mi? Hangisi? Niçin?

İnsanlar birbirini seviyorsa, devlete hesap vermek zorunda kalmazsınlar. Adinin ne olduğunu önemli yok, içinde aşk olsun yeter.

*HİÇ ARAMIYORMUSSUN, ŞİKAYET EDİYOR.

*ASLINDA BÜTÜN GÜN UYUDUM AMA BENİ YALNIZ BIRAKTIĞIN İÇİN YİNE DE VİCDAN AZABI ÇEKMELİSİN!

*KEŞKE ALINCA OKUSAYDIM, SİMDİ POPÜLER OLDU DİYE OKUYORUM SANACAKLARI!

İLK GÜNLER ÇOK ÖNEMLİDİR. KIYAFETİNE DİKKAT ET MESELA... ÖĞLE YEMEĞİNE ÇIKTIĞIN KİŞİLERİ İYİ SEÇ...

*YETER BE SUS!

*HADI Bİ KOŞU MARKETE GİTSENE!

*BEN DE MONT, AYAKKABI, ÇANTA FALAN ALICAM!

Gerçek dostluk gerçek aşktan daha nadir bulunur. Sevdığımız birçok eser, rekabeti bir kenara bırakıp işbirliği yapmayı seçen edebi dostluklar sayesinde ortaya çıkmıştır.

DEĞERLİ DOSTLUKLAR

YÜZÜKLERİN EFEN DİSİ VE NARNIA GÖNLÜKLERİ

1926 yılında Oxford Üniversitesi'nde bir toplantıda tanışan C.S. Lewis ve J.R.R. Tolkien'i birleştiren efsanelere ve mitlere duydukları hayranlıktı. Lewis, Tolkien'le tanıştığında

şöyle haykırmıştı, "Ne? Sen de mi? Bu dünyada tek kişi olduğumu sanıyordum!..." İkisi de Grimm Masalları, Ortaçağ ve Baltık destanlarını okuyarak büyümüşlerdi ve bu hikâyelerin evrensel doğrulara ait olduğunu inanıyorlardı.

II. Dünya Savaşı'nın başladığı yıllarda bir çalışma programı hazırladılar. Akşamları parklarda yürüyerek o gün okudukları hakkında görüş alışverişinde bulunurlardı. Lewis "uzay yolculuğu" Tolkien de "zaman yolculuğu" hakkında uzmanlaşmak istiyorlardı.

Birbirleri üzerinde derin tesir bıraktılar. Tolkien fazla hayalci bulduğu Lewis'e

akılcı önerilerde bulunurdu. Lewis de asosyal arkadaşının daha çok topluma içine çıkmasını sağladı. Elbette din konusunda görüş ayrılıkları da vardı ama bu el ele verip Narnia ve Orta Dünya'yı yaratmalarına engel olmadı.

C.S. Lewis

J.R.R. Tolkien

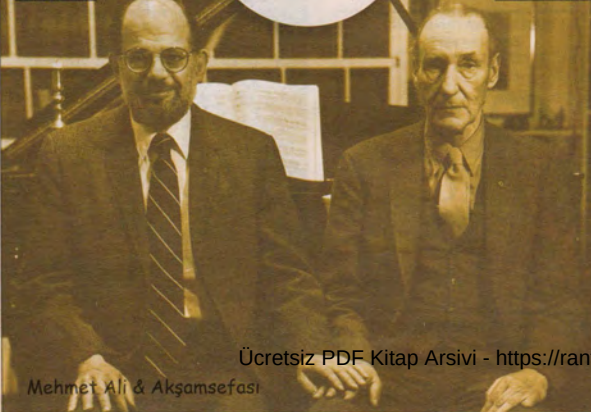
ÇIPLAK ŞÖLEN VE ULUMA

1943'te ortak arkadaşları Lucien Carr'ın tanıştığı Allen Ginsberg ve William Burroughs, Beat Kuşağı'nın en mühim eserlerine imza attılar. Onları birleştiren uyuşturucu, seks ve şiirdi. Yanlarına üç haftada yazacağı "Yolda" kitabı

Size hem meydan okuyan hem de ilham veren birini bulun ve hayatınızı onunla geçirin.

Allen Ginsberg

William Burroughs

Leyla Erbil

Tezer Özlü

ile ünlenecek olan Jack Kerouac'da alarak 1945'te New York'ta bir apartman dairesine çıktılar. Zira Ginsberg, Columbia Üniversitesi yatakhaneğinde uygunsuz durumda yakalandığı için okuldan atılmıştı. Ginsberg eğitimine "Tanıdığım en entelektüel insan" dediği Burroughs'un verdiği kitaplarla devam etti.

1950'lerin sonunda Tanca'da aldığı notları ve Ginsberg ile mektuplaşmalarından yola çıkarak "Çıplak Şölen" kitabını yazan Burroughs, kitabının editörlüğünü de yakın arkadaşına teslim etmişti. İkili bu sırada kısa süre aşk yaşasa da dost kalmakta karar kıldı. Ginsberg bu dönemde "Uluma" şiirini yazdı ve büyük ün kazandı.

Cut up (dilemeleme) tekniği ile iki ayrı sayfayı ortadan bölerek yepeni bir sayfaya birleştirmeyi adet edinen Burroughs'un yazı tarzı Ginsberg tarafından övüldü. Burroughs'un kurgu tekniği kimileri tarafından "şarlatanlık" olarak görüldü. Oysa Ginsberg yakın dostunu edebiyattan Cezanne'ye olarak anımsayarak devam etti. Farklı şehir ve ülkelerde ölene dek görüşmeye devam eden dostlar birbirlerinden aldıkları güçle, Amerikan edebiyatının köşe taşı sayılan roman ve şiirlere imza attılar.

YAŞAMIN UCUNA YOLCULUK VE MEKTUP AŞKILARI

"Özverinin, kardeşlik duygusunun silinip, çıkar ilişkilerinin egemen olduğu bir dünyada dostlar olmadan ne yapardık bilmiyorum" sözü Leyla Erbil'in meslektaştan öte gördüğü dostlarına bakışını açıklar. Tezer Özlü, önceleri adını "Bir İntiharın İzinde" koyduğu son eserini yazarken duyduğu dünya ağrısını, dostu Leyla ile paylaşmıştı.

"Tezer ile iki konuda birbirimize söz vermiştik. İlki evlilik kurumunu, kocaları, eşlerimizi anlatacağımız birer roman yazmaktı" demiş ve ona verdiği sözü "Mektup Aşkaları" romanını yazarak tutmuştu.

Tezer "Bu dünyada en yakın hissettiğim, beni çoğuram dostum" diye seslenirdi Leyla Erbil'e. Erbil de "Karşılıklı olarak yüreklerimizi birbirimize verdik" diye sarıp sarmaladı dostluğunu.

BULGAKOV'UN BAŞYAPITI MODERN KLASİKLER DİZİSİ'NDE

Usta ve Margarita
Mihail Bulgakov
Çev. Mustafa Kemal Yılmaz
520 sayfa, 28 TL

Genc Bir Doktorun Anlari
Mihail Bulgakov
Çev. Tuğba Bolat
168 sayfa, 12 TL

Kopek Kalbi
Mihail Bulgakov
Çev. Mustafa Kemal Yılmaz
136 sayfa, 12 TL

Olum Ol Yumurtalar
Mihail Bulgakov
Çev. Tuğba Bolat
136 sayfa, 11 TL

Bulgakov 20. yüzyıl Rus edebiyatında çığır açan romanında, biri 1930'ların Moskova'sında, diğeri eski Kudüs'te geçen iki ayrı hikâye arasında baş döndürücü zızzaklar çizerek sürdürür anlatısını. Stalin rejiminin en karanlık günlerinde yazılan *Usta ve Margarita*, Sovyet yaşam tarzına yönelik keskin bir hiciv, dinsel bir alegori, komik bir fantezi olduğu kadar, dokunaklı bir aşk öyküsüdür de.

Bulgakov 1940 martında öldüğünde ardında yayına hazır bir metin değil, düzeltme notlarıyla dolu daktilo edilmiş sayfalar bıraktı. Sovyetler Birliği'nde edebiyatın üzerindeki baskıların gevşemesiyle birlikte *Usta ve Margarita*'ya da gün ışığı görme umudu doğdu. Roman ilk kez 1966-1967 yıllarında bir edebiyat dergisinde Yelena Bulgakova'nın hazırladığı haliyle, ancak sansürlenerek ve kısaltılarak yayımlandı. Romanın Rusya'daki sansürsüz ilk baskısı 1973'te Anna Saakyan's yönetiminde gerçekleşti. Kitabın yabancı dillere çevirisinde genellikle bu metin esas alındı. Bunları ünlü Bulgakov uzmanı Lidiya Yanovskaya'nın hazırladığı, 1989 tarihli metin izledi. Son olarak, genç kuşak Bulgakov uzmanlarından Yelena Kolışeva 2015'te, romanın ilk el yazmasından itibaren geçtiği bütün aşamaları eksiksiz bir araya getirip bir redaksiyondan diğerine geçiştiki bütün düzeltmeleri tek tek gösteren ilk ciltlik yeni bir yayına imza attı (Master i Margarita. *Polnoe sobranie chernikov romana. Osnovnoy tekst*, M.A. Bulgakov, 2015). Rusçadan çeviri için bu yeni metin esas alınmıştır.

[f /iskultur](#) [t /iskultur](#) [ig /sbanksasikulturyayinlari](#) [iskultur.com.tr](#)

Izmir-Konak
kitabevimiz.acidi.
KONAK KİTAP VE YAYINLARI LTD
No: 10000000000
Tel: 0312 414 77 71

Kitabevlerimiz: İstanbul - Kadıköy, Tel: (0216) 348 97 84 Eminönü - Müze, Tel: (0212) 511 13 37 Caddestop, Tel: (0216) 386 65 62 Beşiktaş, Tel: (0212) 258 77 43 Bakırköy, Tel: (0212) 571 20 32 Nişantaşı, Tel: (0212) 234 80 17 Taksim, Tel: (0212) 238 08 37 Ankara - Yenisehir, Tel: (0312) 430 33 66 Tunalı Hilmi, Tel: (0312) 324 10 73 Balıçelievler, Tel: (0312) 222 63 38 İzmir - Kargiyaka, Tel: (0232) 364 71 42 • Diyarbakır - Ofis, Tel: (0412) 228 42 16 • Ekişeliir - Tepebaşı, Tel: (0222) 220 49 13 İkonu - Selçuklu, Tel: (0332) 251 16 07 • Kayseri - Melikgazi, Tel: (0352) 222 56 92 • Manisa, Tel: (0236) 231 69 24 Mersin, Tel: (0324) 231 69 24

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://ranteoy.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

TÜRKİYE BANKASI
Kültür Yayınları

Nusret Amca'nın dünyada aldığı
süreden, kapladığı yerden bile
mahcubiyet duyar gibi bir hali vardı.

NUSRET İLE MUALLA

Bazen birisi sevgilisinden ya da bir ana/baba kendi çocuğundan, uluorta: "Deli bu deli. Timarhaneye kapatmak lazım bunu" diye yakınır fütursuzca. Kimisi bunu bir cümle olarak kurar geçer, kimisi döner döner ısrarla aynı cümleyi tekrarlar. Bu türden canllarla her karşılaştığımız akla gelen bir şey var.

Timarhanede gece acil nöbetine girenken bazen size gündüzden hasta devredeler. Yani nöbete başlarken henüz mayuane ediliye ne yapacağına karar verilemiş hastaları kucakınızda bulursunuz. Nusret Amca'yı böyle buldum. Ailesine haber verilmiş, ama vaktinde gelemedikleri için ben nöbete başlayana kadar herhangi bir tıbbi işlem yapılmamış. Kendisi polis hastası! Polis hastası nedir? Polisle gelen hasta genel olarak ilaç kullanmayan dolayısıyla hastaneye kendi isteğiyle gitmeye dirençli, ama psikiyatrik durumu buna acilyley oluşturan, ailesinin de çaresizlik içinde mahalle karakoluna bir dilekçeyle başvurduğu ve polis zoruyla evinden alınarak oldukça üzüntü verici görüntüler eşliğinde timarhaneye getirilen bir hasta türüdür. Genellikle geri gönderilmez, hastaneye yatırılır.

POLİS HASTASI

Gündüzden geçecey gibi den bir hastane acil bombosur önceleri. O gün akşamüstü acilideki nöbet odasına girerken kapının önünde üç kişi görmüştüm. Biri Nusret Amca olduğuna göre, karının üzerine koyduğu çantasını iki eliyle sımsıkı tutan başörtülü, suratısız kadın da karısı Mualla olmalıydı. Diğerinin de karakoldan görevli olarak gelen ve mesaisi bittiği halde hâlâ görevi tamamlanmadığı için sinir içinde koridoroda volta atan polis memuru olduğu belliydi. Polis peşimden odaya girecek işini hemen bitirmemi, ki saatler bosa yere burada beklediklerimi söyledi kaşı gözü oynayarak. Benimse mesaim yeni başlıyordu. Doğrusu hiç acelem yoktu. Birazdan Nusret Amca demeye başlayacağı ihtiyarı daha kapıda ilk görüşte kanım kaynamıştı ayrıca. Polise "Ailesi gelecektim!" dedim ve amcamı aldım içeri Kapıda karış oturan bir kişinin ailesinin geri kalan üyelerinin de hastaneye çağrılması olmasından ilginçti! Nusret Amca yetmiş civarlarında seyretekmekte olan yaşını gayet güzel belli eden ağır damırlara geldi, karışma oturdu. Ellerini dizlerine koydu ve bitkin gözlerle pencereden dışarıyı seyre koyuldu. Bir süre haline bakıp, uzaydık duruşuna. Dünyada aldığı süreden, kapladığı yerden bile mahcubiyet duyar gibi bir hali vardı. Konuşmasın, kıyamete kadar susmaya hazırlar.

"EVİ YAKMAYA KALKMIŞINI!"

"Ee!" diye sordum. Bir an bana bakıp "N'olsun!" diye başını sallayarak penceren dışındakı gözde noktasma çevirdi gene bakışlarını. "Ev yakmaya kalkmışın!" Polisten gelen ısrar evrakta yoku yazıyordu. Uslula bana döndü yeniden ve "Olmuş da olabilir, olmamış da" gibilerden kayıtsız bir ifadeyle gene çevirdi yüzünü aynı yere. Eki eli ki dizinin üstüne polis uzaklardaki bir yerde. "Birazdan bizi gelip duca-

daire alacak" desem, en fazla "Hayırlısı!" diye bir laf kılabılır ağzından, o da çıkarsa. Dosya temizdi. Yani daha önce hastaneye başvurusu olduğuna dair tek bir cümle düşmemişti henüz zarfın içindeki sarı kağıdın üstüne. Halim selim, kendi halinde, mayuane odasının kapısından içerideki koltuğa bir ışık yılında yürüyen, oturduğu yerden dışarıdaki baktığı yeri bile ikinci, üçüncü teşebbüste tam denik getirmeyen bu yaşlı adam evi nasıl yakmaya kalkmış olabilir? Yakmaya kalksa evden çıkana kadar kendi de içeride öldürdü mutlaka. Ayrıca bunak desen bunak değil! Nusret Amca'yı çıkardım. Karısını aldım odaya, Mualla'yı. Bir şey sormaya kalmadın daha ne kadar bekleyecekleriniz kocamızı, hayattaki cehennemine çevirdiğin, perişan durumdaki olduğuna ıslanmaya başladı.

Bağdaştıramıyordum! Aslında genelde bağdaştırırız! Bu sefer olmuştuk. Kadını çıkardım, polisi aldım. "Tanıyor musun bu kanı kocayı?" diye sordum. Tanıyor, mahalleye yeni gelmiş. Önünde derdi belli. Buradan kurtulmak. Onu da çıkardım.

Öğretici PDF Kitap Arşivi: <https://www.pdfkitap.org>

bulurum diye düşünmüş de olabilirim. Polisle gelmiş. Fakat yatmasını gerektiren bir rahatsızlığı yok. Yok, ama karısı ve polis dışarda homurdanıp durmaktaki. Vakit de hain hain ilerlemekte...

"N'ABAYIM?"

Tam bu sırada birden kapı hızla açıldı ve içeri delirmişçesine bir genç adam girdi. (Tam yeri.) Nefes nefese soluyordu. "Hop!" dedim. "Sıranı bekle." (Bu "Hop!" lafına da bayılırım.) Nusret ile Mualla'nın damatlarıymış. Trafikte takılmış. Ancak gelebilmiş. Oturdugu koltukta bir müddet soludu yüzüne yüzüne. "Doktor Bey, kayınlımdemin bizi karakola bu on üçüncü şikayeti. Kayınpederimle, yani şu dışarıdaki gariban adamla ben birlikte uyuşturucu kaçakçılığı yapıyor muyuz! Uyuşturucuları evdeki koltukların altındaki astarların altına saklıyoruz mu? Dayanılacak birisi değil. Yeti canıma atıyor. Vallahi karımı sevmemsem şu dakka boşanıcam!"

Karakol şikayetlerini saymış. On üç. Doğru söylediği ne malum?! (Bütünüyle kuşkuyla hem hâla o zamanlar!) Beş dakika içinde damadın karısı da geldi. Aynı şeyleri anlattı o da annesi hakkında. Artık bağdaştırayılsaydı! Nusret Amca'yı tekrar aldım içeri. Sordum. "Nusret Amca niye!" diye "Yahu polisle getirilmişsin. Gürtlüyle gelece biri seni yatarabilir de. Yetmişinde timarhaneye yatar mı insan yok yere!" Oyle dışarıya baktı. "Nusret Amca sana diyorom. On üç kere karakola gitmişsin. Yetmedi şimdi de timarhaneye gittimisin. Akıllı başlı adamsın. Kim bilir kaç yıldır çileden sinden böyle!" Cevap olarak tek elini dört kez havada salladığına göre en az yirmi yıl! (Bu hesap şekli de benim buluşum.) "Neye yahu niye?" diye sordum yakanr gibi kan havıyle. Uzun bir suskunluktan sonra "N'abayım?" dedi cevap olarak. "Ne demek n'abayım be ittiyar! Ne demek ne yapayım?" Ah be Nusret

Amcam! Şikritya, etiyete nasıl alışılır, nasıl boyunca bükülür çaresize bunca yıl!

"DOKTOR! ÖLDÜRÜCEM SENİ!!!!"

Çıkardım Nusret'i, çağırדם Mualla'yı. Kadına başına gelecekleri anlamış gibi üzünme doğru seyinmeye niyetliydi. Personellere haber verdim telefona.

Nusret Amca'yı küz ve damadına teslim ederek, gönderdim. Polisin resmi evrakına "Adam yatırılmadı, kadın yatırıldı" diye yazarak polise de salıverdim. Mualla Hanım ise iki personelle beraber yatırıma öncesi saldırgan ihtimaline karşı ilah tedavil için tedavil odasına yollandı. Personellerden bir koca bir kastura ile geldi biraz sonra. Mualla Hanım'ın çantasından çıkış. Müthiş direnc göstermiş beklendiği üzere. Aradan bir hafta geçti geçmedi, bir öğleden sonra servislere arasında yürükten derin parkmalkar arından bağırın bir kadın sesi duydu. "Doktor öldürücüm seni! Kalk! Hemen kalk burdan benim!"

Mualla öldürmedi beni. Dünyada kaldığım süre hayli arttı benim de zamanla.

"Neden çektin bu çileyi!" soruma sakın sakın "N'abayım?" diyerek beni ısrar ettiren Nusret Amca daha sık aklima geliyor bu ısrarlar. Ve o zaman kökümde bu kısa açıklamanın anlamını şimdi artık o kadar iyi biliyorum ki!

Mehmet Ali & Akşamsefası

Bir insan âşığıdır Ziya Osman Saba. Kadın, erkeği, memuru, dertliyi, gazinolar, plajlar ve sofrası başında hayal eder ve onlara 'Mesut görmek isterdim hepimizi...' diye seslenir.

BÜTÜN SAADETLER MÜMKÜNDÜR

Saadet ve mesut kelimeleri bugün etkin kullanımlarından düşmüştürler ama Ziya Osman Saba gibi bir şairi anlamak ve anlamak için hâlâ anahtar konumdadırlar. Sadece onlara değil elbette, Türk şiirinde neredeyse insanı iyiliği kalender meşrepik puşruyla aramak istediğimizde yine şaire başyururuz. Her tür ideolojik yükten arınmış saf dini duyuş da öyle. Bir bakıma Cahit Sıtkı'da açığa çıkan kimi korku ve sıkıntılar Ziya Osman Saba'da dinlenişe kavuşur. O berrak ve her tür tasannudan uzak dilye bir yandan çocukluk anılarını, geçmişin güzel günlerini, güzel öklimleri, eş, sevgili ve anne olan kadınlara sürekli umutla açılır durur. 'Şiirler yazmak için öğrendiği güzel Türkçe' bu sebeple vardır.

Ziya Osman Saba

1950 öncesi henüz göçle sarılamış ve kendi iç dengesini yaşıtan İstanbul'un son şairidir aynı zamanda. Tanrı ile barışık duyusuyla 'her şey, içinde her şey/ İstanbul yadigarı' diye mırıldanır. İstanbul'un ırası iddiasız ve henüz kentleşmenin soğuk demirle örülmemiş düş yatağı durumundadır. O "Çöpü başına koymak istediği şehirdir". Fakat o şehrin kültürel envanteriyle, binlarıyla fazla ilgilenmez, yeri geldiğinde Eyup, Boğaziçi, Beşiktaş, Adalar, Üsküdar anılır ama o asıl içindeki insana yönelir. Şiirinin bütün ümidi bu yönelişle bulduğu yalın insandır. O insanın kokusu, 'geçen zaman'ın içinde 'çocuk dizlerindeki yaralar' gibi yayılmıştır. Bu bitmeyen çocukluk, iyilik ve saadet istileyle dolup taşacaktır. Kadın, erkeği, memuru, dertliyi, gazinolar, plajlar ve sofrası başında hayal etmekte ve onlara 'Mesut görmek isterdim hepimizi...' diye seslenmektedir. Bir insan âşığıdır Ziya Osman Saba. Ölmüş gördüğünü bile ona razı okumaz. 'Ey ölü, az daha yaşatmak isterdim seni'. Denilebilir ki ölümlü teslimiyette süslennmiş hep bir zafer takdiri onun gözünde ve oradan sıklıkla zafer duyusuyla geçer. Ölümlü bir yaşam efekti gibi en iyi o kullanır şiirimizde.

**Yaşamak,
Ziya Osman
Saba'nın
şiiirlerini
okumak
kadar
güzel...**

Aşk çok uğradığı bir konak değildir. Ürkek bir konak diler. Bir yerde evine misafir geleymiş... bir bardak su ver/ yetmiş' der ve geçer. Zaman zaman once verdiği insanların dünyasından da sıklıkla Allah'a sığınır böyle hallerde. Rabbin ben yalnız zeytin ve ekmeği istiyorum' nidası kutsal metinlerden düşmüş gibidir. Bir de çocuk, yüzünü tam kestirmedikimiz bir çocuk ve çocukluk, baharda rüzgarla kapılmış çiçek tozları gibi döllenen durur bu şiirde. En kırtık değerler onun için çocuk. Patık Yap Kunderacı şiirini okuduğumuzda, onun nasıl sosyal bir duyarlardan evrensel bir duyuşa yükseldiğine şahit oluruz. Bir yandan alabildiğine idealize edilirler ama bir yandan da 'Çocuklar tutamıyorlar ellerinde oyuncakları/ Çocuklar, çocuklaşmış olmasın bacakları' mısralarında yoksulluğa isyan eder.

'Bir şey vardır' hep bir şirde bize dokunan. İmgeye pek itifat etmese de imgeyi bir fon müziği gibi alta çeken, çok kulağı kesilginizde duyulabilen o sesle içimizi kabartan. 'Bir şey...' 'Görünmez ama aşkılar', nedir o? Ölümlü mü? Yaşayor olmanın nefes alıp vermenin gergin metafizik mi? Yokluk giden ve bir daha hiç kurulamayacak olan bir şey mi? Ümut ile korku arasında salınan bir şey mi? Ölümlerin bizim geçtiğimiz sokaktan yakıtıyla geçmiş olmasının bilgisi mi? Bunları hiç bilemeyeceğiz. Ama bildiğimiz bir şey hep olacak, yaşamak... Ziya Osman Saba'nın okumak kadar güzel. Nefes alırken geçen zamanı hissettiğimiz...

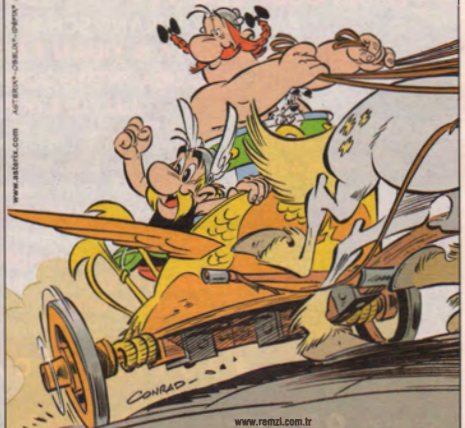
R. GOSCINNY **Asteriks** A. UDERZO

Asteriks ve İTALYA YARISI

Metin Jean-Yves FERRI

Resimler Didier CONRAD

"Çizme"yi kuzeyden güneye kat edecek Büyük İtalya Yarışı başlıyor. Bilinen dünyanın her yerinden yarışmacılar büyük ödül için kıran kırana yarışacaklar: Britanyalılar, Lusitanialılar, Romalılar, Gotlar, Yunanlılar, Normanlar... ve tabii ki bizim Galyalılar!

Remzi Kitabevi

www.remzi.com.tr

facebook.com/RemziKitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

25. İSTANBUL CAZ FESTİVALİ 25th ISTANBUL JAZZ FESTIVAL

26 HAZİRAN JUNE - 17 TEMMUZ JULY 2018

**ROBERT PLANT &
THE SENSATIONAL SPACE SHIFTERS**
NICK CAVE & THE BAD SEEDS
MELODY GARDOT • BENJAMIN CLEMENTINE
CARO EMERALD

25. YILDA NESİLLER BOYU TÜRKİYE CAZI: TRT HAFİF MÜZİK VE CAZ ORKESTRASI
& KONUKLAR • DAVE HOLLAND, ZAKIR HUSSAIN, CHRIS POTTER
KURT ELLING QUINTET WITH SPECIAL GUEST MARQUIS HILL
AVISHAI COHEN "1970" • R+R=NOW ROBERT GLASPER/
TAYLOR MCFERRIN/DERRICK HODGE/CHRISTIAN SCOTT/TERRACE MARTIN
ERKAN OÇUR QUARTET • THE FRED HERSCH TRIO • TANER ÖNGÜR & 43,75
PARISIEN/PEIRANI/SCHAERER/WOLLNY "OUT OF LAND"
OMAR SOSA & YILIAN CAÑIZARES "AGUAS" • KALBEN
BADBADNOTGOOD • ZARA MCFARLANE
YÜZYÜZEYKEN KONUŞURUZ

ADAM BAŁDYCH & HELGE LIEN TRIO W. TORE BRUNBORG "BROTHERS"
ALIKE PLACES • ANAT COHEN & MARCELLO GONÇALVES • ÇAĞRI SERTEL "INSTANT"
ÇOCUKÇA BİR GÜN • EDİZ HAFİZOĞLU "NAZDRAVE"
ERCÜMENT GÜL QUARTET • FABRIZIO BOSSO QUARTET
FOCAN & BİYİKOĞLU ORGANIC EXPEDITIONS • GECE GEZMESİ
GENÇ CAZ KONSERLERİ • ISLANDMAN • JULIAN LAGE TRIO • KNOWER
KOFFIE • LARA Dİ LARA • MASSIMO MANZI TRIO FEAT. ELİF ÇAĞLAR
MELİKE ŞAHİN • NİLİPEK • PARKLARDA CAZ
SELEN GÜLÜN "KADINLAR MATİNESİ" • SHAHİN NOVRAŞLI TRIO

25YILDIRCAZVEDAHASI

Yas sessizliği kısa sürdü Gülşen hanımın evinde. Ölümün iniltisi yerini yaşamaya çalışmanın hırılmasına bırakmıştı birdenbire. Gülşen hanım ve biricik oğlu Özgür, öseler de bitmeyecek borçlarının derdine düşmüştü...

BORÇ

Masanın başında uyuymışım, içim geçmiş. İçim çünkü geçmişle kaplı. Yeni taşındığım bu evde, olup da bitmemiş ne varsa yazdı dökmek suretiyle kurtulacağım hepsinden. Bütün içim bu. Şu duvarlardan sızan inilti de boğazıma takılıp durmasa, eminim içimi daha çabuk bitireceğim.

Gün boyu inadını dinliyorum yaşamın. Karşı komşum Gülşen hanım ölüm döşegindeki annesi ölemiyor. Gece boyu ahlârını dinliyorum ana kızın. Biri Allah'ına, diğeri anasına yalvarıyor iniri iniri:

"Rabbim rabbim al canımı kurtar beni..."

"Anne anne anne sus n'olur annecim hadi annecim n'olur..."

"Susun n'olur ben de ölemiyorum. Hiç bağıyorum Gülşen hanımın ölüm döşegindeki annesi ölemiyor. Ölüm sessizliği bu olsa gerek. Ölüm konuşurken, susmak.

Gün ağarırken sessizleşiyor duvarlar. Öğleden sonra, gün bakiırken çöp torbalarından sızan kokuları konuşuyor. Kan, cerahat, bok, sidik... Daha bezleri. Çürümüş yaşam. Bezgin, kuskün, sarı sarı, sasi sasi bir koku.

Ya Allah yaşlı kadına, ya yaşlı kadın kızına kıyamamış olacak ki, yalvarışın kesildi sen günlerde. Sessizlik iyi gelmedi kalbine; durup durup iniyor; eski evini özliyor. Kendi iniltiden mi duymaz oldu daha bir şey, yoksa öldü mü sonunda kadıncığız?

Akşam çöpi çıkarırken, çöplerini bırakmış içeri giren Gülşen hanım yüzünden anılmıyım ki ölümüş. "Başınız sağ olsun" diyorum. Üzgün lakin ferahtıms, "Dostlar sağ olsun" diyor.

"Dostların sağ da, yapayalnızım. Dostların sağ olsunlar, dertlerim çekilip gidence işe yarayacaklar, bir daha böyle olmayayım diye beni hep kolaycaklar..." demek geliyor içimden. Ağır ağır başımı sallamakla yetiniyorum. Üzgün üzgün eve süzülüp kapıyı kapatıyorum. Yaşlı kadın bitirdi ölümünü, ben hâlâ bitiremedim...

Yas sessizliği kısa sürdü Gülşen hanımın evinde. Ölümün iniltisi yerini yaşamaya çalışmanın hırılmasına

bırakmıştı birdenbire. Gülşen hanım ve biricik oğlu Özgür, öseler de bitmeyecek borçlarının derdine düşmüştü.

Borçun iniltisi hiddetliydi, ölümlü çekişmeye benzemiyordu. Ölümün kaçınılmazlığı bedensel acılara rağmen yumaşıyordu isyanı. Borçlandırılmaksa, kaçınılmaz olmamalıydı, ölüm gibi olmalıydı. Kaya dayamış, kapıdan hiç ayrılmamış alacaklar kim oluyordur?

Kafasını duvarlara vuruyordu Özgür geceleri. Parasız yakışıklık para etmiyordu. Güm güm güm duvarlara kafa atkça yoksul delikanlık, yalvarıyordu annelik: "Canım oğlum yapma n'olur. Yapma yavrum n'olur..."

Gülşen hanım gündüzleri telefonda bankalara, ev sahibine, geceleri çilingir sofrasında oğluna yalvarıyordu da, beklemiyordu bankalar, kiralar, okul taksitleri, delikanlığın deli kanı... Borçlar gırtlaklarına çoktuktuk, neredeyse gırtlakları yakacakları ana oğul birbirlerini:

"Senin okulun için o para!"

"Allah belanı versin! Başıma kakma!"

Çattı çarpın çapanı sesleri, Özgür'ün merdivenleri öfkeyle kıpısı, inisi, Gülşen hanımın ağlayışı arasında taş, kaya sandığım dertlerin kumlağıyordu. Avuçlarım alsam akıp gideceklermiş gibi... Ölü ki çıktı çıkacak evimden... Yazmak işine de sen verdim. Konuşmak işine geçtim? Günaydın Gülşen hanım, nasılsınız?"

Baharın ilk günleriyle birlikte şenlendi duvarlar. Gülşen hanım sabahtan akşama radyo dinliyor, çok sevdiği Cumhuriyet'in, gidiye sevedemdiği yurttan seslerine eşlik ediyordu. Oyle birdenbire kesilmişti ki kavgalar, "oğlunu öldürmüş olmasın" diye bile düşündüm. Çok geçmeden apartman girişinde bütün merakımı giderirdi Gülşen hanım.

"Okuldan mı Gülşen hanım?"

"Sen bilmiyorsun tabii. Bitti okul. Okul mukul kalmadı. Yeter. Çektim kapıyı çıktım. Erkenden emekli! Çekemiyorum artık o zengin piçlerini.

Kime ne öğretmeye çalışıyordusam."

"İyi etmişsiniz"

"İyi ettim vallahi. Telefonları da kapattık. Özgür de, ben de."

"Ne güzel, e super..."

"Ha ha ha ha süper tabii ya" deyip posta kutusuna uzandı Gülşen hanım. Eline aldığı zarfı ortasından ayırıp yere, diğeri yırtık kağıtları yanına atıp göldü; "Bak, bankalardan gelen zarfları da büküp atıyorum bellerinden artık ha ha ha..."

"Ben kaç zamandır görüyorum bu kağıtları da. Demek siz..."

"Ben tabii ben. Hiçç açmıyorum bile artık.

Hiçç uğraşam. Borçlar belimi bükceğine ben onları belimi büküyorum ha ha ha..."

**Baharın
ilk günleriyle
birlikte
şenlendi
duvarlar.**

Güldükçe gençleşiyordu sanki Gülşen hanım. Yüzü pembeleşiyor, gözleri, saçları bile parlıyordu. "Tutamadın kendini! "Oh bel" diye bağırdım. Gülşen hanım bile şaşdı apartmanda yankılanırken sesim.

"Vallahi oh," dedi. Arayıp da bulamadığı bir şeyi buluvermiş gibi sonra "Hah," dedi "Gel hadi akşama. Özgür'ün sofrasına takılırız bir de.

Biliyorum her akşam bir küçüğü var. O kadar işte yavrucuğumun da eğlencesi. Maç da var."

Eve girdim diye ne duvarları ne kendimi dinliyordum. İlk işim yazıp durduğum geçmişimi kucaklamak oldu. Kağıtları ortalarından yırtıp balkondan saçtım. Beyaz kelebekler gibi uçuştular. Dallar, çatılar, kedilerin, kuşların başlarına konular.

Akşamki çilingir sofrasında, karışmada, bütün bankalardan güçü bir Gülşen hanım vardı. Özgür oğluna ismini geri vermek için tüm alacaklara gününü gösterecek bir anne. Ölümünü tamamlamış ben, takımı Beşiktaş maçı kazanmış, mutlu Özgür ve korkusuz savaşçı Gülşen hanımdan mutlusuz yoktu. Duvarlarda dinleyecek ses yoktu. Özgür'ün küçüğü, benim büyükle birleşince, açık pencereden bütün mahalle bizi dinliyordu."

"Nihansın didenen..."

"Oooo Beşiktaş!!!!" 🌟

İllüstrasyon: Pınar Ergün

Öfkenizin, saplantılı sevgi ve bağlılığınızın, alışkanlık ve kırmızı çizgilerinizin çoğunun “birileri veya bir şeyler” tarafından size yerleştirildiğini, bunları değiştirebileceğinizi sık sık hatırlayın.

HAYATTA YEMEM!

“Çin'e gidersem kesin çekirge yiyeceğim” dediğimde garip tepkiler aldım. Henüz gitmemiş ve yemedim çekirge, ama gidersem artık şart oldu. Hemen herkesin bir yüzü buruşur bu fikri duyunca. Zira çekirge bizim için böcekler. Hatta (kesinlikle yanlış bir bilgidir ama) pistir. Hatta kimileri çekirge gibi şeyleri “haram” veya “günah” diye bile kodladım durumda. Halbuki dinen de böyle bir durum yok. Ama çekirge deyince akan sular duyuyor çoğu zaman. Birçok arkadaşım “Eğer çok acıksan ve sadece çekirge kızar tması olsun” diye sordüğümde “Hayatta yemem!” cevabını aldım. Zira bu kod her nasılsa bize çok sağlam yerleştirilmiş.

DENİZANASI YEMEK SAPIKLIK MI?

Halbuki Çin'de doğmuş büyümsük oluk,orasi bizim anavatanımız, kültür kültürümüz olsa, en fazla çekirge yemeyi “sevmeylebilir” di, o kadar. Çekirge yeme fikrinden bu kadar tiksiniyoruz. Çoğunuz, cips yer gibi atıştırmak olarak bile tüketebilirler. Japonların denizanasi yemelerini, bilmem kimlerin çürümüş yumurta sevmesini “insanlık dışı sapkınlık”mış gibi anlatmayı ve dinlemeyi severiz.Ama aralarda büyükse, biz de o sapıklardan olacağız.

ETİKETLEYEN BEYİN

İneği kutsal kabul etme, güneş tapma, yüzlerce mini tanrıya sahip olma gibi inançlar da birçok insana “Abicim bunlar aptal mıdır yahud” gibi bir hissiyat veriyor olabilir. Normaldir. Birçok ateistin, herhangi bir din inancını aynı şekilde gormesinin yahut dindar birinin bütün ateistleri aptal olarak yaftalamasının gayet “normal” olması gibi. Normaldir, çünkü bunlar, içimizdeki maymunu ve bilincizin zihnimizin “etiketleyip geçme” ve böylece daha kolay bir yaşam sürme reflekslerinin bir neticesidir.

BEYİN EKONOMİSİ

Beynin esas uzmanlığı ekonomidir. Borsa ve emlak fiyatları anlamında söyleniyor. Beynin esas görevlerinden biri ne kadar karmaşık olursa olsun, çeşitli becerileri “ustalaşma” dedimiz bir süreçle bilincizin zihinsel donanımı kazmaktır. Bunu da çok iyi becerir. Mesela otomobil kullanmayı, öğrenmek ilk başta pek zor gelir ama biraz ustalaşınca, upuzun yollarda arabanızı kullanırken yanınızdakiyle felsefe tartışabilir, sesli kitaplardan nice bilgiler öğrenebilirsiniz. Buradaki amaç açıkça bellidir. Bilincizin gibi “çok yakıt tüketen” surekli ve odaklı dikkat halinizi, gerekçen gereken durumlarda devreye girmek üzere “bekleme” durumunda tutmak.

HEP AYNI ŞEYLER

Sadece bedenler beceriler değil, düşünce ve karar yolları da bu ekonomi yakışmından nasibini bolca alır. O nedenle genelde hep aynı şeyleri yaparsınız; yıllar boyunca çeşitli dersler aldığınız bir sınıfa genelde aynı yere oturursunuz, hep benzer şeyleri sever, başka birtakım şeylerden de çok düşünmeden nefret edersiniz mesela. Bunların hepsi ekonomik amaçlarla yapılır. Her şey bizim kafa konforumuz içindir.

BEYNİMİN KONTROLÜ KİMDE?

Bu ekonominin bize neler ettiğini fark etmeyiz ama çoğu zaman. Onyargılar buradan gelir.

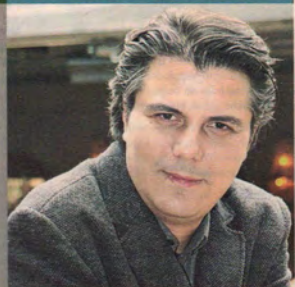
Kararlarımızı neredeyse hep bu devreler yönlendirir. Duyarlı bir insan olmak için yaptığımız birçok eylemimiz “öyle belletilmiş” yahut “otomatik kışkırtılmış” davranışlardan oluştuğunu fark edemeyiz. Sloganların peşinde bilincimize “aklımıza nice bahaneler üreterek” bir omür tüketebiliriz. Hele ki enformasyonun zihnimizin dibine dibine saniyede milyon tane minik roketlerle saldırdığı bu devirde, bu otomatik pilot devrelerimiz adeta uzaktan kumanda edilebilen

kuklalara dönüşebiliriz. Ve “bu işi bilen” stratejik kişi ve kurumlar sayesinde, donuşuyoruz da çoğu zaman. Ama işin güzel tarafı hala “kontrolün bizde olduğundan” zerre şüphemiz yoktur.

O ÇEKİRGELERİ YİYECEĞİM

Çaresi belli: Kafa konforunu bozun. Tamam Çin'e gidip çekirge yemeyin belki; ama misal, kokoreçe veya kelle-paçaya bu kadar ön yargılı olmayın. Sizin gibi insanların, yani Homo sapiens türüne mensup canlıların bunları yapabildiğini unutmayın. Daha evvel defade söyleydim: beden konforu bizi öldürür, kafa konforu da ruhumuzu çürütür. Öfkenizin, saplantılı sevgi ve bağlılığınızın, alışkanlık ve kırmızı çizgilerinizin çoğunun “birileri veya bir şeyler” tarafından size yerleştirildiğini, bunları değiştirebileceğinizi sık sık hatırlayın. Ve deneyin. Neticede ben inşallah o çekirgeleri yiyeceğim. Belki boyum uzamayacak, belki başım göğe ermeyecek, belki motoru bozacağız. Ama neticede ölmeden evvel “keşke yapsaydım” diyeceğim işlerin listesini bir madde daha kısaltabilmiş olmanın huzurunu yaşayacağım. ✱

BEŞİ BİR YERDE

SUAT SUNA

En sevdiğim beş film

The Red Violin (François Girard)
Amadeus (Milos Forman)
The Shawshank Redemption (Frank Darabont)
Fight Club (David Fincher)
Seven (David Fincher)

En sevdiğim beş şarkı

After the Love Has Gone
(Earth Wind and Fire)
Georgy Porgy (Toto)
Bach solo keman sonat no:1
(Itzhak Perlman)
Kreisler - in the style of Martini
(Itzhak Perlman)
Message in the Bottle
(The Police)

En sevdiğim beş kitap

Nutuk (Mustafa Kemal Atatürk)
Suç ve Ceza (Fyodor Dostoyevski)
Nietzsche Ağladığında (Irvine Yalom)
Seffiller (Victor Hugo)
Gerçek (Emile Zola)

En sevdiğim beş karakter

Raskolnikov (Suç ve Ceza)
Joseph Brauer (Nietzsche Ağladığında)
Red Kit (Maurice de Bevere)
Jason Bourne (Robert Ludlum)
Aragorn (Yüzüklerin Efendisi)

En sevdiğim beş şehir

İstanbul
Paris
New York
Roma

Beden konforu
bizi öldürür,
kafa konforu
da ruhumuzu
çürütür.

Taekwondo'nun ilk kuralı saygıdır. İkinci kuralı ise ilk kuralın asla değiştirilemez olmasıdır. O bitmek bilmeyen selamlama ritüeli buradan gelir.

NEDEN TAEKWONDO?

Uzakdoğu sporlarının en önemli özelliği insanı değerler üzerine kurulu olmasıdır. Küçük yaşta bu sporlardan birine gönül verdiğinizde, o daldaki öğretilerin yıllar içinde sadece bedeninizi değil karakterinizi de şekillendirmesinin nedeni budur. Taekwondo'nun ilk kuralı saygıdır. İkinci kuralı ise ilk kuralın asla değiştirilemez olmasıdır. O bitmek bilmeyen selamlama ritüeli buradan gelir. Rakibi, hakemleri, eğitimcileri, meslektaşlarınızı, bayrağı... Amaç bunun bir süre sonra hayatınızın bir parçası haline dönüşmesini sağlamaktır. Çünkü her kim olursa olsun, selam vermek, saygı göstermektir. Tüm onaylarınızı bir kenara bırakıp dostluk adına ilk adımı atmanız anımanıza gelir.

Fiziksel olarak birçok spor dalına uygun olmanız da, hayatımı Taekwondo üzerine kurmanın esas nedeni bu. Bedeniniz kadar ruhanınızı da eğitir olmalı. Sanırım annemin de bu sporu yapan bir adama gönül vermesinin nedeni buydu. Annem ve babam çok genç yaşta tanışmışlar. Annem babamı müsabakalarda gözle izlemiş bir süre. Babamın özgüveninden, kendine ve etrafındaki insanlara olan saygısından ve disiplininden çok etkilenmiş. Kısa bir süre sonra da bir omuz boynu birlikte yürümeye karar vermişler. Yıllarca babamın

anrenmanlarda ve yarışmalarda giydiği kıyafetlerini ütülerken hayal kurmuş. Çocuklarını olduğunda onlar da babaları gibi Taekwondocu olsun diye. Hayal kurmakla da kalmamış. Çocuklarını elinden tutup gizlice kursa yazdırmış.

Kendimden başka güvenebileceğim kimse yok. İşte o yüzden her güne aynı cümleyle uyaniyorum. "Yaparsın... daha önce yaptın, yine yaparsın."

O günü çok iyi hatırlıyorum. Babam spor hayatını noktalama, hakemlik yapmaya başlamıştı. Ama ne benim ne de beninden iki yaş büyük ablamın hayatını adanmış bu spora başlaması için bir girişimde bulunuyorduk. Annem her gece sofrada aynı konuyu açsa da, onu duymazdın galeryi. Bu ülkede sporcu olmanın zorluklarını

yaşamış bir olarak, belki de bizi sonradan pişman olabileceğiniz bir yola girmeye teşvik etmekten çekiniyordu. Ama annem inat etmişti bir kere. Bir gün, bir elinde ben, diğerinde iki yaş büyük ablam, ikimizi de kursa yazdırdı. Uzun bir süreden sonra o akşam sofrada mahlul konu

açılmadığında, babam annemin sonunda pes ettiğini düşünmüş olmalı. Haberli, yemeyen üzerine otu sekerli kalıvesini yudumlamak idi. "Eğer sen öğretilersen, kudar Taekwondoyu başkalarından öğreneciler" dedi annem. Bu cümle babama hakenliği bıraktı. Taekwondo salonu açtı ve kaydımızı kendi salonuna aldırdı. O günden beri babamla çalışıyorum. En büyük şansım bu. Hayatta beni en iyi tanıyan, sadece sporcu olarak değil insan olarak da geliştirmem gereken yönlerimi en iyi bilen kişinin elinde yoğunlaşmış olmak. Bazen bana takılıyor: "Artık dış yakandan, bu ülkeye kazandırmam gereken yüzlerce çocuk var, salonda" diye. İkimiz de omuzlarımızdaki yükün farkındayız. Arkamdan gelen nesilleri cesaretlendirmek ve onlara ilham vermek zorundayım. Bunun için üç Avrupa Şampiyonluğu, bir Dünya Şampiyonluğu, bir de Grand Slam şampiyonluğu yetmez mi diyor olabilirsiniz?

Asla. Daha yeni başlıyorum. Mayıs ayında yeniden Avrupa Şampiyonası'na katılacağım, seneye Dünya Şampiyonası var, 2020 yılında ülkemizi Olimpiyatlarda temsil edeceğim. Olimpiyatlarda Taekwondo dalında altın madalya kazanan ilk Türk kadın sporcu olmak en büyük hayalim. Uzun ve çetrefil bir yol bu. Biliyorum. Sporcu ve etkin yıllarca verdiği emegin sanayilerle ödüllü müsabakalar... Yine de bu üç uluslararası organizasyondan da altın madalya ile dönmeyişim, tüm hücrelerimle inanıyorum, insanlık zorundayım. Çünkü, her ne kadar bu uzun yola yalnız yürümesem de, rakibimin karşısına çıktığımda, tek başımayım. Kendinden başka güvenebileceğim kimse yok. İşte o yüzden her güne aynı cümleyle uyaniyorum. "Yaparsın İrem" diyorum, "daha önce yaptın, yine yaparsın."

"İonesco'nun 'uyumsuz' protestliğinin, Kurt Vonnegut'un lafabeliğinin, Alper Canigüz'ün fantastik mizahının tadını aldığım bir roman oldu 'Kulağakaçan Böceği'."

Bahar Çuhadar/Hürriyet Kitap Sanat

"Roman Tim Burton filmine davet eder gibi sizi. Sıra dışı kahramanların tuhaf dünyasını izler gibi okuyorsunuz kitabı."

Efnan Atmaca/Sozcuk

KAFAMA TAKAR GİDERİM!

**"Bu ilfatsızlık neden
Küsdüm sana gayetle ben"**

**Muallim İsmail Hakkı Bey'in
bestesinden...**

• Beyefendi ne zaman "Seçim, zamanında yaplacak, erken seçim falan yok" dese, erken seçime gidiyoruz. Onun da 'beyefendi' dediği biri mi var yoksa? Yoksa zaten genellikle şaşırılmış halde bulunan CHP'yi iyiden iyiye şaşkın yakalamak mı amacı? Olay amacından saptı ve kendi zaferinden ziyade CHP'nin yenilgisine mi meftun oldu yoksa?

• Tüm bayramlar birilerinin. Bazı ırkların, milletlerin; bazı dinlerin, mezheplerin; başka başka cinslerin, kesimlerin. Sadece "İ Mayıs" hepimizin, insanlığın, emeğin bayramı. Tüm kainat işçilerinin bu evrensel bayramını gönülden kutlarım. Dünya ülkesi, bütün emekçilerin çabasıyla gerçekleşecek bir hayaldir, hayallerin en güzeldir; tüm kalbimle biliyorum...

• Global Külhanbeyi Trump'a karşı sigortalanmak istiyorum. "Trump Sigortası" lütfen gerçeğlesin. Akınlı kaybetmiş kudurmanın tehdidi altındayız!

• Kadındaki sahiplenme duygusu o kadar gelişmiş ki, ayrılık vakti gelip çatınca "Ben sana yıllarımı verdim!" diyebiliyor rahatsız. Yıllar onunmuş meğer. İyi hoş da, ben ölümsüz müyüm hacmin kıızı? Bari 2013'ü vereydim bana, sembolik olarak. Yok, vermez. Mekân onun, zaman onun, ne varsa ve ne yoksa onun. Bildiğimiz "ruh"tan ayrı bir "kadın ruhu" yok mu zaten? Erkeğin ruhundan n'olacak allasen, terli oğlan çocuğu işte. Kafasından buharlar çıkıyor ruhu mu olur?

• Müşterinin unuttuğu cüzdanıdaki parayla tekel büfesine borcunu ödeyen komedi kulübü de gördü bu dünya. Vallahi ve billahi!

• Mehmet Ergün'ün yönettiği "Damdaki Kemancı" oyununu izledim. Çok güldüm ve çok ağladım, emeği geçen herkesi öperim. En çok da canım Binnur Kaya'yı öperim. Nasıl da yetenekli, nasıl komik... Mazlumnun dini, ırkı yok, mazlum her mazlum. Filistin kendi müzikalini yazdığı zaman, ona da koşarak gideceğim.

• Temizliğe gelen abla, arkadaşımın yırtık kotunu itinayla dikmiş.

• On beş yıl önce, bir dergi için Şeyh Nazım Kibris'iyle söyleşi yapmıştım, Kibris'in, Lefke kasabasında, Hayatının en nur yüzlü gününde...

orada gördüm, yemin ederim. Nur içinde yatсын, sohbeti çok güzel bir üstüsti Nazım Kibris'i. Girenken tokalaşmıştım, vedaşırken tüm kalbime elini öpüp ayrıldım oradan. Hiç ayrılmamayan o röportaj, Kibris'in siyasi sorunlarıyla ilgiliydi. Konunun dışında tek sorum şuydu: "Son olarak, Prens Charles'in müridinin olduğu yolda yazın bir kanaat var, yüz yüze konuşmak istedim." Ve de cevap: "Ne olmuş müridimse?" (Gülüyor) "Allah ona hidayet vermiş, doğrudur, kalbine İslam'ı sevdirmiş. Ama resmen Anglikan Kilisesi'nin başında olduğu için açıklamıyor. Prens dediğin nedir; padişahlar, krallar, cumhur reisleri bir gün bir rüya görürler, gelirler bize. Manevi âlem başkadır. Biz onların akılları üstünde yürürüz."

• "Prag'dan yeni geldim, Çek kızları güzel fakat

**Tüm bayramlar
birilerinin. Bazı ırkların,
milletlerin; bazı dinlerin,
mezheplerin; başka başka
cinslerin, kesimlerin.
Sadece "İ Mayıs"
hepimizin, insanlığın,
emeğin bayramı.**

Çek erkekleri tıpsız" dedi bir kız, "Büyük konuşma!" dedim, "Kaptırırsın gönlünü 'Çek'in tekine, karlıksız çıkarsa görürsün ebenin gününü!"

• "Mahatma Gandhi'nin "kutsal kırç" anlamına geldiği okudum bir kaynakta, o gün bugün toparlıyamadım. Ve hatıta; kaldım düşünceyi dağlarda Mahatma Gandhi nerelerde!

• Geçen sayıda "Zaniyeler" adlı tefrika romanından bahsettiğim Salâhaddin Enis'in "Babal'deki adı "Dilenci Vapuru" imiş çünkü o kadim yokuştan inerken, kendisine borçlu yayıncı ve matbaacılara görünmemek için habire kaldırılmış diğirtirmiş üstat. Cenazesi yokuştan indirilirken, birçok işyeri, ona saygısından kepenk kapatmış...

kadın sanatçı; çok kırılın, gayet ince sesiyile "Beni vur, beni onlara verme" deyince, "Vericem lan seni onlara!" çıktı ağzımdan, refleks olarak. (Ahmet Kaya'yı saygıyla anıyor, sürekli dinliyorum. Lakin kafama sıklamam. Kafama takar giderim!)

• En yoğun dedikoduları, en az öpüşen dudaklar yapar...

• Ara ara kendimle kavga ettiğim olur. Kendime asla küsmem. Yılğınlan bilmem. Çok darlanırsam, "son yazar" olduğumu düşünürüm. İyiden iyiye teselli ihtiyacım belirir.

"Gogo'l'un meslektaş" olduğum akımda gelir. Bazı sabahlar Dostoyevski'yi de alıp Gogo'l'e, çaya giderim! İşte benim sevgili yazarım "Bir Delinin Hatıra Defteri" hikâyesinden aynı

adla sahnelenmiş bir oyun izledim geçtiğimiz mart'ta, Ankara'da. Büyük Erdal Beşikçioğlu'nun muhteşem yorumuyla. Vicdani zekâsı çağları aşır gelen sevgili yazarım, ana dilimde ve de kıymetli arkadaşım Beşikçioğlu'nun evrensel değerdeki vücut diylile seslendi bu kez bize, Soluksuz seyrettim, helal olsun sana Erdal, nur içinde yat Nikolai Gogol. Ne de güzel gelişmiş bir araya...

• Eşyanın tabiatı gereği, bir tabiat eşyasıym!

• Birinci eski: kavunçikı karamela / nerde benim renklerin / arsalarından tapulardan / bahsediyor denklemler...

Hani Cüneyt nerde Türkân / kaçtı bütün şekillerim / Damat Ferit İnek Şaban / uçtu gitti zevklerim... Lodos hain poyraz melun / Dağılıyor harflerim / kaktı gemi kaçtı tren / paramparça kalplerim... (İki dürtükten sonrası derste yazılmıştır, İlhakı Akademi'deki atölye arkadaşlarıma selamlar, onlar sayesinde "hoca" da oldum şu hayatta.)

• Pek çok konuşanı, lafını kesip anlatanı bir yana bırak, asla susmayan, susamadan arkadaşım var. Var. Hayır, iyice sıkılınca yüzünü baka tarafa çeviriyor, zerre alınganlı göstermiyor, yüzünü çevirdiğin taraftan gelp anlatmağa devam ediyor!!!

• Elif Durdu'nun yazdığı, Ferhan Şensoy'un yönettiği "Bom" adlı oyunu Ses Tiyatrosu'nda izledim. Efsane usta Şensoy'u ve ortaoyuncuları o muhteşem salonda alıkışlamak ne zevk! Kaçırmaңыз. ✨

NOT: "Hey Yavrum Hey" adlı tek kişilik oyunuma, Mayıs 2018'in her Cuma akşamında, saat 22.00'de Ortaçağ Leman Kültür sahnesinde olacağım.

"Vatan, onu parsel parsel satanların değil; uğrunda darağacına gidenlerin vatanıdır."

Deniz Gezmiş

"Tüm savaşları dövüşemeyecek kadar korkak olan ve kişisel çıkar uğrunda gençleri cepheye süren hirsız moruklar çıkarır."

Emma Goldman

"Yuh yuh soyanlara / Soyup kaçıp doyanlara / İnsana kıyanlara / Yuh nefse uyanlara yuh!"

Aşık
Mahzuni
Şerif

Her biten aşk, sahibine daha önce hiç duymadığı bir şarkı mırıldanır. İşte aşktan geriye bir tek o şarkı kalır...

UNUTMAK DA SEVDAYA DÂHİL

Uzun ve yorucu yolların sonunda varacağımız kapı hep ayındır; yalnızlık... Bunca kalabalığın ve şatafatın içinde insan yaya yalnız bir varlıktır. Öleceği bilgisiyle länetlenen insan, belki de bu nedenle çok hatıralarına sarılır. Sanki ne kadar çok anı sigdırabilirse kopyuna o kadar çok hatırlanacaktır. Unutmak bu nedenle güçtür. Hatıraları en diri tutan şeyse, aşktır. Bir aşkın elinin, teninin değdiği her anı, belleğe unutulmamak üzere işlenmiştir. Çünkü aynı zamanda dünyaya kafa tutmanın da bir yoludur; aşk. Bir kere sevdaya tutuldu mu insan; iflah olmaz. Sevmek hastalığına tutulan bir yürek, unutmanın sınavında sınıfta kalır her daim. Ben seni unutmak için sevmedim, diyen şarkıların bundan dokunur kalbimize inceden bir sızıyla. İnsan kendi acısına yalnızlığını bir an unutmak için sever. Kollarını bir başkasına yalayıp hayata daha sıkı tutunmak, belki de dünya denen bu uçurumdan düşmemek içindir.

AŞK, HAYATIN ŞİRLİ, EN VURUCU DİZESİDİR

Seni unutmaya çalışmak, en fazla sana benzeyen bir şiir okuyana kadar; derken şair, bu dinmez sancıyı işaret etmiştir. Aşk çok kısa, unutmak çok uzun; diye haykaran bir başka şaire seslenerek belki de. Aşk; hayatın şirini içinde duymaktır ve o şirin en vurucu dizesi olmaktadır. İçimizdeki farklı seslere, renklere, iklimlere yer açmaktır; sevmek. Bir bakıma tamamlanmaktır. İnsan dünyaya yarım yamak gelir. Kalbimizdeki hiç kapanmayan o boşluk duygusu bundandır. O koyu boşluk asla kendiliğinden kapanmaz. Şan, şöhret, para, alkışlar; hiçbirini kâr etmez içimizdeki derin uçuruma... İnsan ancak bir başkasıyla bütünlenir. Dahası kendini en iyi bir başkasının göz bebeklerinde gerçek haliyle görebilir. Sevdalının gözlerine uzun uzun bakmak bundandır.

İnsan
ancak bir
başkasıyla
bütün-
lenebilir.

AŞK DÖNÜŞMEKTİR

Ama hiçbir mucize kolay gerçekleşmez. Aşk olmak bazen dilsiz acılara da razı olmayı gerektirir. Sevmeyi bilen bir kalp unutmak konusunda aynı yeteneğe sahip midir, peki? Unutmamanın aşk olunan kişiyle pek de bir bağı yoktur üstelik, hatırlamak istediğimiz sevdalımsız değildir; onun yanında dönuştüğümüz kişidir. Aşk; dönüşmektir ve insan kendini ancak tutkularına sarılarak yeniden yıkıp inşa edebilir. Bu bir bakıma, yeniden doğmaktır. Ölümün suratına atılan afil bir tokattır. Yaşamın fırtınasından sirilsıklam ama sağ salım çıkmaktır.

İnsan gerçek benliğini bulmak için önce onu unutmak zorundadır ve bunu yalnızca aşk başarabilir. Dünya, sevgilinin yanındayken daha güzel gözüktür; her der din bir deri devası var gibidir. Yoksa da insan bir sövalye gibi evrenin karanlık tarafıyla savaşacak kadar güçlüdür o tutkunun pençesinden. İşte insan bu gücü, bu büyüğü unutmak istemez aslında.

Yine de tüm bunlara rağmen, bir sabah uyanırız ve kalbimizdeki sızı dinmiştir. Aşk nasil ki size fikrinizi sormadan, aniden başlarsa öyle aniden de biter, emek verilmezse. Her biten aşk, sahibine daha önce hiç duymadığı bir şarkı mırıldanır. İşte aşktan geriye bir tek o şarkı kalır... Bazen o şarkı, meşhur bir şirden hançer gibi bir dize saplar kalbinize; bence şimdi sen de herkes gibisin... O zaman anlarınız; unutmak da sevdaya dahildir,

5 Mayıs Çarşamba
📍 **Bornotloda**

22.00 - 02.00
Yazarlar DJ Kabininde!
Utku Uluter, Egemen Alper, Hakan Türkler

6 Mayıs Perşembe
📍 **kargArt**

19.00 - 01.00
The Bosphorus Review Çeviri Paneli
Alex Dave, Zeynep Beler, Ümit Hussein

19.00 - 20.00
Edebiyat Mutfak Etkinliği
Odtü Edebiyat Kulübü Anlatıyor
Orhan Tuncay'dan Büyüklere Masallar

Editörü Yazara Soruyor
Ayfer Tunç & Mustafa Çevikdoğan

22.00 - 23.00
Konser
Balkon

7 Mayıs Pazartesi
📍 **kargArt**

19.00 - 19.30
Kitaplardan Filmlere: Film Gösterimi ve Yönetmenle Söyleşi
Noa Shabtai

21.00
Metin Yolculuğu
Peder Frederik Jensen, Berrin Karakaş, Murat Yalçın

22.00 - 23.00
Konser
Bengu Bekler

8 Mayıs Salı
📍 **kargArt**

19.00 - 19.30
Ursula K. Le Guin'in Arındından
Özlem Elcan, Seran Demiral

21.00
Konser
Angelika Niescier

9 Mayıs Çarşamba
📍 **kargArt**

19.00 - 20.00
Edebiyatın Mevzusu Nedir?
Ercan Yılmaz, Sibel Öz, Yasemin Yazıcı

20.00 - 21.00
Enver Ercan'ın Arındından
Haydar Ergülen, Mustafa Köz, Filiz Nazeri, Özge Ercan, Erkut Tokman

22.00
Konser
Yerim Pekiner Quintet

10 Mayıs Perşembe
📍 **kargArt**

19.00 - 20.00
OT Dergi Etkinliği
Sinem Sal, Dündar Hızal, Kutub Şimşek

20.00 - 20.30
Poetik elektronik Performans
Erkut Tokman, Erkan Karakız

21.00 - 03.00
Konser
Romanian Trio Parale Band & İTEF Festival Closing Party

GÖZ HAKKI

LEVENT GÖNENÇ

Kabaran bir ülkeydi gece, yelesiydi
Kara tüyler büyüten kısrakların,

Ülke Tamer'in "Kendal Kalkan" şiirinden

Of!.. Hadi, baltanızı, testerenizi kapın !
Yoksa ben ağaçları dişlerimle oyacağım...
Siyah abanozlardan bana bir beşik yapın:
Bu beşiğe ben

koyacağım.

Sabahattin Ali'nin "Beşik" şiirinden

AZ OLAN GÜZEL OLANDIR

Hava nasıl oralarda, üşüyor musun? (Muazzes Abacı)

Yün ıçlık giyerim. Karsılıym ben. Üşümek için icabını yaparım.

Bir şeyi sevmeye değerse, ölmeye değer mi? (Teoman)
Değmez. Hayat güzel.

Güzöl olan her şey neden çabuk biter? (Yavuz Çetin)
Finlandiya'da esmer prim yapar. Burada sarı. Az olan güzel olandır.

Giden gelmiyor, acep nedendir? (Anonim)

Giden belki de
geliyordur. Ama bir
arı olarak gelmiştir
belki de.
(Bkz. Eşkıya)

**Fark
etmeden
en çok
kendini
kıyıyor
insan.**

**Hep sen
mi ağladın,
hep sen
mi yandın?
(Neşet Ertaş)**

Herkes endi
yangınına yaşar.
Ya ne olacağıdı?

**Sen hiç fark etmeden,
kalp kırdıydın mı? (Sezen Aksu)**
Fark etmeden en çok kendi kalbini
kıyıyor insan.

**Merak etmeden duramıyorum,
geceleri nasıl uyuyorsun?
(Şebnem Ferah)**
Geceleri uyumuyorum.
İlkokuldan beri... ✱

Ahmed Arif'ten 'Hasretinden Prangalar Eskittim'in Otları

GECE SEFASI

Akşam erken iner mahpusâneye.
İner, yedi kol demiri,
Yedi kapa.
Birden, ağlamaklı olur bahçe.
Karşıda, duvar dibinde,
Uç dal gece sefası,
Uç kök hercai menekşe...

'Akşam Erken İner Mahpusâneye'
ğirinden, sf 23

ÇELTİK

Zehirli kör yılanları
Ve sıtmasıyla
Gün yirmidört saat insan avında
Karacadağ'da çeltikler.
Bir kız çocuğunun gözyaşı gibi
-Ayak bileğinde bir dizi boncuk,
Sol omzunda nazarlık,
Dağ başında unutulmuş, üşümüş,
Minicik bir aşiretin kızının-
Damla - damla, berrak olur pirinci.
Kamyonlarla, katır kervanlarıyla
Beyler sofrasına gider...

'Yalnız Değiliz' ğirinden, sf 10

YEDİVEREN

2
Açar,
Kan kırmızı yediverenler
Ve kar yağar bir yandan,
Savrulur Karacadağ,
Savrulur zozan...
Bak bıyığım buz tuttu,
Üşüyorum da
Zemheri de uzadıkça uzadı,
Seni, baharımın gibi düşünüyorum,
Seni, Diyarbekir gibi,
Nelere, nelere baskın gelmez ki
Seni düşünmenin tadı...

Diyarbekir Kalesinden Notlar ve
Adıllık Bebenin Ninnisi' ğirinden, sf 85

YEŞİL SOĞAN

İçerde

Haberin var mı taş duvar?
Demir kapı, kör pencere,
Yastığım, ranzam, zincirim,
Uğruna ölümlere gidip geldiğim,
Zulamdaki mahzun resim,
Haberin var mı?
Görüşmecim yeşil soğan göndermiş,
Karanfil kokuyor oğaram

'İçerde' ğirinden, sf 2

Ressam Wilhelm Trübner, 1878 tarihli 'Sezar Rubicon'da' isimli tablosunda, vermek üzere olduğu her hayatı kararında benzer ruhani acılar çeken ve artan gerilimin yüküyle parçalanacak gibi olan modern insanın hikâyesini bir köpek ve sucuk çiftiyle daha da görürsünüz kılar.

RUBICON'U GEÇMEMEK YA DA GEÇMEMEK

Bir sanat eseri ile nasıl ilişki kurulacağı üzerine bir şeyler söylemek mecburiyetinde kaldığım her seferinde aklıma nendense hep 1851-1917 yılları arasında yaşamış Alman realist ressamlarından Wilhelm Trübner ve onun 1878 tarihli *Sezar am Rubicon* adlı şaheser tablosu gelir. Neden mi? Çünkü bir eserin muhatabı kendisiyle diyaloga girmeye davetinden, bu davete icabet ederken izleyicinin okurun kendi bireysel tarihi ve tecrübeleriyle esere yaklaşmasından, eserin sanatçısının biyografisinin gölgesinde kalmadan kendi ayakları üzerinde durmasına varınca kadar çağdaş yorum tartışmalarının pek çok boyutunu içeren bir hikâyesi olmasından. Yahut daha doğrusu hikâyem olmasından.

2014 yılının son günlerinde Viyana'daydım. Her gün miize gezmekten ve güzellek sahnelenen binlerce obje görmeinden fenalık geçirmek üzereyken Gustav Klimt'in tablolarını ve Franz Xaver Messerschmidt'in "karakter büstleri"ni görmek için Belvedere Sarayı'na gittim. Sizin miize gezme adabınız nasıldır bilmiyorum ama benim ki fazlasıyla nettir: Önce o müzede görmek için yollara düştüğüm eserin başına koşturum ve ilk heyecanım dinene kadar onun başında dururum, ardından müzeyi yavaş yavaş, telaşsızca gezer ve yine müzeden çıkmadan önce, artık o sıra kafama hangi heykel veya resmi taktıysam tekrar onu izler ve nihayet gönül rahatlığıyla kendimi yaşamayan dünyadan yaşayan dünyaya, sokaka atarım. O gün de aynı prosedürü takip ettim. Klimtleri tek tek izledikten ve Messerschmidt karakterlerini neredeyse halıfama naksettikten sonra sarayın koridorlarında rastgele yürümeye başladım. Bir salondan bir salona geçiyor oralarca tabloyla birlikte tavan resimlerini de inceliyordum. Bir süre sonra ebbette bazı salonları daha hızlı geçmeye başladım. İşte o salonların birinde

solumdaki ve karşımdaki duvardaki resimlere hızla göz attıktan sonra tam yanı salona geçmek üzereydim ki bir tevaflık gerçekleştirdi. Sağ dı duvardaki bir tabloda masaya yanaklarını yapıştırmış kapkara bir köpekle göz göze geldim.

Dört köpekle aynı evi paylaşıyorum. Çocuklarımdan uzak kalmamı verdiğim hasarete, edebiyat ve resimde köpeğin temel olarak işlenişine olan özlem için de eklencine gertsin gerisi salonu adımıyarak resmin karşısına dikildim. Masada duran bir kargal sucuğa niyetini belli eden gözlerle bakan bir köpek resmidir. Daha önce hiç görmemiştim. Ressamı kim acaba diye tablonun yanındaki piriş künyeye bakmamla bir aydınlanma yanı yuku buldu.

Oysa Wilhelm Trübner'i daha önce ne duymu-
duğumdu. O anda kendisi hakkında hiçbir
bilgiye sahip değildim. Bu yüzden

malûmatım ve fikrim olmadıği halde, resmin adını görünce her şey aydınlanırmıştı çünkü: *Sezar am Rubicon*. Yani *Sezar Rubicon'da*.

Bu başlık beni çok daha eski günlere, 2007 yazını ruhuyla deli gömleği giydirten günlere geri götürdü. Doktora tezimi yazıyordum. Hayatımın bu en sıkıntılı günlerinde tez artık yavaş yavaş son halini alırken, hâlâ merhum danışmanım Hüsamettin Arslan'ın memnun edecek bir giriş cümlesi yazamamıştım. Neredeyse her bölümle birlikte yeni bir giriş cümlesi yazıyordum ve her defasında danışmanım gülümseyerek tezi düzeltmelerine ilade ederken, yakında bu teze lâyük bir giriş cümlesi yazacağımı söylüyordu. Bir gün yazdım hakikaten. Dilin Belirsizliği'nin açığı cümlesi şuydu: Dil Rubicon değildi; sınırları asla aşlamaz.

**Vermek
üzere olduğu
her hayatı
kararında
ruhani acılar çeken
modern insanın
hikâyesi...**

Bu cümleyi kurmamı sağlayan şey danışman hocamın beni zorlamasının yanı sıra Nejat Muallimoğlu'nun Türkçenin ifade imkânlarını zenginleştirmek için nasıl yeni deyimler yaratılabileceğini tartıştığı harikulade kitabı *Bir Türk Vatana Döndü*'de böyle cümleler kuran bir gazeteciden, Cihad Baban'dan söz etmesiydi - evet inanamaz güç ama bir dönem Türkiye'de "Rubikon'u geçmek" gibi ifadelerle köpe yazısı kaleme alan gazeteciler de varmış!

Bu cümleyi gördüğünde merhum hocam beğenmiş ve "İste budur!" demişti. Tabii ardından "Jürde kimse 'Rubicon mubicon' bilmez, oraya bir dipnot at," diye de eklemişti. Ve ben hiç sevmediğim bir şekilde "Rubicon'da" diye yazmıştım. Bu dipnotu atmıştım: Rubicon İtalya'da Adriyatik

Denizi'ne dökülen küçük bir nehirdir. Nehir o devirlerde, Roma eyaleti ile Cisalpine Gaul eyaleti arasında sınır teşkil ediyordu. Roma Senatosu'nun kanunlarına göre, generaller Roma'ya gelirken ordularını bu nehrin kıyısında bırakmak zorundaydılar. Bilineceği üzere, Jül Sezar M.O. 49 yılında ordusuyla nehri geçmiş ve Pompeius'un komutasındaki senato ordularıyla üç yıl sücek bir savaş başlatarak 'Rubicon'u geçmek' deyiminin de ortaya çıkmasına neden olmuştur."

Köpeklerin, doktora tezini, Sezar, Rubicon ve Wilhelm Trübner'in iç içe geçtiği bu anda pek çok tesadüfün üstüne gelp pişti olmasıyla resim birden, muhtemelen sizin de şu anda tecrübe ettiğiniz gibi, kendini bana açmıştı.

Muhtemelen Sezar isimli bu köpek, sahibinin olmadığı bir anda, mutlak masasının sınırında, bir karar anının eşliğinde duruyordu. Tablo içinde hiçbir Romalı general barındırmasa da bütün gücünü bu Rubicon'un geçilip geçilmesine dair verilecek kararın ağırlığından alıyordu. Tpkı adası general gibi Rubicon'un eşliğinde duran köpek Sezar, Rubicon'u geçtikten, yani sucuğu masadan kapı geçtikten sonra hiçbir şeyin geri çevrilmeceğini, bu Rubicon'u geçme/ sucuğu kapma eyleminin tetikleyeceği olayların başka pek çok olayı da tetikleyebileceğini kafasında tartıyordu. Bizdeki en amiyane deyişle ok yaydan çıktktan sonrasında, tpkı General Sezar'ın bir iç savaş başlatmak üzere olduğuna gayet iyi hesapladığı gibi hesaplamaıya çalıyordu köpek Sezar.

Bu resim kritik bir karar verme anının bütün ağırlığını ve gerilimini içinde barındırıyor. Kasacası ressam Trübner harika bir iç içe geçmiş. Vermek üzere olduğu her hayatı kararında benzer ruhani acılar çeken ve artan gerilimin yüküyle parçalanacak gibi olan modern insanın hikâyesini bir köpek ve sucuk çiftiyle daha da görürsünüz kişiyse. Yasak ve arzusun yaratığı çok iyi bildik gerilim, tarihten aldığı büyük bir olayı adıyla arzetilen eylem ve sorumluluk çiftini de âlave etmiştir. Yasaklanan nesneye arzumuzda Rubicon'u geçersiz ve bu eyleminizin bize yüklediği sorumluluk nedeniyle de eyleminizin yola çıktığı bütün olaylara da, cezalarla ve savaslarla da maruz kalırız. Her iki Sezar da kendi Rubicon'larında bunu tecrübe etmişler. Ama ebbette benim favorim o sucuğu almak yahut almamak, işte bütün mesele bu!

Lise öğrencilerim Hazal Bahadır, Süde Aydoğar, Zeynep Keçe ve Yağız Can ile Ampute Milli Takımı'nın maçını izledik ve oyuncularla konuştuk. Röportaj bittiğinde, altını bolca çizdiğimiz bir kitabı okumuş gibiydik.

“TEK HAYALİMİZ, BİR İNSAN TRİBÜNLERE OYNAMAKTI”

KOŞTUĞUMDA HER ŞEY GERİDE KALDI (Kemal Güleş)

Sınıklı taşı geçirdiğim kaza yüzünden bacajımı kaybettim. Kaza geçirdikten sonra Ankara'ya geldim. Kulup hocamda tanıştım. Bana "Ampute futbol oynamı" dedi. Bir bacajım yok, bari "Futbol oynamı" diyor. Psikolojisi bozuk sandım. Sonra beni zorla sahaya ettirdiler. Kamediyeler istisna durumuyordum. Yürümeye çalışıyordum, yürüyemiyordum, listeden de oldul.

İlk golümü Almanya'ya attım. Golu attıktan sonra heyecandan hiçbir şey yapmadım. Koşmuştum ve her şey geride kalmıştı.

ENGELLİ BİR İNSANIN EN BÜYÜK ENGELİ AİLE (Selim Karadağ)

Şampiyon olduktan sonra golleri atanın bir önemi kalmıyor. Tüm takım şampiyon oluyor. Futbolun en iyi özelliği bu, kaybettim mi birlikte kaybediyorsun, kazandın mı birlikte kazanıyorsun.

Sosyal haklarımız çok fazla. Biz sadece ampute olarak değil, genel olarak camiyi temsil ediyoruz. Gittiğimiz her yerde sahipleniyor, seviliriz. İntanımızda bir sıkıntı yoktur. Engelli bir insanın hayatındaki en büyük engel, ailesi. Ayrı korumsa yapıtları dışı kapalıdır.

Biz 2009'dan beri varız. Ama sesimizi yeni duyurabiliyoruz. Avrupa şampiyonu olmanın bunda etkisi çok büyük. Çünkü biz ne yaparsak yapalım buradaki güç medyada. Medya bize ne kadar yer verirse bir o kadar sesimizi duyurabiliriz. Barışın doli tarafına balmalıyız. Onu daha da doldurmaya çalışmalıyız. Bir günde iki kere antrenman yapıp, 38-39 derecelerde aç karnımız... Başarı tesadüfen olmuyor. Ben 27-28 senedir spor yapıyorum.

İyi insan olmanın, iyi bir doktor olmanın, iyi bir öğretmen olmanın bu ülkeye fayda getiren işler olduğunun bilioruz ve herkese iyi olma konusunda başanlar diyoruz.

En büyük hayalim, bir gün mahallede top koşturduğumuz arsa'dın cilep doli tribünlere top oynamaktı. Oldu! Size en büyük tavsiye, hiçbir zaman hayallerinizden vazgeçmeyin. Bir gün bir yerde mutlaka gerçek olur!

YOLUMUZ KAPANDI DEDİK, ONUMUZE BİR SAHA ÇIKTI (Deniz Kılıç)

1978 Sakarya doğumuyum. 1999'da Kuzey Irak'ta mayına bastım. Sağ diz alım protez.

Tam hayatta yolumuz kapandı derken, koca bir saha serildi önümüze. Böyle bir andan sonra pes etmedim. Bütün gücümü sadece çalışıyorum.

PES ETSEYDİM, MİLLİ TAKIMIN KALESİNİ KORUYAMADIM (Fatih Karakuş)

10 yıldır millî takımda kaleciyim. Ampute futbolun sonra hayatı en çok değişen insan benim. Beş yapındayken, elektrik çarptığı için kolumu kaybettim. Futbola başlamadan önce 117 kiloydum. Ampute futbol oynamabilmek için 24 kilo verdim. Millî takıma davet edildim. Sonrarda bozuluyordum. Sonra Şahinbey Belediyesinde ne yordım ampute futbolcu olarak. Futbolun önceki ve sonraki hayatım arsa'dın %100 fark var. Hatta 1. sinif diyor öğlüm var, Baba okulda senden bahsediyorlar", diyor. Kendisini havalı hissediyor artık.

Hiç pes etmedim. Pes etseydim 10 yıldır millî takımın kalesini koruyamazdım.

Toplumumuzda sporculara verilen değer başarı ile ölçülüyor. Başarı varsa değer gelir. Avrupa şampiyonu olduğumuz gün ben cezalıydım. Takım kapattım. Osman Cakmak 2. golu attıktan sonra bana doğru koştu ve şöyle dedi: "Sanki olmayan bacajım yerindeydi."

Başarı işte budur. 45 bin taraftarın önünde, "Olmayan bacajım yerindeymiş gibi koştum" diyen Osman Cakmak bana göre büyük bir başarıdır.

Toplumumuzda daha önce engellilere ayrıcalık bakıyorlardı ama şu an engellilere ayrıcalık değil de onurla bakılıyor. Arda Turan gibi, Messi gibi top oynadığımız hissetiyorlar bize.

AZMİM, ENGELLERİMDEN BÜYÜKTÜ (Hüseyin Türkmen)

Futbol oynamaya başladığın sonra, Spor Akademisi'ne başladım. Dört yıllık eğitimden sonra beden eğitimi öğretmeni oldum. Hayatım kazandım. Çocukluğumdan bu yana hiç azimimden. Azimim, engellerimden daha büyüktü.

Şampiyon olduğumda, olmayan bacajım yerindeymiş gibi koştum.

Bayrağımızı dalgaladığımız görmek gurur venci. Avrupa şampiyonu olurken, millî takımdaki arkadaşlarımın gözünde ki azzını gördüm. İşte o zaman "Kazandık" dedim.

DIŞARI ÇIKIN, HAVA GÜZEL (Serkan Dereli)

Doğrıştan kol bacajım yok. Ampute futbol 12 yaşında başladım. Önceden protezlerle futbol oynuyordum arkadaşlarımla. Onların katalorlarda yer almadım. Sonra gerçek futbolcuları izleyerek kendimi geliştirdim.

Maç günü, başta stat boştu. Birazcak uzulmüştük. İsmadan sonra tekrar sahaya çıktığımızda stadin dolu olduğuna gördük. Mutluktan delirecektik.

Türkiye'de sporculara verilen destek Avrupa'ya nazaran biraz farklı. Burada sadece Super Lig'de destek veriliyor. Futbola yeni başlanmaya çalışan gençlere çok fazla destek veriliyor. Altyapıya önem verilmiyor. Birazcak buna el atalmıza lazım.

Engelli insanlara diyeceğim tek şey var: Dışarı çıkın, hava güzeldir! 🌞

Safiye tanıdığınız kadınlara pek benzemez, mesela Ülkü Takvimi'nde günün yemeği için enginar yazıyorsa, o inadına pırasa yapar.

BÖYLE DAHA İYİ

Safiye için can sıkıntısından delirdi diyorlar. İnanmıyorum. Delirecek kadar boş vakti olmadı onun. Etrafındaki herkesi yeni bir hikâyeye inandırabilecek kadar eskitti mi sadece. Safiye aslen Çorumludur ama size Ankaralı olduğunu söyler. Yıllar içinde kendisine iki farklı göbek adı uydurmıştır. Üzerindeki elbise bir çoğunuzdan büyüktür, ayakta kalırları en az beş kıy görmüştür. Safiye, bulunduğu yere yanlışlıkla düştüğüne inanır. Başka bir zamanda, başka bir şehirde, başka bir ruhta doğmuş olması gerektiğini düşündüğü için kendisine layık görülen hayata uyum sağlamayı reddeder. Dilerseniz onun şımarık hatta nankör olduğunu düşünebilirsiniz. Ya da başka biri olmak istememen tutkusuyla yaşayan birine hayran olmayı da seçebilirsiniz. Tıpkı benim gibi.

Safiye tanıdığınız kadınlara pek benzemez, mesela Ülkü Takvimi'nde günün yemeği için enginar yazıyorsa, o inadına pırasa yapar. Komşudan illâ limon istemesi gerekiyorsa yarım limon ister, kimseye tam olarak borçlu kalmaz. Benimle niye evlendiğini hiç bilmiyorum, sormadım da. Bahçesinde ortancaları olan büyük bir ev istiyordu: "Evimiz o kadar büyük olmalı ki Refik, kendimle bile

karşılaşmamalıyım." Bizim ev iskeleyle on adım. En yakın meyhane gündüz beş dakika, gece yarım saat. Bir tane küçük balkonumuz var, bir de adının ne olduğunu bilmediğim iki saksi çiçek. Safiye'nin büyük hayalleri iki oda bir salona sığmadığından günün büyük bölümünü balkonda geçirir. Ne düşündüğünü sorsanız anlatmaz.

Safiye gereksiz konuşmalardan hiç hoşlanmaz. Mutlaka konuşması gerekiyorsa kendi kendine konuşur. Konu konuşuya yüz vermez, insanların aralarında karışmaz. "Boyle daha iyi" der. Dilediği hayata düşmüş olsaydı bir sürü arkadaş, muhtemelen hayranlık uyandıran bir yemek tarifi, beğendiği bir göbek adı ve onlarca komik anısı olurdu. Bambaşka anıları olması gerektiği için yeni hatıralar yaratmaya çalışarak yaşar. Önceleri, bir gün mutlaka intihar edeceğini ya da beni öldüreceğini düşünüyordum. Beni, öldürmeye kalkışacak kadar sevmediğini anlamam uzun sürmedi. Kendisi hiç var olmamış gibi yaşadığı için ben yokmuşum gibi davranmasına bir gün bile alınamadım. Bir gün bir şarkı duyarsınız ve olduğunuz kişiyle yüzleşmeyi becerebilirsiniz. Ama asla yaşanamayacak bir hayata duyulan özlemle kolay kolay baş edemezsiniz. İşte Safiye

**Asla
yaşanamayacak
bir hayata
duyulan özlemle
kolay kolay
baş edemezsiniz.**

tam da bu yüzden, bir Nisan akşamı dolaptaki yarım şişe likörü de alarak gitti. En son çektiğim fotoğrafını apartmanın girişine yapıştırmış, altına da bugüne kadar kurduğu en güzel cümleyi yazmış: "Keşke sizin aranızda düşeceğime payvano düşseydim. Hiç değilse rakı içerdim." ✨

Not: Bu fotoğraf, *İmge Sahaf'tan 50 Kuruş'a* alınmıştır. Hikâyedeki kişi ve olaylar kurgudur, söz konusu fotoğrafa ilişkin yoktur.

GÜCÜNÜ RENGİNDEN AL

P12

4 GB RAM

3G GORILLA GLASS

8 ÇEKİRDEK İŞLEMCI

reeder

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yanardağın Üstündeki Kuş'a şiirler söyleten, karanlıkları gelincik tarlasına dönüştüren bir adam. Fevzipaşa'dan Yenidoğan'a şiir taşıyan; şarkılara söz veren, bizim için, güneş toplayan bir adam...

ÜLKÜ TAMER SÖZLÜĞÜ

A: Özdemir Asaf'ın Lavinya'sı, Attılı İhan Pîa'sı, Asaf Hâlet'in Mariyya'sı, Sezai Karakoç'un Monna Rosa'sı, Lâle Müdîr'in Destîha'sı gibi onun da Lucia'sı vardır. Bu yabancılık değil sadece aşkın yerli ilk sesi arasında bir başlangıç kumar ister.

Ace: Onu ki aynın mor kanatı kelebeği.

Afîş: Sinema tutkusu. Çocukların sinemadan başka bir şey düşünmez neredeyse. Koca bir afiş tahtası yaptırır babasına. Tepesine koca harflerle Tamer Sineması yazıp avkuya asar. Her gün değişik ilk filmi afişini çıkarır tahtaya. Antep sinemacılarından aldığı afişleri birtirir. Onları saklasa şimdi dolar milyoneri olabileceğini düşünür. Kesip attığı King Kong afiş, bugün ABD'de seksen bin dolar! Yüzlerce afişten sadece biridir o.

Adres: Özellikle aşk şiirlerinden, şiir, bir hatıra defterinden alıntılarla düşürken bazen adres şaşırılır. Zarfın üstüne sevgilinin adresi yazılacak yerde bir derginin adresi yazılır.

Antep: İnsaniyla, yapılarıyla, sokaklarıyla, bayram yerleriyle, sinemalarıyla, türkülerıyla şiire ilham taşıyan şehir.

Aşk: İlk aşkı ilkokul birinci sınıftaki öğretmenidir. Sonrası şiir ve sinema.

At yarışları: 35-40 yıl, büyük bir keyifle izler. Türkiye At Yarışları Derneği üyesidir. Bu bir kumar biçiminde değil, sadece keyif aldığı için ilgilidir. Zaten, at yarışlarının kumar olduğuna inanmaz.

Bico (Dofkafa): Neslihan Hanım'la Ülkü Bey'in ilk göz ağrısı. Kedi kılığına girmiş Karim Padışahı. Suyunu hiç saklamayan bir sevgi çeşmesi.

Bilgisiyar: Şiirle arasına girmeyi bir türlü başaramayan dostu.

Cemal Süreya: Atlas Okyanusu'nda Fırat'ın Salı / Zap suyunda Alp çiçeği.

Çocukluk: Adamo'nun hiç unutulmayan bir sözü: "İnsanın anayurdu çocukluğudur." Çocukluk: Bir kitap ve afiş cenneti.

Düğüm: Kuşların yüreğindeki patika.

Düş: Günün birinde Nakip Ali gibi sinemacı olmak, sinema salonu işletmek.

Eleştiri: "Hem dersini bilmiyor hem de şişman herkesten."

Elyazısı: Şiirin temiz lekesi.

Erika: Şairle yaşıt uzun yol arkadaş. Daktilo değil, şiir makinesi.

Esin: İlk kez görülen bir insanın yüzü, seyredilen garıpcı bir film, okunan şiirler bir haber, bir kuş sürümünün hızı geçiş... Şairin içindeki zili çalan ilk şey.

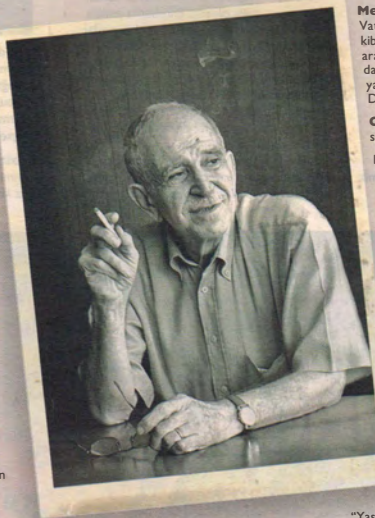
Fiyakla: Şiirin kartvizitidir çünkü şiir fiyakdır.

Futbol: Şiirgücü'nün en golcü futbolcusudur. Düzyazıspor'a kök sokturur. Ülkü'nün 5-3 galip geldiği son maçta üç gol attığı için yazar arkadaşları bir hafta onunla konuşmaz. Maçar "Yürüyen Fazil'in Astar'ın" sloganyla çıkarılır. Fazil Hüsnü Dağlarca'nın kaptan olduğu maçlarda, Çekirge ve Edip Cansever'e birlikte oynar.

Gary Cooper: Uzak Batı'da silah çekip Antep'te Ülkü Tamer'i ve arkadaşlarını vuran kovboy.

Güneş: Güneşli bir pazar sabahıdır. Bir bankta denizi seyrediyordunuz. Bir dilenci çocuk oturur yanına. "Sen de benim gibi güneş mi topluyorsun dayd?" der. Şaşırsın. Dilenci çocuğun ne Ülkü Tamer'den ne de bestelenen şarkı sözünden haberi vardır. Keyiflenir. Otuz yıl önce yazdığı dizinin derinliğini fark eder birden.

Göle: Bir kuş İstanbul'a bir ara lapa lapa kar yağar. Ortalık bembeyaz kesilir. Eşi Neslihan Hanım'la gecenin ikinde çıkıp biraz dolaşsın, derler. Bombuştur sokaklar. Sessizdir. Kar yağmaktadır. Bir ara yerde, o beyazlığın üstünde siyah noktaların hızla koştuğunu görürler. Yüzlerce siyah binek... Hızla giderler aynı yone. Once ne olduğuna

anlamazlar. Sonra keşfediler: Karın gölgesi! Yağan kar taneleklerinin gölgeleri... Sokak lambasının altında kara düşen kar gölgesi... Böyle bir şeyte tank olamışlardır daha önce. Anlatamayacağı kadar şairtirdiler, etkileyicidir. "Bunun şiirini yazmalsın" der Neslihan Hanım. Görüntünün kendisi şiirdir zaten.

Günlerden Sevdalardan: Bir türlü tamamlamamış şiir kitabı.

Haşer: Olgunluk sinası.

Hatırlamak: En büyük düşümanidir yalnızlığın.

Ücretsiz RfE Kitap Arşivi <https://trinity.org>

öneriyi geri çevirdiğin, cebinde iki liradan az para vardır. Ancak eve dönecek yol parası... Kendisiyle gurur duyduğu anlamı bildirir bu. Sözeğini yüz lirası olsa o mutluluğu duymaz. Direnir. Hep sanatla ilgili işler yapar.

Joan Baez: Derenise seni.

Kitap: 138 kitaba imza atar. Bunların içerisinde yedi şiir kitabı vardır. Buradan hareketle şiire haksızlık yaptığı, şiire yeterince zaman ayırmadığı iddiaları yapılır.

Küskünlük: Yaprakların yere düşerken rastladıkları kum.

Leke: Karın üstüne damlayan serçe kani.

Masal: Gürgenlerin çocuklara söyledikleri ninni. Uykudasa rümlarlık için getirilen sonsuz bir düğ.

Mehmet Kaplan - Düello: "Muhbir Vatandaşın Şiire Karşı Güldürüsü". Bir zamanlar kibrit kutuları üstünde ki ağaç resimlerinin arasında Marx'ın, Lenin'in portreleri aranır. Kaplan da o zehir hafiyelerden geri kalmaz, 1960'ta yayımlanmış şiiri, yaklaşık sekiz yıl sonra kurulan Dev-Genç'le ilişkilendirir.

Oyunucu: Zülfü Livaneli'nin Ss filmindeki sacı rolü.

Pas: Güz bulutlarında donan yağmur.

Sinema: "Sinema Dedi ki..." kitabında; Sinema, Ara Yazıları, Hollywood, Sloganlar, Biraz Politika, Yapımcılar, Yönetenler, ...Ve Baş Rollerde şarkılarıyla yedi bölümük bir söz senaryosu.

Şiir: Şiir afişlerin çerçevesidir / harflerin çizgisidir. (...) şiir; kamyonetlerin mavisidir, (...) Faytonların yazılmamış tarihidir şiir.

Takvim: Yılların günısında dolaşan kayak.

Tiyatro: "Bir Gün Ben Tiyatroda Oldum..." isimli kitabında kırk sanatçıdan üç perdelik tiyatro anıları.

Tonnis Uyar: Bir zamanlar Tamer soyadına da almış bir 'kisa öykü'.

Ülkü Tamer: Yanardağın Üstündeki Kuş'a şiirler söyleten, karanlıkları gelincik tarlasına dönüştüren bir adam...

Fevzipaşa'dan Yenidoğan'a şiir taşıyan; şarkılara söz veren, bizim için, güneş toplayan bir adam...

"Yaşamak Hatırlamaktır" diyerek Antep'tan Yeşilçam'a yizderce anı paylaşılan sanat-elebiyat dünyasında neredeyse herkese anlatılacak birçok anekdot, anı brakan ve şairiçi güzellikle çeviriler yapan mutlu bir adam...

Vadi: Coğrafyanın atlara armağanı.

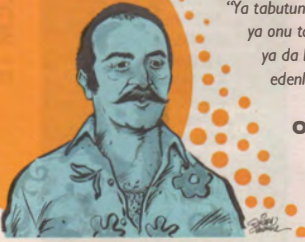
Virgöl: Gökdelemler arasında bir ıssız ada.

Yalnızlık: İçeriyi herkese göre değişen yekpare bir hikâye.

Yorum: Şiire deneme, inceleme, araştırma gibi yaklaşılmamak; söz-cüklerle anlam avcılığına kalkışmamak.

Yuluklu: Bir güün içinden bir nehrin akış. Ocak 2018.

Mehmet Ali & Akşamsefası

"Ya tabutun içinde olacaksın,
ya onu taşıyan ve soyulan
ya da bu işleri organize
edenlerden olacaksın."

Organize İşler
Asım

"Hayatım boyunca
üzgündüm ama...
Bugün gururumla
ölmek istiyorum."

La Casa de Papel
Berlin

"Bu hayat sana
karşılıksız verilmiş
bir hediye.
Zamanı gelince,
yine karşılıksız
geri vermek
gerekir."

Biutiful
Uxbal

"Hayatta
hiçbir şeyden
emin olamazsın,
emin olabileceğin
tek şey budur."

A Beautiful Mind
John Nash Jr.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Uluslararası
Dublin IMPAC
Edebiyat Ödülü
2017

Uluslararası
Man Booker
Ödülü finalisti
2016

İngiliz
PEN Ödülü
2014

Fernando
Namora Ödülü
2013

Belki de unutmaya ihtiyacımız vardır...

Angola bağımsızlığını kazanmadan hemen önce, Ludo yaşadığı apartman dairesinin kapısına bir duvar örür. Burası onun otuz yıl boyunca ayrılmayacağı yuvasıdır artık. Evinin duvarlarını kendi hikâyesiyle kaplar, satır satır işler yalnızlığını. Ancak dış dünya bırakmaz Ludo'nun yakasını, yavaş yavaş sızar hayatına. Ta ki bir gün küçük bir çocuk, yan binaya kurulan inşaat iskelesine tırmanarak Ludo'nun terasına çıkana kadar...

J.M. Coetzee ile Gabriel García Márquez'i karıştıran, José Eduardo Agualusa'yı elde edeceksiniz: Portekiz'in Nobel Edebiyat Ödülü için bir sonraki adayı." — Alan Kaufman

Kitap satılan her yerde...

iyi ki kitaplar var...

timas.com.tr

timasayinyagrubu

Yaşlısın otobüste bir genç yerinden ağa paça kaldırılabiliyorsun, herkesin içinde osurabiliyorsun, bağıra bağıra konuşabiliyorsun. Böyle haklar tanıyor toplum yaşlılara. Emekli olunca ikramiyenin yanında verilen bir hak gibi...

ALİ KOÇ BAŞKAN, FENERBAHÇE ŞAMPİYON

"Yuuuuuuuhhhhhhh, yuhhhhhhh ananı sikim senin hakem gibi, otopu çocuğu, yuuuuuh!"

"Allah senin de belanı versin lan! Öyle top mu atılır Amek!"

70-75 yaşlarında bir amca, bir iki koltuk yanımda, durmaksızın küfür ediyordu. Bağırırken ağzından yeni sönmüş bir havai fişekten etrafa fırlayan kimyasal atıklar gibi tükürükler sıçırıyordu dışarıya. Kırk yılda bir maça gidesim gelmişti, onda da bu manyağın yanına mı düşmüştüm? Ben de çok küfür ederdim ama amcanın mübarek ağzı maça başlar başlamaz açılmıştı ve müsabaka bitene kadar da kapanmayacak gibi duruyordu. Amcayı yaşlı diye etraftan kimse de uyarıyordu. Garip bir memleketiz, yaşlı olunca otobüste bir genç yerinden yaka paça kaldırılabiliyorsun, herkesin içinde osurabiliyorsun, bağıra bağıra konuşabiliyorsun. Böyle haklar tanıyor toplum yaşlılara. Emekli olunca ikramiyenin yanında verilen bir hak gibi...

Üstünde şekli kaçmış bir ceket, içinde de sümsük, iltihaplı bir sümkür kapında benzeney gri bir kazak vardı. Dökülyordu kıyafeti. Maça baktırmış, amcayı izliyordum. Gözünü sahadan ayırmadan elini ceketinin iç cebine götürdü, markasını okuyamadığım kaçak bir Bulgar sigarası çıkardı cebinden. Paket boştu... İnnanmaz gibi içine baktı paketin, sonra buruşturup yere attı. Kırılı sakallı yüzünü bana döndürerek ve demin duyduğum küfürlerinden sonra hiç de beklemediğim ve oldukça kıyar bir tonda "Rica etsem, bir sigaranızı alabilir miyim? Benimki bitmiş deydi."

Tereddüt etmeden sigaramdan ikram ettim, çakmak istemedi. Sigarayı yapıp maça izlemeye devam etti. Tam o sırada gol kaçırıldı. Mustafa "Sülaletini sikimi!" diye bağırdı. Amca gülerek "Arkadaşın da benim gibi, baksana tutamıyor kendini" dedi. Mustafa o sırada kendisine "Küfür etmesene kardeşim çoluk çocuk var!" diyen bir adamı "Küfür istemiyorsan numaralaya git lan o zaman, burası açık tribün!" diye azarlıyordu.

Bazı ilişkileri tadında bırakmak lazım; bu evlilik olur, flört olur, iş ilişkisi olur, maça tanıştığın bir amca olur. Çünkü tadında bırakmazsan o ana kadar muhteşem giden hayatın, bir adım daha atımla mahvolur. Sınırı geçtiğine pişman olursun ve bunun geri dönüşü de yoktur. Ben de maalesef atmamam gereken o adımı sohbeti devam ettirerek attım o akşam.

"Kaç yıldır gelyorsun maça amca?"

"İki!"

"İki mi?"

"Evet, iki."

"Evden mi izliyordun?"

"Yoo, ben Galatasaraylıyım."

"Ya amca bi git, ne Galatasaray'ı?"

"Ben kırk yıldır Galatasaray'ın maçlarına giderdim."

Son iki yıldır Kadıköy'e gelyorum."

"Ne oldu bu yaştan sonra takımını mı değiştirdin?"

"Ne değiştirecem, futbolu seviyorum ben."

Fener o sırada bir gol daha kaçırdı. Amca öndekikeyi hayalî bir topu tekmeledikten sonra "Senin ayağını sikicem!" diye bağırdı. Sorundan sonra biraz suskunlaştım. Sanki içinde kötü bir şey vardı ve onu bana anlatarak rahatlamak istiyor ama bir yandan da konuşmak istemiyordum. Sigarası dibine gelmişti, son bir nefes çekti, yere atı ızmartı.

"Turgay" dedi, "Turgay Fenerliydi, çok koyu hem de öyle böyle değil, o yüzden..." "Turgay kim?" diye sordum. "Oğlum!" dedi. Kötu bir şey olduğunu anlamıştım d'ilgi geçmiş zaman kullanmasından, sustum. Ben sustum ama o susmadı.

"İki sen önce bir anda kayboldu. En son partinin binasından çıkarken görmüşler, ondan sonra haber yok. Bulamadık. Kimse bilmiyor ne olduğunu" dedi, "Yirmi yedi yaşındaydı. Her yerde aradım, ne bir ses ne bir nefes. Belki buralara gelyordur, görünürü diye ben de Kadıköy'de Fener'in her maçına gelyorum." Sahaya bakıyordum ama yanağından aşağı doğru süzülen gözyaşlarını rahatlıkla görebiliyordum. "Sölcüydü. Çok tartıştırdık. Girmeye dedim, yama dedim, eteme dedim, hiç dinlemedi. Bu siyaset böküne küsmüşlüğümüz bile var. Kaybolduğunda konuşmuyorduk zaten. Belki, belki burada görürüz birbirimizi de beni affeder" dedi. Ağzından belli belirsiz bir "Belki!" çıktı. Hakem de o sırada düdüğü çalıp maçı bitirdi. "Ananı sikim hakem, daha iki dakka vardı, saatini sikim senin!" diye bağırdı amca, sonra da hiçbir şey demeden arkasını dönüp merdivenlerden aşağı doğru hızlı adımlarla innmeye başladı.

Berabere biten maç, taraftarları delirtmişti, bütün stat "Ali Koç Başkan Fenerbahçe Şampiyon!" diye ırlıyordu. Amcanın arkasından baktım, yumruğunu havaya kaldırmış, "Ali Koç Başkan, Fenerbahçe Şampiyon!" diye bağıra bağıra gidiyordu.

HAYAT

sen yürüdün
ve gelincikler açtı
kanadı çimen

ışığını çal
yas dediğin uç adim
dörtte nefes al

sevdiğim deme
kadim dualar gibi
inaniyorsun

yakamozlar tak
elma kokan gecenin
hatıralında

ah! sustu sabah
çiy düştü mavilere
dün soğudu

söz'ler kurutmuş
sarmış yüreğinin
halkalarında

kırkıyama hayat
biçilmiş hayallerin
dilsiz şiri

su'da sureti
kara bir yürek taşı
gözləri bulut

HIKÂYE / CEMRE DOĞAN

Devrik ama koca bir hikâye bırakıyorusz
Ardımızda plaklar gibi başa dönüp dursun bir hikâye
Ve şarkı bitti, başa sar hadi
Notalar, şarap, bardak, cam kırıkları
Ve hayal gitti
Şarkı bitti
Hikâye yarım, sonsuza gitti

STERK / HATİCE BATMAZ

Tu ji min re wek çaxa agirê pelan,
kenê ser lêvani Stêrk
Dema tu dikenî biharê tî welatê min,
çûk diffirin u zarok dikenin
Hebuna te ji hemu çîhanê re hêvî ye
Dema tu dikenî kulîk vedibin li çîkê bê av,
hêvî diki zarokêk bê bav
Dema tu dikenî xort u qiz govendê digrin,
dayik tiliyan dikîşînin
Neçe Stêrk, neçe ez dicemindim!
Ger tu herî baranê barî, brîskê lêbîdin,
kulîlkên azad yê li ser darên xwe bikevin
Ger tu herî çûdê nêfirin, kulîlkê dî nêvabin
Neçe Stêrk neçe ku hêvîya zarokên bêkêş xilas neke
Dema tu quyl demsal carek dî nabe bîhar,
her dem yê zivistan bin
Ger tu herî ewrê ezmanan carek dî nabe spî,
her dem yê res be
Neçe min ne hêle bi tenê
Neçe Stêrk, neçe u her dem li ba min be Stêrk!

Sen benim için közdeki çay,
duvaktağı gülünsem gibisin Stêrk
Sen gülmüce bahar geliyör memleketime,
kuşlar uçuyor ve çocuklar gülyör
Varlığın tüm çihan için umuttur
Sen gülmüce susuz çöllerde çiçekler açıyor,
umut ediyor babasız bir çocuk
Sen gülmüce genç kız ve delikanlılar halaya tutuşuyor,
anneler zîgê çekiyor
Gitme Stêrk, gitme üşüyorsun!
Sen gidersen yağmur yağar, şimşekler çakar,
ağaçtaki özğür çiçekler dallarından düşer
Sen gidersen uçmaz artık kuşlar, açmaz çiçekler
Gitme Stêrk, gitme ki
kimesiz çocukların umudunu yitirme
Sen gidence mevsim bir daha baharı göstermeyecek,
tüm mevsimler kış olacak
Sen gidersen gökteki bulutlar
bir daha beyaz olmayacak, sürekli kalıracak
Gidip de benim yalnız bırakma
Gitme Stêrk, gitme ve her daim benimle kal Stêrk!

COCUK / ECE ÖZEL

Büyümek için atışım onca adım işe yaradı,
İşe yaramaz bir yetişkinim artık.
İçimdeki çocuğu,
Battal boy çöp torbasına koyup
Attım hızlıca.
Hayallerimi bir depoya koyup,
Kilitledim...
Kilidi kaybettim.
16 senelik tanışıklığımız,
Tek celsede bitti.
Şimdi görsem
Bir merhaba derim belki,
Konuşacak şey kalmamıştır pek,
Yüzüme bakar,
Edilen yeminleri,
Verilen sözleri,
Asaları,
Geçen boş günleri,
Atar suratıma.
İnsanları anlatır,
Geride kalan.
Pek derine inmem,
Boğuluruz yoksa...

EN UZUN GECE-EN KISA GÜN / FAHRIYE AY

Siz yoktunuz yalnızlığımıza karşılıklı oturmuş
Demli birer çay içerdik denize karşı.
Ne çok susar, ne sessiz haykırırdım...
Yalnızlığım dinler yorum yapmazdı.
Ve ben bu öykülerde her haklı çıkardım.
Yine sizin olmadığınız sıradan bir gün,
Yalnızlığım saçım okuyordun ağlarken.
Hani bilirsin ya doğacağın günün
İslak yastıkla ve şiş gözlerle geçirdiğin.
Ne ilk ne de son geçesidir omrünün.
Ne huzurdu, başladığı yere dönüyor insan.
Yalnız geldi, yalnız yürüyor ve yalnız ölecek.
Ne kadar şii varsa sana yazılan,
Varlığını uzak nefrete yakan,
Yalnız kaldığında anlarını elbet,
Sevmek ne yüceşek olurdu, gitmek ne demek!
Otuz sayfasını doldurdum omrünün.
Geçmek bilmiyor bu takvimlerde,
En uzun gece ve en kısa gün.

HÜZÜN BEKÇİSİ / F. HİLAL DUVAN

Ahenksiz bir şiirin sen gidişinden bildim
Aylak aylak dolanırın kelimelerle.
Yüzün her sonbahar,
Gözlerin solmuş bir yapıp拉克.
Acılı biradamsın sen.
Tüm sokakların kırmaz, suların bulanık...
Hüzün bekçisi
Mutsuzluğun ezberisin.
Yarım kalan her şeysin
Eksiksin
Ne yağmurlar yağar
Ne şifirler yazılır yüzyılında
Sen hiç aldırmağın.
Solmuş yapıtlarınla sonbaharda kalırsın.
Bu kadar semeseydin gitmeyi
Kalmak böyle yakışmazdı bana.

YÜZÜN / TUBA YALIN

Ben bu dünyanın kötülüğünü ve çirkinliğini
her dile getirdiğimde seni düşünüp
sözümü geri alacağım.

Haziran sayışı kışın
15 Mayıs tarihine kadar
öykü ve şiirlerini
otdergiokur@gmail.com
adresine gönder,
önümüzdeki ay
OT'ta yerini al.

HAFIZA / NESLIHAN DEMİREL

"Hafızama benim lanetim."
Bu cümleyi daha bir ay öncesine kadar kuruyordum.
Bugünse günlük yaptıklarımı bile unuttur oldum; ne bir
şifre ne bir isim. Şikâyetçiydim hep hafızamdan, iyiyi
kötüden çok anımsadığım için, yıllarca onları her yere
cebinde götürüp, elini hep oraya götürüydü için!
Şimdilerde ise zorluyorum hafızama hatırlam için,
o anları yeniden zihnimin perdesinde oynatmayı diye
ama yok! Yaşadıklarım hayal, kişilerse ürünüydü sanki.
Hiç yaşanmamış gibi. Her anı zerrinesine kadar yıllarca
bellege kaydeden aklım bana ihanet ediyordu artık!
Belki iyiliğim içindi bu, yıllarca Alzheimer olmayı
istemek dileğimin şimdi kabul olası tutmuştu, en
çok hafızamda kalmasını istediğim ruhu ve anları
siliyordu... Benimse hissettiğim tek şey özlemli.
O ruha duyduğum özlem. Hatırlayamadığım
özlüyordum. İçimde kocaman bir boşluk peyda
olmuştu. Ne diyeyim, bazen sadece hafızanı kaybetmek
istersin. Bende ne eskisi kaldı ne de yenisi.
Ne dünüm var ne de yakın geçmişim.
Artık kalmadı bir şey elde avuçta, yürekte, bellekte...
Kaderde bir hayatı ikinci kere, yeni başta yaşamak
varmış. Bir şanstı bu bana verilen belki de.
Al bak bu senin hakkın! Kusura bakılma lanetinin
gelmişsin bu dünyaya, hafızana. Süren doldu, lanetin
kalktı. Başla yeniden, bu sefer tümün sıkıca sarıl
kendine, kimsede de yer verip zihnini çağa diyoruz
sanki! Yapaçak tek şey kaldı artık. Uyanıp, uyanırken
yeniden doğuracağım kendimi. Yeniden, ağlaya ağlaya...

SİYAH HARİC / M. EMİN TÜRKÖĞLÜ

Sonra...
Biraz göz, biraz toprak ve bir dal çiçek boyadı ellerimi.
İçimde umulmadık bir kapıgırcısı heyecanı ile
Gözlerimi sabaha ve kuşlara açtım.
İçeri buyur ettim onları.
Sabah, kadifeden eski bir divana serildi
Yorgundu gürültülü ve soğuk günleri taşımaktan.
Kuşlar kanatlarından memnun,
Şarkılarını eksi bir büyütlen çalsından devşiriyorlardı.
"Sevmeli" diyorodu sesleri, "yeni den sevmeli"
"Ulum ortası olsun!" dedi bir yerden Kırmızı.
Kalktım.
Boyalı ellerime çamurdan kalbimin duvarlarını
yeniden sıvadım.
Her bir çatlağı üzerine bir kasımpatı astım.
Bahar geliyordu, biraz ağladım.

İÇİMDEKİ ODALAR / HUDA TAN

Karanlık bir içerde düşün ki;
Sonu çıkmazlara çkar.
Bakmayı bilmeyen bir göz gör ki;
Ardı zifiriye varr.
Çkmayı bilmeyen bir can bul ki;
Sonrası acması bir yğna kaldr.
Çkme kötüyü, o ışığın altında çiçekler var
Güzel kokulu... ❀

Şoför gerçek bir sayborgdu. Ekmeğini akıllı telefon uygulamasıyla kazanıyor, gelen ekleme dijital çiftlikte yumurtaya dönüştürüyor, moralinin iyi olup olmadığına bizden gelen yıldızlarla karar veriyordu.

KALP

Sarı bir arabaya yolcu taşıyabilme hakkına sahip olmak için hava parasını andıran bir plaka ücreti ödemiş olan taksiciler öfkeliydi. Çünkü yolcuya cep telefonundaki bir uygulama aracılığıyla buluşan siyah lüks minibüsler de yolcu taşıma işine girişmişti. San taksiciler buna delirmişti, yolcu taşımacı isteyen ya hava parası ya da plaka kirası veremeliydi. Akıllı telefon uygulaması sahibine komisyon verip de yolcu taşımacı neyin nesin oluyordu? Dağ başı mıydı burası? Ver hava parını, taşı kimi istiyorsan. Hatta san taksiciler bir yıl sanal uygulama aracılığıyla siyah minibus çağırıp sürücüsüne gerçek bir dayak atmışlardı. Kimi zaman da kolluk güçleri, telefon uygulamasıyla çalışan siyah minibusçülere ceza yazıyordu. Yolcular olarak hepten yanmıştık. Bir yerden bir yere gitmek için parayı gözden çıkarmak yetmiyordu. Taksici, minibüsçü, polis, devlet ve olaya dahil olan kim varsa hepsinin haklılık analizini yapmak zorundaydık.

Adalet terazisi gibi çalışmak zorundaydı yolcu. Taşıma karşılığında, bütün bu tantananın vicdani yükünü taşımacı zorunda kalıyordu. Yolculuk öyle kolay iş değildi. Yolculuk boyunca başka bir konu konuşmak da; ne mümkün oluyordu ne uygun.

- Abi mahvediyorlar bizi, dedi, bindiğin siyah minibüsün sürücüsü.

Minibüsün uygulama aracılığıyla çağırıştım, haritadaki koordinatlar ve bir telefon görüşmesi yardımıyla sürücüyü bulmuşuydum. Başarmıştık. Taksicilerle hisse tirkirmeden buluşma çabamızdaki hafif yasadışılık ikimizin de hoşuna gitmişti. Yasadışı dediysem adınan adını belli buldum. Uygulamadaki bilgileri göre Sivassıydı. O ana dek 413 kişiden beş yıldız almıştı. Adeta bir Premier Lig yıldızıydı. Ama dertliydi. Halbuki uygulama kullanan 71 kişi muhabbeti çok iyi olur kullanmıştı. O 71 kişi güvener Sivassının hoş muhabbetini sürdürmek istedik.

- Niye yahu?

- Abi polisler ayrı ceza yazıyor, taksiciler yolda sıkıştırıp küfrediyor. Bu kadar stresin üstüne yolcular da gömüyor...

- Yolcular da mı saldırdı, niye ki?

- Yok abi onlar dört yıldızın altında verdi mi boku yedik zaten.

Taksicinin sopası ile yolcunun yıldızı aynı miktarda can acıtıyordu demek. Bilgisayar ekranındaki yıldız, yeri geliyor Ninja yıldızı gibi saplanıyordu böğrüne.

- Ne oluyor ki onlar az yıldız verince?

- Şirket arayıp sıkıştırıyor.

Acımın adama. Yolculuk sonunda parlak bir beş yıldız verecek hasta muhabbeti iyidir seçeneğini iletireylen 72 kişi olacaktı. "Sıvaslı, kurtuluşun bende" dedim içimden. Yıldızlarımı seni bu buhrandan kurtaracağım aslanım.

"Zaten pek bir para da kalmyor abi" dedi. Birazını Çiftlikbank'a yatırdım. Battı diyorlar ama bence veriler bizim parayı.

Taksicinin sopası ile yolcunun yıldızı aynı miktarda can acıtıyordu demek. Bilgisayar ekranındaki yıldız, yeri geliyor Ninja yıldızı gibi saplanıyordu böğrüne.

Sıvaslı gerçek bir sayborgdu. Darbe üstüne darbe yiyordu. Ekmeğini akıllı telefon uygulamasıyla kazanıyor, gelen ekmeği dijital çiftlikte yumurtaya dönüştürüyor, moralinin iyi olup olmadığına bizden gelen yıldızlarla karar veriyordu. Taksicilerden kaynaklanan dayak korkusu dışında her şey telefon ekranında olup bitiyordu. Dayak korkusu gerçekti. Belki Sıvas'a bile gerçekten gitmiyor, dijital resimlerine bakıyordu. Dijital Sıvas'ın dertleri beni ele geçirmişti. Taksicilerden yedigi dayak, üç yıldız veren yaşpak müşteriler, düşük yıldız alına arayan şirketin gidik müşteri temsilcisi, adamaçızın parasını tokatlayan çiftlikçi, tkalı olan E5 trafiki hepsi benim derdim olmuştu. Lüks siyah minibusün içinde dijital bir dert teknesine dönmüş zavallı adam, kimsenin haberi yok. Baykuşlar ve dikenlerle savuşan Super Mario gibi zor durumdaydı, bir büyüyör bir küçüldüyordu. Ben arka koltuğa kurulmuşum, Sivassıyı dinleyip kafa sallıyordum. Uygulamanın haritasını kontrol ettim, ineeğim yere 7 dakika kalıştı. Muhabbeti iyiydi Sivassının ama benim de içim gücm vardı. Şoförün gözleriyle dikiz yazınada keşişen gözlerimi yavaşça indirdim, telefon ekranının kilidini açtım.

Sosyal medyanın göz atam hıızla. Bir gönderinin altındaki kalp resmine bastım. ❄

- Dans edemediğim halay halay değildir!
- **OTTürkü bara hoş geldiniz!**
- Dergiyi lahmacuna mı bazsak, daha doyurucu olur sanki!
- **İçinde zından geçmeyen solcu şarkısı mı olurmuş dost!**
- Gofret verilirse yerim, 2 yaşımdan beri hayatı akışına bırakırım!
- **Eve gitmem lazım, evde kedin yalnız, anlıyor musun!**
- Dergim var, dünyadan büyük! Dergim mi var dergin var.
- **Bir tık uyuylam, sonra kalkıp devam ederiz sayfa saymayla!**
- Advertoriyl yapabiliyo muyuz neşemize göre, ben de istiyorum!
- **Pis boğazlık şanzımdandır!**
- Hayatta kaç tane kedi tanyorum ki, ben nasıl neşeleniyem bunların hepsini farklı farklı tabii!
- **İslam'ın beş şarız:**
- **Bir - Şırş şarş demeyecaksın! İkri - Prize yazın oturacaksın!**
- Gecenin bu saatında sipariş verirek, ancak üçve anan patatesi gönderirler tabii!
- **Senin annen**
- **Ben meleziy yavrum!**
- OTarken'ce cümlelerim girince çok seviniyorum!
- **Haiku'yu yeni öğrenmiş gibi her yere koymuşuz, burası da kuser kalmamı bar!**
- Herkes kendi internetini kendi getirsin, şişe yine modem!
- **Yemek masamızda tüden kitap var, biz enetelektüel değiliz ki!**
- Ben janjani seviyorum, sen bana minimalizm dayatıyorsun, ben anlaşılmıyorduk belki de!
- **Yanlış anlama tatlim ama tam bozanıacak kadınısın!**
- Ben ilk kez üç ismin, bir insana yatmadığını gördüm. İste o derece heybetli bir yazar!
- **Bugün de samanlı çubukla doyduk, e hani börekler!**
- Maasım arıtmıyorsa, ben o işte bir art niyet aramın arkadaş!
- **Kötü espri kadar iyi bir şey yok sabahlama geces!**
- Tutmayın küçük grafikeyi enişteyi, her yere taran atası var!
- **Oh bi dergi daha bitceşön. Dergimiz güzeldir, okuyalım abiler!**

MAYIS 2018 Sayın 63 - Ayık Edebiyat MızahDergisi
Ayık Tezcan-Süreli-Tayın - İmteyaz Sahitli ve Yavuz
MEDYAAYNACIK LTD. LTD. STI.
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hakan Unlutemiz
Satış ve Pazarlama Müdürü: Hakan Unlutemiz
Reklam: gres@otdergi.com
www.otdergi.com
Adres: Teşvikiye Mah. Akademi Sok. Karahar Apt. No: 17 Kat: 2 D 7 Şişli / İSTANBUL
Tel: 0212 274 33 56 Bankalar: Benim Para, Anadol, Tescim, Tıp ve Nakit
Hic. Tic. Sic. No: 274335 Bankalar: F. Cennet 2 Çm. Gıyasettin Sok. 22 Yıldı No: 1 Arapç
Büyükdere / İSTANBUL - Tel: 0212 274 33 56
Genel Dağıtım: DHP (0212) 449 63 63 - ESNB 1308-4506

OT'ya gönderilen tüm yazı, çizim, resim ve fotoğrafların yayına kabul edilme, yayına girme ve diğer hakları devretme kabul edilir. Bu haklar ve diğer hakları devretme kabul edilir.

Mehmet Ali A. Akınsofası

68 Kuşağı'nın 50.
Deniz Gezmiş'in idamının 46. yılında

Celile ve *Yeşil Mürekkep*'in yazarından

Başka Dünyalar Mümkün...

KONUŞMA

Aman, kendini asmış yüz kiloluk bir zenci,
Üstelik gece inmiş, ses gelmiyor kümesten;
Ben olsam utanırım, bu ne biçim öğrenci?
Hem dersini bilmiyor, hem de şişman herkesten.

İyi nişan alırdı kendini asan zenci,
Bira içmez ağlardı, babası değirmenci,
Sizden iyi olmasın, boşanmada birinci...
Çok canım sıkılıyor, kuş vuralım istersen.

